

Proletaris de tots els països, uniu-vos!

**CITES DEL PRESIDENT
MAO ZEDONG**

EDICIONS EN LLENGÜES ESTRANGERES
PEQUÍN

Primera edició 1970

Segona edició 1972

(2ª impressió 1977)

ÍNDEX

Prefaci a la segona edició

I.- El Partit Comunista

II.- Classes i lluita de classes

III.- Socialisme i comunisme

IV.- El tractament correcte de les contradiccions en el si del poble

V.- Guerra i pau

VI.- L'imperialisme i tots els reaccionaris són tigres de paper

VII.- Atrevir-se a lluitar i a conquerir la victòria

VIII.- La guerra popular

IX.- L'exèrcit popular

X.- La direcció dels comitès del Partit

XI.- Línia de masses

XII.- Treball polític

XIII.- Relacions entre oficials i soldats

XIV.- Relacions entre exèrcit i poble

XV.- Democràcia en els tres terrenys principals

XVI.- Educació i ensinistrament militar

XVII.- Servir al poble

XVIII.- Patriotisme i internacionalisme

XIX.- Heroisme revolucionari

XX.- Construir el nostre país amb laboriositat i economia

XXI.- Recolzar-se en els propis esforços i treballar intensament

XXII.- Mètodes de pensament i de treball

XXIII.- Investigació i estudi

XXIV.- Autoeducació ideològica

XXV.- Unitat

XXVI.- Disciplina

XXVII.- Crítica i autocrítica

XXVIII.- Comunistes

XXIX.- Quadres

XXX.- Joves
XXXI.- Dones
XXXII.-Cultura i art
XXXIII.- Estudi

PREFACI A LA SEGONA EDICIÓ DE CITES DEL PRESIDENT MAO ZEDONG

16 de desembre de 1966

Lin Piao

El camarada Mao Tsetung és el més gran marxista-leninista de la nostra època. Ha heretat, defensat i desenvolupat de manera genial i creadora i en tots els seus aspectes el marxisme-leninisme, elevant-lo a una etapa completament nova.

El pensament de Mao Tsetung és el marxisme-leninisme de l'època en què l'imperialisme es precipita cap a la seva ruïna total i el socialisme avança cap a la victòria en el món sencer. És una poderosa arma ideològica en la lluita contra l'imperialisme; és una poderosa arma ideològica en la lluita contra el revisionisme i el dogmatisme. És la guia per a tot el treball del Partit, l'Exèrcit i el país.

Per tant, la tasca més fonamental en el treball polític-ideològic del nostre Partit és mantenir sempre enlaire la gran bandera vermella del pensament de Mao Tsetung, armar a tot el poble amb el pensament de Mao Tsetung i, en tot tipus de treball, col·locar resoludament el pensament de Mao Tsetung al lloc de comandament. Les vastes masses d'obrers, camperols i soldats, així com de quadres revolucionaris i intel·lectuals, han d'assimilar efectivament el pensament de Mao Tsetung. És precís que tots estudiïn les obres del President Mao, segueixin els seus ensenyaments, actuïn d'acord amb les seves instruccions i siguin bons combatents del President Mao.

Cal estudiar les obres del President Mao amb el propòsit de resoldre problemes determinats, estudiar-les i aplicar-les de manera creadora, combinar estudi i aplicació, estudiar primer el que més es necessiti per aconseguir immediatament resultats visibles i fer els màxims esforços per aplicar el que aprèn. Per assimilar efectivament el pensament de Mao Tsetung, és necessari estudiar una vegada i una altra els molts conceptes fonamentals del President Mao; convé aprendre de memòria les seves frases clau, estudiar-les i aplicar-les reiteradament. En la premsa han d'inserir-se constantment cites del President Mao d'acord amb la realitat, perquè la gent les estudiï i apliqui. Les experiències adquirides en els últims anys per les vastes masses en l'estudi i aplicació creadors de les obres del President Mao demostren que escollir i estudiar cites del President Mao amb el propòsit de resoldre problemes determinats és un bon mètode per estudiar el pensament de Mao Tsetung, mètode que facilita l'èxit immediat de resultats visibles.

Per ajudar a les grans masses a estudiar encara millor el pensament de Mao Tsetung, hem escollit i compilat les presents *Cites del President Mao Tsetung*. En organitzar l'estudi, les diverses entitats han de fer una selecció de les cites segons les circumstàncies, les tasques, la situació ideològica de les masses i la situació del treball.

La nostra gran Pàtria entra ara en una nova època en què els obrers, camperols i soldats dominen el marxisme-leninisme, el pensament de Mao Tsetung. Un cop dominat per les vastes masses, el pensament de Mao Tsetung es converteix en una força inesgotable, en una bomba atòmica espiritual.

L'edició en gran quantitat de *Cites del President Mao Tsetung* constitueix una importantíssima mesura perquè les grans masses dominin el pensament de Mao Tsetung i per impulsar la revolucionarització de la ment del nostre poble. Esperem que tots els camarades estudiïn conscienciosa i tenaçment, promoguin un nou auge a escala nacional en l'estudi i aplicació creadors de les obres del President Mao i, sota la gran bandera vermella del pensament de Mao Tsetung, lluitin per transformar el nostre país en una gran potència socialista amb una agricultura, una indústria, una ciència i cultura i una defensa nacional modernes.

I. EL PARTIT COMUNISTA

La força-nucli que dirigeix la nostra causa és el Partit Comunista de Xina. La base teòrica que guia el nostre pensament és el marxisme-leninisme.

Discurs d'obertura de la I Sessió de l'Assemblea Popular Nacional (primera legislatura) de la República Popular Xina (15 de setembre de 1954).

Per fer la revolució, es necessita un partit revolucionari. Sense un partit revolucionari, sense un partit creat conforme a la teoria revolucionària marxista-leninista i a l'estil revolucionari marxista-leninista, és impossible conduir a la classe obrera i les àmplies masses populars a la victòria sobre l'imperialisme i els seus lacais.

Forces revolucionàries del món, vaig unir-vos, lluiteu contra l'agressió imperialista! (novembre de 1948), Obres Escollides t. IV.

Sense els esforços del Partit Comunista de Xina, sense els comunistes xinesos com a sosteniment del poble xinès, i l'alliberament del país, la seva industrialització, i la modernització de la seva agricultura.

Sobre el govern de coalició (24 d'abril de 1945), Obres Escollides, t. III.

El Partit Comunista de Xina és el nucli dirigent del poble xinès. Sense aquest nucli la causi del socialisme no pot triomfar.

Discurs pronunciat en la recepció a tots els delegats al III Congrés Nacional de la Lliga de la Joventut de la Nova Democràcia de Xina (25 de maig de 1957).

Un partit disciplinat, proveït amb la teoria marxista-leninista i que practica

l'autocrítica i es manté lligat a les masses populars; un exèrcit dirigit per tal Partit; un front únic de tota mena revolucionàries i grups revolucionaris dirigit per tal Partit: aquestes són les tres armes principals amb què hem derrotat l'enemic.

*Sobre la dictadura democràtica popular
(30 de juny de 1949),
Obres Escollides, t. IV.*

Hem de tenir confiança en les masses, hem de tenir confiança en el Partit. Aquests són dos principis fonamentals. Si dubtem d'ells, res podrem complir.

*Sobre el problema de la cooperativització agrícola
(31 de juliol de 1955),
[Obres Escollides, t. V].*

Armat amb la teoria i ideologia marxista-leninistes, el Partit Comunista de Xina ha aportat al poble xinès un nou estil de treball, que consisteix principalment a integrar la teoria amb la pràctica, mantenir estrets vincles amb les masses populars i practicar l'autocrítica.

*Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides t. III.*

Cap partit polític pot conduir un gran moviment revolucionari a la victòria si no posseeix una teoria revolucionària, un coneixement de la història i una comprensió profunda del moviment pràctic.

*El paper del Partit Comunista de Xina en la guerra nacional
(octubre de 1938),
Obres Escollides, t. II.*

El moviment de rectificació és, com dèiem, un ampli moviment d'educació marxista. Per rectificació entenem que tot el Partit estudia marxisme a través de la crítica i l'autocrítica. Podrem sens dubte aprendre més marxisme en el curs del moviment de rectificació.

*Discurs davant la Conferència Nacional del Partit
Comunista de Xina sobre el Treball de Propaganda
(12 de març de 1957)
[Obres Escollides, t. V].*

És molt àrdua tasca assegurar una vida millor als centenars de milions de xinesos i transformar el nostre país, retardat econòmicament i culturalment, en un país pròsper, poderós i amb elevat nivell cultural. Precisament per a assumir aquesta tasca amb major competència i treballar millor junt amb tots aquells que, sense ser militants del Partit, es mouen per alts ideals i estan decidits a fer transformacions, hem de desplegar moviments de rectificació tant ara com en el futur i desprendre'ns constantment de tot el que sigui erroni.

Ibíd.

La política és el punt de partida de totes les accions pràctiques d'un partit revolucionari, i es manifesta en el procés i el resultat final de les seves accions. Tota acció d'un partit revolucionari és l'aplicació de la seva política. Si no aplica una política correcta, aplica una errònia; si no aplica determinada política de

mode conscient, l'aplica a cegues. El que anomenem experiència és el procés i el resultat final de l'aplicació d'una política. Només a través de la pràctica del poble, és a dir, per l'experiència, es pot verificar si una política és correcta o errònia i determinar fins a quin grau ho és. Però la pràctica dels homes, especialment la pràctica d'un partit revolucionari i de les masses revolucionàries, està necessàriament lligada amb una o altra política. Per tant, abans d'emprendre qualsevol acció, hem d'explicar als militants del Partit i a les masses la política que hem formulat a la llum de les circumstàncies donades. D'una altra manera, els militants del Partit i les masses s'apartaran de la direcció de la nostra política, actuaran a cegues i aplicaran una política errònia.

***Sobre la política concernent a la indústria i el comerç
(27 de febrer de 1948),
Obres Escollides, t. IV.***

El nostre Partit ha formulat la línia general i la política general de la revolució xinesa, així com les línies específiques per al treball i les mesures polítiques concretes. No obstant això, molts camarades recorden només les línies específiques per al treball i les mesures polítiques concretis, però obliden sovint la línia general i la política general del Partit. Si de debò les oblidem, serem revolucionaris cecs, immadurs i d'idees confuses, i en aplicar una línia específica per al treball i una mesura política concreta, ens desorientarem, oscil·larem a esquerra i dreta, i perjudicarem el nostre treball.

***Discurs pronunciat en una conferència de
quadres de la regió alliberada de Shansí-Suiyuán
(1 d'abril de 1948),
Obres Escollides, t. IV.***

La política i la tàctica són la vida del Partit; els camarades dirigents a tots els nivells han de prestar plena atenció a elles i de cap manera mostrar-se negligents a aquest respecte.

***Circular sobre la situació
(20 de març de 1948),
Obres Escollides, t. IV.***

II. CLASSES I LLUITA DE CLASSES

Les classes lluiten, una classes surten victorioses, altres queden eliminades. Així és la història, així és la història de la civilització dels últims mil·lennis. Interpretar la història des d'aquest punt de vista és materialisme històric; sostenir el punt de vista oposat és idealisme històric.

***Rebutjar les il·lusions, preparar-se per a la lluita
(14 d'agost de 1949),
Obres Escollides, t. IV.***

En la societat de classes, cada persona existeix com a membre de determinada classe, i sodes les idees, sense excepció, porten el seu segell de

classe.

***Sobre la pràctica
(juliol de 1937),
Obres Escollides, t. I.***

Els canvis que es produeixen en la societat es deuen principalment al desenvolupament de les seves contradiccions internes, és a dir, les contradiccions entre les forces productives i les relacions de producció, entre les classes i entre el vell i la novetat. És el desenvolupament d'aquestes contradiccions el que fa avançar la societat i impulsa la substitució de la vella societat per la nova.

***Sobre la contradicció
(agost de 1937),
Obres Escollides, t. I.***

La despietada explotació econòmica i la cruel opressió política dels camperols per la classe terratinent, els van forçar a alçar-se en nombroses rebel·lions contra la dominació d'aquesta. (...) Les lluites de classe del camperolat, els alçaments camperols i les guerres camperoles van ser la força motriu real del desenvolupament històric de la societat feudal xinesa.

***La revolució xinesa i el Partit Comunista de Xina
(desembre de 1939),
Obres Escollides, t. II.***

La lluita nacional és, en últim terme, un problema de la lluita de classes. Entre els blancs en els EUA, només els reaccionaris cercles dominants són els que oprimeixen als negres. Ells no representen de cap manera als obrers, els camperols, els intel·lectuals revolucionaris i altres personalitats raonables que constitueixen la indiscutible majoria dels blancs.

***Declaració de suport als negres nord-americans
en la seva justa lluita contra la discriminació racial
de l'imperialisme nord-americà
(8 d'agost de 1963).***

A nosaltres ens incumbeix organitzar al poble. Quant als reaccionaris xinesos, ens incumbeix a nosaltres organitzar al poble per enderrocar-los. Amb tot el reaccionari ocorre igual: si no el copeges, no cau. Això és com escombrar el sòl: per regla general, on no arriba l'escombra, la pols no desapareix solo.

***La situació i la nostra política després de la
victòria en la Guerra de Resistència contra el Japó
(13 d'agost de 1945),
Obres Escollides, t. IV.***

L'enemic no desapareixerà per si sol. Ni els reaccionaris xinesos ni les forces agressores de l'imperialisme nord-americà en Xina es retiraran per la seva pròpia voluntat de l'escenari de la història.

***Portar la revolució fins al fi
(30 de desembre de 1948)
Obres Escollides, t. IV.***

Fer la revolució no és oferir un banquet, ni escriure una obra, ni pintar un

quadre o fer un brodat; no pot ser tan elegant, tan pausada i fina, tan plàcid, amable, cortès, moderada i magnànima. Una revolució és una insurrecció, és un acte de violència mitjançant el qual una classe enderroca a una altra.

***Informe sobre la investigació del moviment camperol en Junán
(març de 1927)
Obres Escollides, t. I.***

TXiang Kai-shek tracta sempre d'arrabassar al poble cada àtom de poder i cada àtom de les seves conquestes. I nosaltres? La nostra política és respondre mesura per mesura i lluitar per cada polzada de terreny. Actuem segons ell actua. El sempre tracta d'imposar la guerra al poble, amb una espasa a la mà esquerra i una altra en la dreta. Nosaltres també empunyem espases, seguint el seu exemple. (...) Com Txiang Kai-shek està ara esmolant les seves espases, hem d'esmolat les nostres.

***La situació i la nostra política després de la
victòria en la Guerra de Resistència contra el Japó
(13 d'agost de 1945)
Obres Escollides t. IV.***

Qui són els nostres enemics i qui els nostres amics? Aquesta és una qüestió d'importància primordial per a la revolució. Totes les anteriors lluites revolucionàries de Xina només van obtenir magres resultats, essencialment perquè els revolucionaris no van saber unir-se amb els vertaders amics per atacar els vertaders enemics. Un partit revolucionari és el guia de les masses, i quan les descamina, cap revolució pot triomfar. A fi de conquerir amb seguretat la victòria en la revolució i no descaminar a les masses, hem de cuidar d'unir-nos amb els nostres vertaders amics per atacar els nostres vertaders enemics. I per distingir els amics vertaders dels vertaders enemics, hem de fer una anàlisi general de l'estatus econòmic de les classes de la societat xinesa i de les seves respectives actituds cap a la revolució.

***Anàlisi de les classes de la societat xinesa
(març de 1926)
Obres Escollides, t. I.***

Són els nostres enemics tots aquells que estan confabulats amb l'imperialisme: els cabdills militars, els buròcrates, la burgesia compradora, la classe dels grans terratinents i el sector reaccionari de la intel·lectualitat subordinat a ells. El proletariat industrial és la força dirigent de la nostra revolució. Els nostres amics més pròxims són el semiproletariat en la seva totalitat i la petita burgesia. Quant a la vacil·lant burgesia mitja, la seva ala dreta pot ser el nostre enemic, i la seva ala esquerra, el nostre amic; però hem de mantenir-nos constantment en guàrdia i no permetre-li a aquesta que creï confusió en el nostre front.

Ibíd.

Qui prengui partit pel vaig poblar revolucionari, és un revolucionari. Qui prengui partit per l'imperialisme, el feudalisme i el capitalisme burocràtic, és un contrarevolucionari. Qui es col·loqui al costat del poble revolucionari només de paraula, però no en els fets, és un revolucionari de paraula. Qui es col·loqui al costat del poble revolucionari tant en els fets com de paraula, és un revolucionari

en el seu més ple sentit.

Discurs de clausura en la II Sessió del Primer Comitè Nacional de la Conferència Consultiva Política del Poble Xinès (23 de juny de 1950).

Sostinc que, per a nosaltres, és dolent si una persona, partit, exèrcit o escola no és atacat per l'enemic, perquè això significa que ha descendit al nivell de l'enemic. És bo si l'enemic ens ataca, perquè això prova que hem delimitat els camps amb ell. I millor encara si l'enemic ens ataca amb fúria i ens pinta de negre i faltats de tota virtut, perquè això demostra que no sols hem delimitat els camps amb ell, sinó que hem aconseguit notables èxits en el nostre treball.

Ser atacat per l'enemic no és una cosa dolenta sinó una cosa bona (26 de maig de 1939).

Hem de recolzar tot el que l'enemic combati i oposar-nos a tot el que l'enemic recolzi.

Entrevista amb tres corresponsals de l'Agència Central de Notícies i dels periòdics Saodang Bau i Xinmin Bau (16 de setembre de 1939), Obres Escollides, t. II.

La nostra posició és la del proletariat i les masses populars. Per als membres del Partit Comunista, han d'adherir-se a la posició del Partit, a l'esperit de Partit i a la política del Partit.

Intervencions al Fòrum de Yenán sobre Literatura i Art (maig de 1942) Obres Escollides, t. III.

Després d'eliminats els enemics amb fusells, quedaran encara els enemics sense fusells, els qui entaularan, inevitablement, una lluita a mort contra nosaltres; mai hem de subestimar-los. Si ara no plantegem ni comprenem el problema d'aquesta manera, cometrem errors molt greus.

Informe davant la II Sessió Plenària del Comitè Central elegit en el VII Congrés Nacional del Partit Comunista de Xina (5 de març de 1949), Obres Escollides, t. IV.

Els imperialistes i els reaccionaris del país mai es resignaran a la seva derrota; forcejaran fins al fi. Fins i tot després d'establida la pau i l'ordre en tot el país, s'entregaran a feines de sapa i provocaran disturbis en mil formes; tractaran diàriament i en tot moment de restaurar el seu Poder en Xina. Això és inevitable i està fora de dubti; mai hem de relaxar la nostra vigilància.

Discurs d'obertura en la I Sessió Plenària de la Conferència Consultiva Política del Poble Xinès (21 de setembre de 1949).

En Xina, encara que en les qüestions fonamentals s'ha consumat la transformació socialista de la propietat i han acabat les vastes i tempestuoses lluites de classe de les masses, característiques dels anteriors períodes revolucionaris, subsisteixen romanents de les classes enderrocades: la classe terratinent i la burgesia compradora; subsisteix la burgesia, i la transformació de

la petita burgesia només acaba de començar. La lluita de classes no ha acabat. La lluita de classes entre el proletariat i la burgesia, entre les diferents forces polítiques i entre el proletariat i la burgesia al terreny ideològic, serà encara llarga, tortuosa i de vegades fins i tot molt enverinada. El proletariat aspiri a transformar l'univers segons la seva concepció del món, i la burgesia, segons la seva. A aquest respecte, encara no ha estat resolta en definitiva la qüestió de qui vencerà: el socialisme o el capitalisme.

***Sobre el tractament correcte de les
contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].***

Passarà un temps bastant llarg abans que es resolgui la qüestió de qui vencerà a qui en la lluita ideològica entre el socialisme i el capitalisme al nostre país. Això s'explica perquè la influència de la burgesia i dels intel·lectuals provinents de la vella societat subsistirà per un llarg temps al nostre país, i així també la seva ideologia de classe. Qui no ho compregui bé, o no ho compregui en absolut, cometrà el més greu dels errors i passarà per alt la necessitat la lluita al terreny ideològic. Al nostre país, subsistirà per un llarg temps la ideologia burgesa i petitburgesa, la ideologia antimarxista. S'ha establert en les qüestions fonamentals el sistema socialista. Hem obtingut la victòria bàsica en la transformació de la propietat dels mitjans de producció, però encara no hem aconseguit la victòria completi als fronts polítics i ideològics. Al terreny ideològic, encara no s'ha resolt en definitiva la qüestió de qui vencerà: el proletariat o la burgesia. Encara hem de sostenir una lluita prolongada contra la ideologia burgesa i petitburgesa. És erroni ignorar això i abandonar la lluita ideològica. Totes les idees errònies, totes les herbes verinoses i tots els monstres i dimonis han de ser sotmesos a crítica; en cap circumstància podem tolerar que estenguin lliurement. No obstant això, la crítica ha de ser plenament raonada, analítica i convincent, i no basta, burocràtica, metafísica o dogmàtica.

***Discurs davant la Conferència Nacional del Partit
Comunista de Xina sobre el Treball de Propaganda
(12 de març de 1957)
[Obres Escollides, t. V].***

Tant el dogmatisme com el revisionisme són contraris al marxisme. Inevitablement, el marxisme avançarà, progressarà amb el desenvolupament de la pràctica i no romandrà estàtic. Quedaria sense vida si s'estronqués i s'estereotipés. No obstant això, mai es poden violar els principis bàsics del marxisme; violar-los és cometre errors. És dogmatisme enfocar el marxisme des del punt de vista metafísic i considerar-lo com una cosa rígid. És revisionisme negar els principis bàsics del marxisme, la veritat universal del marxisme. El revisionisme és una varietat de la ideologia burgesa. Els revisionistes intenten esborrar el que distingeix al socialisme del capitalisme, a la dictadura del proletariat de la dictadura burgesa. El que preconitzen no és, de fet, la línia socialista, sinó la capitalista. En les circumstàncies actuals, el revisionisme és més pernicios que el dogmatisme. Una de les nostres importants tasques presents al front ideològic és criticar el revisionisme.

Ibíd.

El revisionisme o oportunisme de dreta és una tendència ideològica burgesa; és més perillós que el dogmatisme. Els revisionistes, oportunistes de dreta, lloen de paraula el marxisme; també ataquen el dogmatisme, però el que ataquen és precisament la quinta essència del marxisme. Combatent o tergiversant el materialisme i la dialèctica; combatent o intentant debilitar la dictadura democràtica popular i la direcció del Partit Comunista; combatent o intentant debilitar la transformació i la construcció socialistes. Fins i tot després de la victòria fonamental de la revolució socialista al nostre país, queda encara un cert nombre de gentes que somien de restaurar el sistema capitalista; aquestes gentes lluiten contra la classe obrera en tots els fronts, inclòs l'ideològic. I en aquesta lluita, tenen en els revisionistes als seus millors assistents.

***Sobre el tractament correcte de les
contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].***

III. SOCIALISME I COMUNISME

El comunisme és la ideologia completa del proletariat i, alhora, un nou sistema social. Difereixen de qualsevol altra ideologia i sistema social, i són els més complets, progressistes, revolucionaris i racionals de la història humana. La ideologia i el sistema social del feudalisme ja van passar al museu de la Història. La ideologia i el sistema social del capitalisme s'ha convertit en peces de museu en una part del món (la Unió Soviètica), mentre que en els altres països s'assemblen al moribund que s'extingeix com el sol després dels tossals d'Occident, i aviat seran també relegats al museu. Només la ideologia i el sistema social comunistes, plens de joventut i vitalitat, s'estenen per tot el món amb l'ímpetu d'una allau i la força d'un llamp.

***Sobre la nova democràcia
(gener de 1940)
Obres Escollides, t'II.***

El sistema socialista acabarà per reemplaçar al sistema capitalista: aquesta és una llei objectiva, independent de la voluntat de l'home. Per molt que els reaccionaris tractin de frenar la roda de la història, tard o d'hora es produirà la revolució i, sens dubte, triomfarà.

***Discurs en la reunió del Soviet Suprem de
l'URSS en commemoració del 40 aniversari
de la Gran Revolució Socialista d'Octubre
(6 de novembre de 1957).***

Els comunistes mai ocultem les nostres aspiracions polítiques. El nostre

programa futur o màxim és portar a Xina a la societat socialista i la comunista. Això és definitiu i no admet dubte. El nom del nostre Partit i la nostra concepció marxista del món indiquen de manera inequívoca aquest suprem ideal pari el futur, infinitament bell i lluminós.

***Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945)
Obres Escollides, t. III.***

Pres en el seu conjunt, el moviment revolucionari xinès dirigit pel Partit Comunista de Xina comprèn dues etapes: la revolució democràtica i la socialista. Es tracta de dos processos revolucionaris essencialment diferents, i només després de consumat el primer es pot emprendre el segon. La revolució democràtica és la preparació necessària per a la revolució socialista i la revolució socialista és la direcció inevitable per al desplegament de la revolució democràtica. L'objectiu final pel que lluiten tots els comunistes és la instauració completa de la societat socialista i de la comunista.

***La revolució xinesa i el Partit Comunista de Xina
(desembre de 1939),
Obres Escollides, t. II.***

La revolució socialista té per objectiu alliberar les forces productives. La transformació de la propietat individual en propietat col·lectiva socialista dins l'agricultura i l'artesanía, i de la propietat capitalista en propietat socialista dins la indústria i el comerç privats, allibera necessàriament i en gran manera les forces productives. Es creen així les condicions socials per a un immens desenvolupament de la producció industrial i agrícola.

***Discurs davant la Conferència Suprema d'Estat
(25 de gener de 1956).***

Estem realitzant no sols una revolució en el sistema social: la transformació de la propietat privada en propietat social, sinó també una revolució en la tècnica: la transformació de la producció artesanal en producció moderna, mecanitzada i en gran escala. Ambdues revolucions es troben lligades entre si. En l'agricultura, donades les condicions del nostre país, la cooperativització ha de precedir a l'ocupació de la gran maquinària (als països capitalistes l'agricultura es desenvolupa de mode capitalista). D'aquí que en cap cas puguem considerar la indústria i l'agricultura, la industrialització socialista i la transformació socialista de l'agricultura, com dues coses separades i aïllades una d'una altra, ni puguem destacar una i subestimar l'altra.

***Sobre el problema de la cooperativització agrícola
(31 de juliol de 1955),
[Obres Escollides, t. V].***

El nou sistema social acaba d'establir-se i la seva consolidació requereix temps. No es pot suposar que el nou sistema, junt d'establir-se, quedi totalment consolidat, cosa que és impossible. S'anirà consolidant pas a pas. Per a la seva consolidació definitiva, és necessari no sols dur a terme la industrialització socialista del país i perseverar en la revolució socialista al front econòmic, sinó també realitzar una lluita revolucionària socialista i una educació socialista constants i àrdues als fronts polítics i ideològics. A banda d'això, es requereix la

contribució de diversos factors internacionals.

Discurs davant la Conferència Nacional del Partit Comunista de Xina sobre el Treball de Propaganda (12 de març de 1957)
[Obres Escollides, t. V].

En Xina, la lluita per refermar el sistema socialista, la lluita per decidir si vencerà el socialisme o el capitalisme, portarà encara un període històric molt llarg. Però tots hem de comprendre que el nou sistema, el socialista, serà consolidat ineluctablement. Construïrem un país socialista amb una indústria, una agricultura, una ciència i una cultura modernes.

Ibíd.

El nombre d'intel·lectuals hostils al nostre Estat és molt reduït. Els disgusta el nostre Estat, la dictadura del proletariat, i sospiren per la vella societat. Quan se'ls presenta l'oportunitat, provoquen disturbis i intenten enderrocar el Partit Comunista i restaurar la vella Xina. Entre el camí proletari i el burgès, entre el camí socialista i el capitalista, opten obstinadament per l'última. I com aquest camí és impracticable, en realitat estan disposats a entregar-se a l'imperialisme, al feudalisme i al capitalisme burocràtic. Aquests individus es troben als cercles polítics, industrials i comercials, culturals i docents, científic-tecnològics i religiosos, i són extremadament reaccionaris.

Ibíd.

Problema seriós és l'educació del camperolat. L'economia camperola és dispersa, i la socialització de l'agricultura, si es jutja per l'experiència de la Unió Soviètica, requerirà un temps llarg i un treball minucios. Sense la socialització de l'agricultura, no hi haurà un socialisme complet i sòlid.

Sobre la dictadura democràtica popular (30 de juny de 1949),
Obres Escollides, t. IV.

Hem de tenir la convicció que, primer, les grans masses camperoles estan disposades a marxar pas a pas pel camí socialista sota la direcció del Partit, i, segon, el Partit és capaç de dirigir al camperolat per aquest camí. Aquests dos punts constitueixen l'essència de la qüestió, el corrent principal.

Sobre el problema de la cooperativització agrícola (31 de juliol de 1955),
[Obres Escollides, t. V].

Els organismes dirigents de les cooperatives han d'establir al seu si el predomini dels camperols pobres i els nous camperols mitjans de la capa inferior, deixant com a força auxiliar els antics camperols mitjans de la capa inferior i als antics i nous camperols de la capa superior. Només així es podrà, de conformitat amb la política del partit, aconseguir la unitat entre els camperols pobres i els mitjans, consolidar les cooperatives, fomentar la producció i dur a terme correctament la transformació socialista de tot el camp. D'una altra manera, serà impossible la unitat entre els camperols mitjans i els camperols pobres, la consolidació de les cooperatives, el desenvolupament de la producció i la transformació socialista de tot el camp.

**Nota d'introducció a l'article
"Com el predomini a la cooperativa agrícola de
Wutang cantó de Kaoshan districte de Txangsha, va passar
dels camperols mitjans als camperols pobres"
[Setembre i desembre de] (1955),
L'auge socialista al camp xinès
[Obres Escollides, t. V].**

És necessari unir-se amb els camperols mitjans, i és erroni no fer-ho. Mes, en qui han de recolzar-se la classe obrera i el Partit Comunista a les zones rurals per unir-se amb els camperols mitjans i dur a terme la transformació socialista de tot el camp? Per descomptat que únicament en els camperols pobres. Així va ser quan es va desplegar la lluita contra els terratinents i es va realitzar la reforma agrària, i així és avui, quan es desenvolupa la lluita contra els camperols rics i els de més elements capitalistes per dur a terme la transformació socialista de l'agricultura. En les etapes inicials d'ambdós períodes revolucionaris, els camperols mitjans es mostren vacil·lants. Resolen incorporar-se a la revolució només després de percebre la tendència general dels esdeveniments i el pròxim triomf de la revolució. Els camperols pobres han de treballar entre els camperols mitjans i guanyar-se'ls, perquè la revolució vagi ampliant-se de dia en dia fins a la victòria final.

**Nota d'introducció a l'article
"La lliçó del sorgiment de la 'cooperativa de
els camperols mitjans' i la 'cooperativa dels
camperols pobres' al districte de Fúan"
[Setembre i desembre de](1955),
L'auge socialista al camp xinès
[Obres Escollides, t. V].**

Entre els camperols acomodats s'observa una greu tendència al capitalisme. Aquesta tendència s'estendrà com una inundació si descuidem en gens ni mica nostre treball polític entre els camperols, ja sigui durant el moviment de cooperativització o durant un molt llarg període posterior.

**Nota d'introducció a l'article
"És necessari lluitar resoludament
contra la tendència al capitalisme"
[Setembre i desembre de](1955),
L'auge socialista al camp xinès
[Obres Escollides, t. V].**

El moviment de cooperativització agrícola hi ha estat, des del seu començament mateix, una seriosa lluita ideològica i política. No es pot crear cap cooperativa sense passar per aquesta lluita. Per poder construir un sistema social completament nou al lloc del vell sistema, cal netejar el lloc. Invariablement, els residus de les velles idees que reflecteixen el vell sistema subsisteixen per llarg temps en la consciència de la gent, i no cedeixen amb facilitat. Una cooperativa, després d'establida, ha de passar per moltes altres lluites abans d'arribar a la seva consolidació. Fins i tot llavors, pot fracassar a penes relaxi els seus esforços.

**Nota d'introducció a l'article
"Una greu lliçó"
[Setembre i desembre de](1955),
L'auge socialista al camp xinès
[Obres Escollides, t. V].**

Durant els últims anys, les forces espontànies del capitalisme han augmentat diàriament al camp; en totes parts, han sorgit nous camperols rics i molts camperols mitjans acomodats procuren fer-se camperols rics. D'altra banda, multitud de camperols pobres segueixen en la misèria per escassetat de mitjans de producció: alguns han endeutat i altres han venut la seva serra o l'han arrendat. Si es deixa que aquesta tendència segueixi el seu curs, s'anirà agreujant dia a dia la polarització al camp. Els camperols que hagin perdut la seva terra i els que continuïn en la pobresa, es queixaran que fem poc per salvar-los de la ruïna o ajudar-los a sortir de les dificultats. També se sentiran descontents amb nosaltres els camperols mitjans acomodats que es dirigeixen cap al capitalisme, perquè mai podrem satisfer les seves demandes, a menys que, vulguem emprendre el camí capitalista. En tals circumstàncies, pot romandre sòlida l'aliança obrer-camperola? Clar que no. Aquest problema només pot resoldre's sobre una base nova, la qual cosa significa efectuar pas a pas la transformació socialista de tota l'agricultura, simultàniament amb la realització gradual de la industrialització socialista i de la transformació socialista de l'artesania i de la indústria i el comerç capitalistes. En altres paraules, significa realitzar la cooperativització i eliminar al camp l'economia dels camperols rics i l'economia individual, perquè prosperi conjuntament tota la població rural. Sostenim que aquesta és l'única manera de consolidar l'aliança obrer-camperola.

**Sobre el problema de la cooperativització agrícola
(31 de juliol de 1955),
[Obres Escollides, t. V].**

Per planificació total entenem una planificació que tingui en compte als nostres sis-cents milions d'habitants. En formular els plans, manejar els afers o considerar els problemes, hem de partir del fet que Xina té una població de sis-cents milions de persones, fet que no podem oblidar mai.

**Sobre el tractament correcte de les
contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].**

A més de la direcció del Partit, és factor decisiu la nostra població de sis-cents milions. Més gent significa major riquesa d'idees, més entusiasme i més energia. Les masses populars mai han estat com ara tan animades i tan plenes d'audàcia i combativitat.

**Presentació d'una cooperativa
(15 d'abril de 1958).**

Entre d'altres característiques de la població de sis-cents milions de Xina, es destaca la seva pobresa i nuesa. Aquesta sembla una cosa dolent, però en

realitat és bona. La pobresa impulsi l'anhel de canvi, d'acció, de revolució. En un full de paper en blanc, nu, es poden escriure les paraules més noves i belles i pintar els quadres més originals i bells.

Ibíd.

Després de conquerida la victòria de la revolució xinesa en tot el país i resolt el problema agrari, existiran encara dues contradiccions fonamentals en Xina. La primera, d'ordre intern, és la contradicció entre la classe obrera i la burgesia; la segona, d'ordre extern, en la contradicció entre Xina i els països imperialistes. En conseqüència, després de la victòria de la revolució democràtica popular, el Poder estatal de la república popular dirigida per la classe obrera no ha de debilitar-se, sinó enfortir-se.

***Informe davant la II Sessió Plenària del Comitè Central elegit
en el VII Congrés Nacional del Partit Comunista de Xina
(5 de març de 1949),
Obres Escollides, t. IV.***

No volen vostès abolir el Poder estatal? Si, volem, però no ara; no podem fer-ho encara.

Per què? Perquè encara hi ha l'imperialisme, perquè encara hi ha la reacció interior, perquè encara hi ha classes al país. La nostra tasca actual és enfortir l'aparell de l'Estat del poble - principalment l'exèrcit popular, la policia popular i els tribunals populars - a fi de consolidar la defensa nacional i protegir els interessos del poble.

***Sobre la dictadura democràtica popular
(30 de juny de 1949),
Obres Escollides, t. IV.***

El nostre Estat és una dictadura democràtica popular dirigida per la classe obrera i basada en l'aliança obrer-camperola. Per a què aquesta dictadura? La seva primera funció és reprimir, dins el país, a les classes i elements reaccionaris, als explotadors que oposen resistència a la revolució socialista i als que sabotegen la nostra construcció socialista; és a dir, resoldre les contradiccions internes entre nosaltres i l'enemic. Per exemple, entra al ràdio d'acció de la nostra dictadura arrestar i condemnar a cert nombre d'elements contrarevolucionaris, i privar per un temps determinat de drets electorals i llibertat d'expressió als terratinents i capitalistes burocràtics. Per mantenir l'ordre públic i defensar els interessos de les masses populars, és necessari igualment exercir la dictadura sobre els lladres, bandes de malfactors i altres elements perniciosos que alterar seriosament l'ordre públic. La segona funció d'aquesta dictadura és defensar al nostre país de la subversió i possible agressió dels enemics exteriors. En aquest cas, la dictadura pren sobre si la tasca de resoldre la contradicció externa entre nosaltres i l'enemic. L'objectiu de la dictadura és protegir a tot el poble perquè pugui dedicar-se al treball pacífic i transformar Xina en un país socialista amb una indústria, una agricultura, una ciència i una cultura modernes.

***Sobre el tractament correcte de les
contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].***

La dictadura democràtica popular necessita la direcció de la classe obrera, perquè la classe obrera és la més perspicaç, la més desinteressada i la més consegüentment revolucionària. Tota la història de la revolució prova que, sense la direcció de la classe obrera, la revolució fracassa, i que, amb la seva direcció, la revolució triomfa.

***Sobre la dictadura democràtica popular
(30 de juny de 1949),
Obres Escollides, t. IV.***

La dictadura democràtica popular es base en l'aliança de la classe obrera, el camperolat i la petita burgesia urbana i, principalment, en l'aliança dels obrers i els camperols, perquè aquestes dues classes constitueixen del 80 al 90 per cent de la població de Xina. L'enderrocament de l'imperialisme i dels reaccionaris kuomintanistes es deu principalment a la força d'aquestes dues classes. La transició de la nova democràcia al socialisme depèn principalment de l'aliança d'aquestes dues classes.

Ibíd.

La lluita de classes, la lluita per la producció i l'experimentació científica són els tres grans moviments revolucionaris per construir un poderós país socialista. Constitueixen una garantia real de què els comunistes es veuran lliures del burocratisme i immunes al revisionisme i el dogmatisme, i romandran sempre invencibles; una garantia segura de què el proletariat, en unió amb les àmplies masses treballadores, podrà portar endavant la dictadura democràtica. Si no es despleguessin aquests moviments i es permetés sortir a escena als terratinents, camperols rics, contrarevolucionaris, elements nocius i monstres i dimonis, mentre els nostres quadres acluquessin els ulls i molts, en comptes de distingir entre els enemics i nosaltres, arribessin fins a col·laborar amb ells i fossin corromputs, dividits i desmoralitzats per ells, i, en conseqüència, fossin arrossegats al camp enemic o els enemics aconseguissin infiltrar-se en les nostres files, i si gaires dels nostres obrers, camperols i intel·lectuals caiguessin víctimes de les tàctiques blanques o dures de l'enemic, llavors no faria falta gaire temps, potser uns quants anys, o una dècada, o diverses dècades pel cap alt, perquè es produís fatalment una restauració contrarevolucionària a escala nacional, el partit marxista-leninista es transformés en partit revisionista o en partit feixista, i tota Xina canviés de color.

***Nota als Set bons documents de la província de Txetxiang
sobre la participació dels quadres en el treball manual
(9 de maig de 1963),
citada en l'article
"Sobre el fals comunisme de Jruschov
i les seves lliçons històriques per al més."***

La dictadura democràtica popular empra dos mètodes. Amb els enemics, empra la dictadura, és a dir, no els permet, pel període que sigui necessari, prendre part en les activitats polítiques i els obliga a obeir les lleis del Govern Popular, a treballar i a transformar-se mitjançant el treball en gent nova. Amb el poble, al contrari, empra la democràcia i no la coacció; és a dir, li permet participar en les activitats polítiques i no l'obliga a fer això o allò, sinó l'educa i persuadeix per mitjans democràtics.

***Discurs de clausura en la II Sessió del Primer Comitè Nacional
de la Conferència Consultiva Política del Poble Xinès
(23 de juny de 1950).***

Sota la direcció del Partit Comunista, el poble xinès està desplegant un vigorós moviment de rectificació a fi d'aconseguir que el socialisme al nostre país es desenvolupi ràpidament i sobre una base encara més sòlida. Es tracta d'un gran debat desplegat a la ciutat i el camp, sobre qüestions tals com el camí socialista enfront del capitalista, el sistema fonamental de l'Estat i els seus importants principis polítics, l'estil de treball dels quadres del Partit i del Govern i el benestar del poble, un debat a escala nacional que es desenvolupa en forma dirigida, lliurement, presentant fets i arguments, un debat amb miras a resoldre correctament les contradiccions reals al si del poble que exigeixen solució immediata. Aquest és un moviment socialista per l'autoeducació i l'autotransformació del poble.

***Discurs en la reunió del Soviet Suprem de
l'URSS en commemoració del 40 aniversari
de la Gran Revolució Socialista d'Octubre
(6 de novembre de 1957).***

La grandiosa feina de construcció ens planteja tasques extraordinàriament àrdues. Encara que el nostre Partit té més de deu milions de militants, ells no constitueixen sinó una exigua minoria de la població total del país. En els nostres organismes estatals i altres institucions públiques, una gran part del treball hem de confiar-lo a treballadors que no militen en el Partit. Si no sabem recolzar-nos en les masses populars, si no sabem col·laborar amb els treballadors que no militen en el Partit, no podrem complir bé el nostre treball. Alhora que continuem enfortint la unitat de tot el Partit, hem de continuar reforçant la unitat de totes les nacionalitats, classes democràtiques, partits democràtics i organitzacions populars, enfortint i ampliant el nostre Front Únic Democràtic Popular. En qualsevol sector del nostre treball, hem d'eliminar conscienciosament qualsevol manifestació negativa que perjudiqui la unitat entre el Partit i el poble.

***Discurs d'obertura en el VIII Congrés
Nacional del Partit Comunista de Xina
(15 de setembre de 1956)
[Obres Escollides, t. V].***

**IV. EL TRACTAMENT CORRECTE
DE LES CONTRADICCIONS
AL SI DEL POBLE**

Existeixen davant nosaltres dos tipus de contradiccions socials: contradiccions entre nosaltres i l'enemic i contradiccions al si del poble. Aquests dos tipus de contradiccions són de natura completament distinta.

*Sobre el tractament correcte de les
contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].*

Per comprendre encertadament els dos diferents tipus de contradiccions, és necessari, primer que res,, precisar què s'entén per poble i què per enemic. (...) En l'etapa actual, període d'edificació del socialisme, integren el poble tota mena, capes i grups socials que aproven i recolzen la causa de la construcció socialista i participen en ella; són enemics del poble totes les forces i grups socials que oposen resistència a la revolució socialista i es mostren hostils a la construcció socialista o la sabotegen.

Ibíd.

En les condicions actuals de Xina, les contradiccions al si del poble comprenen les contradiccions dins la classe obrera, dins el camperolat i dins la intel·lectualitat; les contradiccions entre la classe obrera i el camperolat, entre els obrers i camperols, d'una banda, i els intel·lectuals, per una altra; les contradiccions entre la classe obrera i els altres treballadors, d'una banda, i la burgesia nacional, per una altra; les contradiccions dins la burgesia nacional, etc. El nostre Govern Popular és un govern que representa realment els interessos del poble, un govern que serveix al poble. No obstant això, entre ell i les masses populars també hi ha certes contradiccions. Aquestes inclouen les contradiccions entre els interessos estatals, els interessos col·lectius i els interessos individuals, entre la democràcia i el centralisme, entre dirigents i dirigits, i entre l'estil burocràtic de treball de certs treballadors governamentals i les masses. Totes aquestes també són contradiccions al si del poble. Parlant en termes generals, les contradiccions al si del poble existeixen sobre la base de la identitat fonamental dels interessos d'aquest.

Ibíd.

Les contradiccions entre nosaltres i l'enemic són antagòniques. Al si del poble, les contradiccions entre les masses treballadores no són antagòniques, mentre que les contradiccions entre la classe explotada i l'explotadora, a més del seu aspecte antagònic, tenen el seu aspecte no antagònic.

Ibíd.

Com jutjar, en el marc de la vida política del nostre poble, si són correctes o errònies les nostres paraules i actes? Considerem que, d'acord amb els principis de la nostra Constitució, la voluntat de la indiscutible majoria del nostre poble i les posicions polítiques comunes proclamades en diverses ocasions pels partits i grups polítics del nostre país, es poden formular, en termes generals, els criteris següents:

1. Les paraules i actes han de contribuir a unir, i no a dividir, als pobles de les

nostres distintes nacionalitats;

Han d'afavorir, i no perjudicar, la transformació i la construcció socialistes;

Han de contribuir a consolidar, i no a minar o debilitar, la dictadura democràtica popular;

Han de contribuir a refermar, i no a socavar o debilitar, el centralisme democràtic;

Han de contribuir a enfortir, i no a destacar o debilitar, la direcció del Partit Comunista;

Han d'afavorir, i no perjudicar, la unitat socialista internacional i la unitat dels pobles de tot el món amants de la pau.

D'aquests sis criteris, els més importants són el camí socialista i la direcció del Partit.

Ibíd.

L'eliminació dels contrarevolucionaris és una lluita, una contradicció, entre nosaltres i l'enemic. Dins el poble, hi ha gentes que consideren aquesta qüestió des d'un punt de vista una mica distint. Dos tipus de persones tenen criteris diferents del nostre. Les que, amb una mentalitat dretana, en vegada doni establir una distinció entre nosaltres i l'enemic, prenen l'enemic per gent nostra; consideren amics a qui les grans masses miren com a enemics. Les que, amb una mentalitat esquerrana, exageren l'abast de les contradiccions entre nosaltres i l'enemic fins al punt de prendre com a tals certes contradiccions al si del poble i considerar contrarevolucionàries a persones que en realitat no ho són. Ambdues concepcions són errònies. Amb cap d'elles es pot tractar correctament el problema de l'eliminació dels contrarevolucionaris, ni apreciar en el seu just valor nostra feina a aquest respecte.

Ibíd.

Les contradiccions qualitativament diferents només poden resoldre's per mètodes qualitativament diferents. Per exemple: la contradicció entre el proletariat i la burgesia es resol per mitjà de la revolució socialista; la contradicció entre les masses populars i el sistema feudal, per mitjà de la revolució democràtica; la contradicció entre les colònies i l'imperialisme, per mitjà de la guerra revolucionària nacional ; la contradicció entre la classe obrera i el camperolat en la societat socialista, per mitjà de la col·lectivització i la mecanització de l'agricultura; les contradiccions al si del Partit Comunista, per mitjà de la crítica i l'autocrítica; la contradicció entre la societat i la natura, per mitjà del desenvolupament de les forces productives. (...) Resoldre contradiccions diferents per mètodes diferents és un principi que els marxista-leninistes han d'observar rigorosament.

*Sobre la contradicció
(agost de 1937),
Obres Escollides, t. I.*

Les contradiccions entre nosaltres i l'enemic i les existents al si del poble,

per ser de diferent natura, han de resoldre's per diferents mètodes. En poques paraules, quant a les primeres, la qüestió és establir una distinció clara entre nosaltres i l'enemic, i quant a les segones, establir una distinció precisa entre el correcte i l'erroni. Per descomptat que distingir entre nosaltres i l'enemic és també qüestió de distingir entre el correcte i l'erroni. Per exemple, la qüestió de precisar qui té raó: nosaltres o els reaccionaris interiors i exteriors, l'imperialisme, el feudalisme i el capitalisme burocràtic, es refereix així mateix a distingir entre el correcte i l'erroni, però es diferencia, per la seva natura, de les qüestions relatives al correcte i l'erroni al si del poble.

***Sobre el tractament correcte de les
contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].***

Els problemes de caràcter ideològic i els problemes de controvèrsia al si del poble, poden resoldre's únicament pel mètode democràtic, per mitjà de la discussió, la crítica, la persuasió i educació, i no per mètodes coactius o repressius.

Ibíd.

A fi de poder dedicar-se fructíferament a la producció i a l'estudi i viure en un ambient d'ordre, el poble exigeix que el seu Govern i els dirigents de la producció i de les organitzacions culturals i educatives dictin apropiades disposicions administratives amb caràcter obligatori. És de sentit comú que sense elles resulta impossible mantenir l'ordre públic. Les ordres administratives i el mètode de persuasió i educació es complementen mútuament en la solució de les contradiccions al si del poble. Les disposicions administratives dictades a fi de mantenir l'ordre públic, han d'anar acompanyades de la persuasió i educació, ja que, en molts casos, aquelles no donen resultat per si soles.

Ibíd.

La burgesia i la petita burgesia exterioritzaran indefectiblement la seva ideologia. S'expressaran, obstinadament i per tots els mitjans possibles, en les qüestions polítiques i ideològiques. No es pot esperar que no procedeixin així. No hem d'impedir mitjançant coacció que es manifesten; al contrari, hem de permetre'ls que ho facin i, al mateix temps, debatre amb ells i sotmetre'ls a una crítica adequada. Està fora de dubti que hem de criticar les idees errònies de tota índole. Per descomptat que és inadmissible abstenir-se de criticar les idees equivocades, contemplar amb indiferència com es difonen per tot arreu i permetre'ls monopolitzar el mercat. Tot error ha de ser criticat i tota herba verinosa, arrencada. No obstant això, la crítica no ha de ser dogmàtica; no cal emprar el mètode metafísic, sinó esforçar-se per aplicar el mètode dialèctic. El que es necessita és anàlisi científic i arguments plenament convincents.

Ibíd.

És necessari criticar els defectes del poble, (...) però en fer-ho, hem d'adoptar veritablement la posició del poble i parlar plens de l'ardent desig de protegir-lo i educar-lo. Tractar els camarades com a enemics és passar-se a la posició de l'enemic.

*Intervencions al Fòrum de Yenán sobre Literatura i Art
(maig de 1942),
Obres Escollides, t. III.*

La contradicció i la lluita són universals i absolutes, però els mètodes per resoldre les contradiccions, això és, les formes de lluita, varien segons el caràcter de les contradiccions. Algunes contradiccions tenen un caràcter antagònic obert, mentre altres no. D'acord amb el desenvolupament concret de les coses, algunes contradiccions, originàriament no antagòniques, es desenvolupen i transformen en antagòniques, mentre altres, originàriament antagòniques, es desenvolupen i transformen en no antagòniques.

*Sobre la contradicció
(agost de 1937),
Obres Escollides, t. I.*

En circumstàncies regulars, les contradiccions al si del poble no són antagòniques. No obstant això, poden arribar a ser-ho si no les tractem com cal o si afluïxem la nostra vigilància i ens adormim políticament. En un país socialista, semblant cas no passa de ser, normalment, un fenomen parcial i transitori. Això s'explica perquè ja s'ha abolit el sistema d'explotació de l'home per l'home i els interessos del poble són, en les qüestions fonamentals, idèntics.

*Sobre el tractament correcte de les
contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].*

Al nostre país, la contradicció entre la classe obrera i la burgesia nacional pertany a la categoria de les contradiccions al si del poble. La lluita de classes entre la classe obrera i la burgesia nacional és, en general, una lluita de classes dins les files del poble, perquè la burgesia nacional de Xina té un doble caràcter. En el període de la revolució democràtico-burgesa, el seu caràcter era, d'una banda, revolucionari i, per l'altre, conciliador. En el període de la revolució socialista, un dels aspectes del seu caràcter és l'explotació de la classe obrera per obtenir guanys, i l'altre, el seu suport a la Constitució i la seva disposició a acceptar la transformació socialista. La burgesia nacional es diferencia dels imperialistes, la classe terratinent i la burgesia burocràtica. La contradicció entre la classe obrera i la burgesia nacional, com a contradicció entre explotats i explotadors, és antagònica per natura. No obstant això, en les condicions concretes de Xina, aquesta contradicció antagònica entre les dues classes, si la tractem apropiadament, pot transformar-se en no antagònica i ser resolta per mitjans pacífics. Però es convertirà en contradicció entre nosaltres i l'enemic si no la tractem com cal, si no apliquem la política d'unir-nos amb la burgesia nacional, criticar-la i educar-la, o si la burgesia nacional no accepta aquesta política la nostra.

Ibíd.

La rebel·lió contrarevolucionària a Hongria, el 1956, és un cas en què els reaccionaris dins un país socialista, en confabulació amb els imperialistes i explotant les contradiccions al si del poble, van fomentar dissensions i van provocar desordres, en l'intent d'aconseguir els seus designis conspiratius. Mereix l'atenció de tots aquesta lliçó dels esdeveniments d'Hongria.

V. GUERRA I PAU

La guerra, que ha existit des de l'aparició de la propietat privada i les classes, és la forma més alta de lluita per resoldre les contradiccions entre classes, nacions, Estats o grups polítics, quan aquestes contradiccions han arribat a una determinada etapa del seu desenvolupament.

*Problemes estratègics de la guerra revolucionària de Xina
(desembre de 1936),
Obres Escollides, t. I.*

La guerra és la continuació de la política. En aquest sentit, la guerra és política, i és en si mateixa una acció política. No hi ha hagut mai, des dels temps antics, cap guerra que no tingués un caràcter polític. (...) Però la guerra té les seves característiques peculiars, i en aquest sentit, no tant es val a la política en general. La guerra és la continuació de la política per altres mitjans. Quan la política arriba a certa etapa del seu desenvolupament, més enllà de la qual no pot prosseguir pels mitjans habituals, esclata la guerra per escombrar l'obstacle del camí. (...) Quan sigui eliminat l'obstacle i aconseguit el nostre objectiu polític, acabarà la guerra. Mentre no s'elimini per complet l'obstacle, la guerra haurà de continuar fins que s'aconsegueixi totalment l'objectiu. (...) Es pot dir llavors que la política és guerra sense vessament de sang, en tant que la guerra és política amb vessament de sang.

*Sobre la guerra prolongada
(maig de 1938),
Obres Escollides, t. II.*

La història demostra que les guerres es divideixen en dues classes: les justes i les injustes. Totes les guerres progressistes són justes, i totes les que impedeixen el progrés són injustes. Els comunistes ens oposem a totes les guerres injustes, que impedeixen el progrés, però no estem en contra de les guerres justes, progressistes. Els comunistes, lluny d'oposar-nos a aquestes últimes, participem activament en elles. Quant a les guerres injustes, la Primera Guerra Mundial és un cas en què ambdós bàndols van barallar per interessos imperialistes; per tant, els comunistes del món sencer es van oposar resoludament a ella. La forma de combatre una guerra d'aquest tipus és fer quant es pugui per prevenir-la abans que esclati i, si arriba a esclatar, oposar la guerra a la guerra, oposar la guerra justa a la guerra injusta, sempre que això sigui possible.

En la societat de classes, les revolucions i les guerres revolucionàries són inevitables; sense elles, és impossible realitzar salts en el desenvolupament social i enderrocar a les classes dominants reaccionàries perquè el poble conquereixi el Poder.

**Sobre la contradicció
(agost de 1937),
Obres Escollides, t. I.**

La guerra revolucionària és una antitoxina, que no sols destruirà el verí de l'enemic, sinó que també ens depurarà de tota immundícia. Tota guerra justa, revolucionària, està dotada d'una força immensa, capaç de transformar moltes coses o obrir el camí a la seva transformació. La guerra xino-japonesa transformarà Xina i al Japó. Sempre que Xina persisteixi en la Guerra de Resistència i al front únic, el vell Japó serà convertit en un nou Japó, i la vella Xina, en una nova Xina, i tant en Xina com en el Japó homes i coses es transformaran en el curs d'aquesta guerra i després d'ella.

**Sobre la guerra prolongada
(maig de 1938),
Obres Escollides, t. II.**

Tots els comunistes han de comprendre aquesta veritat: El Poder neix del fusell.

**Problemes de la guerra i de l'estratègia
(6 de novembre de 1938),
Obres Escollides, t. II.**

La tasca central i la forma més alta de tota revolució és la prengui del Poder per mitjà de la força armada, és a dir, la solució del problema per mitjà de la guerra. Aquest principi marxista-leninista de la revolució té validesa universal, tant en Xina com en els altres països.

Ibíd.

Sense la lluita armada, en Xina no hi haurà lloc per al proletariat, ni per al vaig poblar, ni per al Partit Comunista, i la revolució no podrà triomfar. És enmig de guerres revolucionàries que el nostre Partit s'ha desenvolupat, consolidat i boltxevitzat en els divuit anys passats; sense la lluita armada, el Partit Comunista no hauria arribat a ser el que és avui. Cap camarada del Partit ha d'oblidar mai aquesta experiència que hem pagat amb sang.

**Presentació de 'El Comunista'
(4 d'octubre de 1939),
Obres Escollides, t. II.**

Segons la teoria marxista de l'Estat, l'exèrcit és el principal component del Poder estatal. Qualsevol que desitgi prendre el Poder estatal i retenir-lo, ha de comptar amb un poderós exèrcit. Certa gent ens ridiculitza qualificant-nos de partidaris de la teoria de l'omnipotència de la guerra. Sí, som partidaris de la teoria de l'omnipotència de la guerra revolucionària; això no és dolent; és bo, marxista. Amb els seus fusells, els comunistes russos van crear el socialisme. Nosaltres crearem una república democràtica. L'experiència de la lluita de classes en l'era de l'imperialisme ens demostra que només mitjançant la força del fusell la classe obrera i les altres masses treballadores poden derrotar a la burgesia i la classe terrinent armades; en aquest sentit cal afirmar que només amb el fusell es pot transformar el món sencer.

Problemes de la guerra i de l'estratègia

*(6 de novembre de 1938),
Obres Escollides, t. II.*

Som partidaris de l'abolició de la guerra; no desitgem la guerra. Però la guerra només es pot abolir mitjançant la guerra. Per acabar amb els fusells, s'ha d'empunyar el fusell.

Ibíd.

La guerra, aquest monstre de matança entre els homes, serà finalment liquidada, en un futur no llunyà, pel progrés de la societat humana. Però només hi ha un mitjà per eliminar-la: oposar la guerra a la guerra, oposar la guerra revolucionària a la guerra contrarevolucionària, oposar la guerra revolucionària nacional a la guerra contrarevolucionària nacional i oposar la guerra revolucionària de classe a la guerra contrarevolucionària de classe. (...) Quan la societat humana arribi a una etapa en què siguin eliminats les classes i els Estats, ja no hi haurà guerres, contrarevolucionàries o revolucionàries, injustes o justes. Aquesta serà l'era de la pau eterna per a la humanitat. En estudiar les lleis de la guerra revolucionària partim de l'aspiració a eliminar totes les guerres. Heus aquí la línia divisòria entre nosaltres, els comunistes, i tota mena explotadores.

*Problemes estratègics de la guerra revolucionària de Xina
(desembre de 1936),
Obres Escollides, t. I.*

El nostre país i els altres països socialistes necessiten la pau; també la necessiten els pobles de tots els països del món. Els únics que anhelan la guerra i no volen la pau són els grups del capital monopolista del grapat de països imperialistes, que s'enriqueixen amb l'agressió.

*Discurs d'obertura en el VIII Congrés
Nacional del Partit Comunista de Xina
(15 de setembre de 1956)
[Obres Escollides, t. V].*

Per aconseguir una pau duradora a tot el món hem de continuar desenvolupant la nostra amistat i col·laboració amb tots els països germans del camp socialista i reforçar la nostra unitat amb tots els països amants de la pau. Hem d'esforçar-nos per establir relacions diplomàtiques normals, sobre la base del respecte recíproc a la integritat territorial i a la sobirania de la igualtat de drets i del profit mutu, amb tots els països que desitgin viure en pau amb nosaltres. Hem de prestar actiu suport al moviment d'alliberament i independència nacionals als països d'Àsia, Àfrica i Amèrica Llatina, així com al moviment per la pau i a les lluites justes de tots els països del món.

Ibíd.

Quant als països imperialistes, hem d'unir-nos també amb els seus pobles i esforçar-nos per coexistir pacíficament amb aquests països, comerciar amb ells i conjurar tota possible guerra. No obstant això, de cap mode hem d'abrigar idees il·lusòries respecte a ells.

*Sobre el tractament correcte de les
contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)*

[Obres Escollides, t. V].

Desitgem la pau. No obstant això, si l'imperialisme s'entesta a desencadenar una guerra, no tindrem una altra alternativa que prendre la decisió de combatre fins al final i reprendre després la nostra construcció. Si se -te'm la guerra tots els dies, què fer quan aquesta finalment es produeixi? Primerament, he dit que el vent De l'Est preval sobre el vent de l'Oest i que la guerra no esclatarà, i ara agrego aquesta explicació sobre la situació que sorgirà en cas d'esclatar la guerra. D'aquesta manera, ambdues possibilitats han estat preses en compte.

**Intervenció en la Conferència de Representants
dels Partits Comunistes i Obrers de Moscou
(18 de novembre de 1957).**

En tots els països es discuteix ara si esclatarà o no una tercera guerra mundial. Enfront d'aquesta qüestió, també hem d'estar espiritualment preparats i examinar-la de manera analític. Estem resoludament per la pau i contra la guerra. No obstant això, si els imperialistes insisteixen a desencadenar una guerra, no hem de sentir temor. La nostra actitud davant aquest afer és la mateixa que davant qualsevol altre desordre: en primer lloc, estem en contra, en segon, no el temem. Després de la Primera Guerra Mundial va aparèixer la Unió Soviètica, amb dos-cents milions d'habitants; després de la Segona Guerra Mundial va sorgir el camp socialista, que comprèn a nou-cents milions d'éssers. Pot afirmar-se que si, malgrat tot, els imperialistes desencadenen una tercera guerra mundial, altres centenars de milions passaran inevitablement al costat del socialisme, i als imperialistes no els quedarà ja gaire espai en el món; fins i tot és probable que s'enfonsi per complet tot el sistema imperialista.

**Sobre el tractament correcte de les
contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].**

Provocar disturbis, fracassar, tornar a provocar disturbis, fracassar novament, i així fins a la ruïna: aquesta és la lògica dels imperialistes i de tots els reaccionaris del món enfront de la causa del poble, i mai marxaran en contra d'aquesta lògica. Aquesta és una llei marxista. Quan diem que l'imperialisme és feroç, volem dir que la seva natura mai canviarà, que els imperialistes mai deixaran de costat les seves fulles de carnisser ni es convertiran mai en Budes, i així fins a la seva ruïna. Lluitar, fracassar, tornar a lluitar, fracassar novament tornar un altre cop a lluitar, i així fins a la victòria: aquesta és la lògica del poble, i ell tampoc marxarà mai en contra d'ella. Aquesta és una altra llei marxista. La revolució del poble rus va seguir aquesta llei, i l'ha seguit també la revolució del poble xinès.

**Rebutjar les il·lusions, preparar-se per a la lluita
(14 d'agost de 1949),
Obres Escollides, t. IV.**

La victòria de cap mode ha de fer-nos relaxar la vigilància davant les frenètiques maquinacions dels imperialistes i els seus lacais, que tracten de prendre venjança. Qualsevol que relaxi la vigilància quedarà desarmat políticament i es veurà reduït a una posició passiva.

*Discurs pronunciat en la Reunió Preparatòria
de la Nova Conferència Consultiva Política
(15 de juny de 1949),
Obres Escollides, t. IV.*

Els imperialistes i els seus lacais, els reaccionaris xinesos, no es resignaran a la seva derrota en aquesta terra nostra. Seguiran confabulant-se per combatre al poble xinès per tots els mitjans possibles. Per exemple, enviaran subreptíciament els seus agents al nostre país per sembrar discòrdies i provocar disturbis. Això és indubtable; mai s'oblidaran de fer-ho. Un altre exemple: els imperialistes instigaran als reaccionaris xinesos, i fins i tot els brindaran el concurs de les seves pròpies forces, per bloquejar els ports de Xina. Això ho faran sempre que els sigui possible. A més a més, si encara anhelen aventures, enviaran part de les seves tropes a envair o fustigar les nostres zones frontereres, cosa que tampoc és impossible. Tot això hem de tenir-ho plenament en compte. El món progressa i el futur és brillant; ningú pot canviar aquesta tendència general de la història. Hem de realitzar entre el poble una propaganda constant sobre els progressos del món i el seu futur lluminós, perquè adquireixi confiança en la victòria.

*Sobre les negociacions de Txungtxing
(17 d'octubre de 1945),
Obres Escollides, t. IV.*

Els comandaments i combatents de l'Exèrcit Popular d'Alliberament de cap mode han de relaxar ni en gens ni mica la seva voluntat de combat; tota idea que tendeixi a relaxar la voluntat de combat o a subestimar l'enemic, és errònia.

*Informe davant la II Sessió Plenària del Comitè Central elegit
en el VII Congrés Nacional del Partit Comunista de Xina
(5 de març de 1949),
Obres Escollides, t. IV.*

VI. L'IMPERIALISME I TOTS ELS REACCIONARIS SÓN TIGRES DE PAPER

Tots els reaccionaris són tigres de paper. Semblen terribles, però en realitat no són tan poderosos. Vist en perspectiva, no són els reaccionaris sinó el poble qui és realment poderós.

*Conversa amb la corresponental
nord-americana Anna Louise Strong
(agost de 1946),
Obres Escollides, t. IV.*

Així com en el món no hi ha res sense doble natura (aquesta és la llei de la unitat dels contraris), també l'imperialisme i tots els reaccionaris tenen un doble caràcter: són alhora tigres autèntics i tigres de paper. En la història, abans de conquerir el Poder i durant algun temps després d'haver-lo conquerit, la classe dels esclavistes, la classe terratinent feudal i la burgesia eren vigoroses, revolucionàries i progressistes; eren tigres autèntics. Però, amb el temps, com els seus contraris - la classe dels esclaus, el camperolat i el proletariat - creixien i s'enfortien gradualment, lluitaven contra elles i es tornaven més i més

formidables, aquestes classes governants es van transformar a poc a poc en el seu revers, es van transformar en reaccionàries en retrògrades, en tigres de paper, i finalment van ser enderrocades, o seran enderrocades, pel vaig poblar. Les classes reaccionàries, retrògrades i decadents conservaven aquest doble caràcter fins i tot en la lluita a mort que el poble sostenia contra elles. D'una banda, eren tigres autèntics, devoraven la gent, la devoraven per milions i desenes de milions. La causa de la lluita popular travessava un període de dificultats i penalitats i un camí ple de replecs. En Xina, per destruir la dominació de l'imperialisme, el feudalisme i el capitalisme burocràtic el poble xinès va necessitar més de cent anys i va perdre desenes de milions de vides abans d'aconseguir la victòria el 1949. Mirin! No eren tigres vius, tigres de ferro, tigres autèntics? No obstant això, al final es van transformar en tigres de paper, tigres morts, tigres de mató de soja. Aquests són fets històrics. No ha vist o sentit contar la gent tals fets? En veritat hi ha hi milers i desenes de milers d'ells! Milers i desenes de milers! Per tant, l'imperialisme i tots els reaccionaris, mirats en la seva essència, en perspectiva, des del punt de vista estratègic, han de ser considerats com el que són: tigres de paper. En això es base nostre concepte estratègic. D'altra banda, també són tigres vius, tigres de ferro, tigres autèntics, que devoren la gent. En això es base nostre concepte tàctic.

Intervenció en la reunió del buró Polític del Comitè Central del Partit Comunista de Xina, celebrada en Wutxang (1er de desembre de 1958), vegeu la nota explicativa a la Conversa amb la corresponental nord-americana Anna Louise Strong Obres Escollides, t. IV.

He dit que tots els reaccionaris, tinguts per forts, no són més que tigres de paper. La raó és que viuen divorciats del poble. Mirin! No era Hitler un tigre de paper? No va ser potser enderrocat? També vaig dir que el tsar de Rússia, l'emperador de Xina i l'imperialisme japonès van ser tots tigres de paper. Com saben vostès, tots ells han estat enderrocats. L'imperialisme nord-americà no ha estat enderrocat encara i té la bomba atòmica. Estic segur de que així mateix serà enderrocat. També és un tigre de paper.

Intervenció en la Conferència de Representants dels Partits Comunistes i Obrers de Moscou (18 de novembre de 1957).

Aixecar una pedra per deixar-la caure sobre els propis peus és un dita que els xinesos descrivim el comportament de certs estúpids. Els reaccionaris de tots els països pertanyen a aquesta espècie d'estúpids. En fi de comptes, les seves persecucions contra el poble revolucionari no serveixen sinó per ampliar i intensificar encara més les revolucions populars. Potser les persecucions del tsar de Rússia i Txiang Kai-shek contra els pobles revolucionaris no van complir precisament aquesta funció propulsora en les grans revolucions russa i xinesa?

Discurs en la reunió del Soviet Suprem de l'URSS en commemoració del 40 aniversari de la Gran Revolució Socialista d'Octubre (6 de novembre de 1957).

L'imperialisme nord-americà va envair Taiwan, territori del nostre país, i

l'ocupa des de fa ja nou anys. Recentment, ha enviat les seves forces armades a envair i ocupar el Líban. Els EUA han establert, al llarg del món, centenars de bases militars en un gran nombre de països. El territori xinès de Taiwan, el Líban i totes les bases militars dels EUA en territoris estrangers són com a dogals tirats al coll de l'imperialisme nord-americà. Són els mateixos nord-americans, i ningú més, els qui van fabricar aquests dogals, se'ls van tirar al coll i van entregar els extrems de les sogues al poble xinès, als pobles àrabs i als altres pobles del món, que estimen la pau i s'oposen a l'agressió. Mentre més temps romanguin en aquests llocs els agressors nord-americans, més aniran estrenyent-se els dogals entorn del seu coll.

***Discurs en la Conferència Suprema d'Estat
(8 de setembre de 1958).***

L'imperialisme no viurà gaire perquè perpetra tota mena d'infàmes. Sosté amb obstinació als reaccionaris dels distints països, hostils als pobles. Ocupa per la força moltes colònies, semicolònies i bases militars. Amenaça la pau amb una guerra atòmica. D'aquesta manera, forçada per l'imperialisme, més del 90 per cent de la població mundial s'està alçant o s'alçarà en massa a la lluita contra ell. Però l'imperialisme encara és viu; encara fa i desfà a Àsia, Àfrica i Amèrica Llatina. En el món occidental, els imperialistes continuen oprimint a les masses populars dels seus propis països. Aquesta situació ha de canviar. És tasca dels pobles del món sencer posar terme a l'agressió i opressió que realitza l'imperialisme, principalment l'imperialisme nord-americà.

***Entrevista amb un corresponsal de l'Agència de Notícies Sinjua
(29 de setembre de 1958).***

Amb la seva despòtica actuació en totes parts, l'imperialisme nord-americà s'ha convertit en l'enemic dels pobles del món i s'ha aïllat cada cop més. Ningú que es negui a ser esclau es deixarà atemorir per les bombes atòmiques i d'hidrogen a les mans dels imperialistes nord-americans. La marejada d'indignació dels pobles del món sencer contra els agressors nord-americans és irresistible. La lluita dels pobles del món contra l'imperialisme nord-americà i els seus lacais aconseguirà indefectiblement victòries encara majors.

***Declaracions de suport al poble panameny en la seva justa
lluita patriòtica contra l'imperialisme nord-americà
(12 de gener de 1964).***

Si els grups del capital monopolista dels EUA s'obstinen a portar endavant la seva política d'agressió i guerra, arribarà inevitablement el dia en què siguin penjats pels pobles del món. La mateixa sort correran els còmplices dels EUA

***Discurs en la Conferència Suprema d'Estat
(8 de setembre de 1958).***

En el curs d'un llarg període hem arribat a formar-nos aquest concepte per a la lluita contra l'enemic: estratègicament, hem de desdenyar tots els nostres enemics, però tàcticament, hem de prendre'ls molt seriosament. És a dir, en considerar el tot, hem de menysprear l'enemic, però tenir-ho molt en compte en cadascuna de les qüestions concretes. Si no menyspreem l'enemic en considerar el tot, caurem en l'error d'oportunisme. Marx i Engels no eren més que dues persones, però ja en el seu temps van declarar que el capitalisme seriosa

enderrocat a tot el món. No obstant això, en enfrontar les qüestions concretes i a cadascun dels enemics en particular, si no els prenem gaire seriosament, cometrem l'error d'aventurerisme. En la guerra, les batalles només poden ser donades una per una i les forces enemigues, anihilades part per part. Les fàbriques només poden construir-se una a una. Els camperols només poden llaurar la terra parcel·la per parcel·la. Fins i tot en menjar passa el mateix. Des del punt de vista estratègic, tenim en poc el menjar una àpat: estem segurs de poder acabar-la. Però en el procés concret de menjar, ho fem mos per mos. No podem empassar tota una àpat d'un cop. Això s'anomena solució per parts. I en la literatura militar s'anomena destruir les forces enemigues per separat.

*Intervenció en la Conferència de Representants
dels Partits Comunistes i Obrers de Moscou
(18 de novembre de 1957).*

Estimo que la situació internacional ha arribat ara a un nou punt de viratge. Actualment hi ha dos vents en el món: el vent De l'Est i el vent de l'Oest. Resa un dita xinès: O el vent De l'Est preval sobre el de l'Oest, o el vent de l'Oest preval sobre el De l'Est. Crec que la situació actual es caracteritza per que el vent De l'Est preval sobre el vent de l'Oest. És a dir, les forces del socialisme ja han arribat a ser aclaparadorament superiors a les de l'imperialisme.

Ibíd.

VII. ATREVIR-SE A LLUITAR I A CONQUERIR LA VICTÒRIA

Pobles de tot el món, vaig unir-vos i derroteu els agressors nord-americans i a tots els seus lacais! Pobles de tot el món, tingueu coratge, atreviu-vos a lluitar, desafieu les dificultats i avanceu en onades. Així el món sencer pertanyerà als pobles. Els monstres de tota espècie seran liquidats.

*Declaració en suport al poble del Congo (L)
contra l'agressió dels EUA
(28 de novembre de 1964).*

El Partit Comunista de Xina, havent fet una apreciació assereni de la situació internacional i nacional a la llum de la ciència del marxisme-leninisme, comprenia que tots els atacs dels reaccionaris interns i externs no sols devien sinó que podien ser desbaratats. En aparèixer al cel nuvolots foscos, assenyallem que això no era sinó un fenomen temporal, que la foscor passaria aviat i sortiria el sol.

*La situació actual i les nostres tasques
(25 de desembre de 1947),*

Obres Escollides, t. IV.

En la història de la humanitat, tota força reaccionària a punt de perir es llança invariablement a una última i desesperada investida contra les forces revolucionàries; sovint, alguns revolucionaris es deixen enganyar durant cert temps per aquest poder aparent que encobreix les entranyes podrides, i no aconsegueixen veure el fet essencial que l'enemic s'aproxima a la seva fi, en tant que ells mateixos s'acosten a la victòria.

**El punt de viratge en la Segona Guerra Mundial
(12 d'octubre de 1942),
Obres Escollides, t. III.**

Si ells (el Kuomintang) combaten, els liquidarem definitivament. Així és com es presenten les coses: si ens ataquen i els destruïm, se sentiran satisfets; si els destruïm una mica, una mica satisfets; si els destruïm més, més satisfets encara; si els destruïm per complet, completament satisfets. Els problemes de Xina són complexos, i els nostres cervells han de funcionar també amb una certa complexitat. Si ens ataquen, combatrem en resposta; combatrem per conquerir la pau.

**Sobre les negociacions de Txungxing
(17 d'octubre de 1945),
Obres Escollides, t. IV.**

Si l'enemic ens ataca i les condicions són favorables per combatre'l, el nostre Partit actuarà certament en defensa pròpia per liquidar-lo resolta, definitiva, com cal i totalment (no llançar-se al combat temeràriament, sinó amb la seguretat de vèncer). De cap mode hem de deixar-nos intimidar parell l'arrogància dels reaccionaris.

**Circular del Comitè Central del Partit Comunista de
Xina sobre Les negociacions de pau amb el Kuomintang
(26 d'agost de 1945),
Obres Escollides, t. IV.**

En el que concerneix al nostre desig, no voldríem combatre ni un sol dia. Però si les circumstàncies ens obliguen a lluitar, podem fer-ho fins al fi.

**Conversa amb la corresponental
nord-americana Anna Louise Strong
(agost de 1946),
Obres Escollides, t. IV.**

Estem per la pau. Però, mentre l'imperialisme nord-americà no renunciï als seus arrogants i desenraonades exigències, ni als seus designis sinistres d'estendre l'agressió, l'única decisió possible per al vaig poblar xinès és continuar la lluita al costat del poble coreà. No és que siguem bel·licistes. Estem disposats a posar fi a la guerra immediatament i deixar els altres problemes per resoldre'ls més tard. Però l'imperialisme nord-americà no vol fer-ho així. Doncs bé, que continuï el combat! Estem preparats per combatre a l'imperialisme nord-americà tots els anys que desitgi, combatre'l fins que vulgui aturar, fins a la victòria completa dels pobles xinès i coreà.

**Discurs pronunciat en la IV Sessió del Primer Comitè Nacional
de la Conferència Consultiva Política del Poble Xinès**

(7 de febrer de 1953).

Hem d'extirpar de les nostres agulles tota idea que sigui expressió de flaqueza i impotència. És erroni tot punt de vista que sobreestimi la força de l'enemic i subestimi la del poble.

*La situació actual i les nostres tasques
(25 de desembre de 1947),
Obres Escollides, t. IV.*

Els pobles i nacions oprimits no deuen, de cap manera, confiar el seu alliberament a la sensatesa de l'imperialisme i els seus lacais. Només podran aconseguir la victòria enfortint la seva unitat i perseverant en la seva lluita.

*Declaració contra l'agressió al Sud de Vietnam i la matança
del seu poble per la camarilla EUA-Ngo Dinh Diem
(29 d'agost de 1963).*

Sigui quin sigui el moment en què esclati aquesta guerra civil d'amplitud nacional, hem de trobar-nos ben preparats. Si es produeix aviat, diguem demà al matí, també hem d'estar preparats. Aquest és el primer punt. En l'actual situació internacional i nacional és possible que durant algun temps la guerra civil es mantingui limitada i amb un caràcter local. Aquest és el segon punt. Per a primer que res hem de preparar-nos, la segona cosa és el que existeix des de fa temps. En resum, hem d'estar preparats. Si ho estem, podrem afrontar apropiadament tota mena de situacions complicades.

*La situació i la nostra política després de la
victòria en la Guerra de Resistència contra el Japó
(13 d'agost de 1945),
Obres Escollides, t. IV.*

VIII. LA GUERRA POPULAR

La guerra revolucionària és la guerra de les masses, i només pot realitzar-se mobilitzant a les masses i recolzant-se en elles.

***Preocupem-nos parell el benestar de les masses,
prestem atenció als nostres mètodes de treball
(27 de gener de 1934),
Obres Escollides, t. I.***

Quina és la vertadera muralla de ferro? Són les masses, els milions i milions d'homes que recolzen amb tota sinceritat la revolució. Aquesta és la vertadera muralla de ferro, que cap força podrà trencar, podrà en absolut trencar. La contrarevolució no aconseguirà destruir-nos; al contrari, nosaltres la destruïrem a ella. Unint als milions i milions d'homes del poble entorn del govern revolucionari i desenvolupant la nostra guerra revolucionària, podrem anihilar tota contrarevolució i prendre el Poder en tota Xina.

Ibíd.

El més ric brollador de força per lliurar la guerra està en les masses populars. El Japó s'atreveix a atropellar-nos principalment perquè les masses populars de Xina no estan organitzades. Quan aquest defecte sigui superat, l'agressor japonès es veurà envoltat pels centenars de milions d'homes del nostre poble en peu, i, com un búfal salvatge que irromp en un setge de foc, s'estremirà de paüra a les nostres soles veus i morirà abrasat en les flames.

***Sobre la guerra prolongada
(maig de 1938),
Obres Escollides, t. II.***

Com els imperialistes cometem tants atropellaments contra nosaltres, hem de tractar-los amb tota serietat. No sols hem de posseir un poderós exèrcit regular, sinó també organitzar contingents de milícia popular en totes parts, de manera que els imperialistes, en cas d'agredir-nos, difícilment puguin moure's un sol pam al nostre país.

***Entrevista amb un corresponsal de l'Agència de Notícies Sinjua
(29 de setembre de 1958).***

Des del punt de vista de la guerra revolucionària en el seu conjunt, la guerra de guerrilles populars i les operacions de l'Exèrcit Roig, que és la força principal, es complementen com les dues mans de l'home. Comptar només amb la força principal, o sigui, l'Exèrcit Roig, sense desenvolupar la guerra popular de guerrilles, significaria lluitar amb una sola mà. En termes concretes, i especialment des del punt de vista de les operacions militars, quan parlem de la població de la base de suport com un factor, volem dir que comptem amb un poble armada. Aquesta és la raó fonamental per la qual l'enemic considera perillós aproximar-se a la nostra base de suport.

***Problemes estratègics de la guerra revolucionària de Xina
(desembre de 1936),
Obres Escollides, t. I.***

No hi ha dubte que el desenllaç d'una guerra està determinat principalment per les condicions militars, polítics, econòmiques i naturals que es troba cadascuna de les dues parts bel·ligerants. Però no sols per elles; està determinat també per la capacitat subjectiva de les parts bel·ligerants per dirigir la guerra. Un cap militar no pot pretendre guanyar la guerra traspasant els límits imposats per les condicions materials, però si pot i ha d'esforçar-se parell vèncer

dins tals límits. L'escenari d'acció per a un cap militar està construït sobre les condicions materials objectives, però en aquest escenari pot dirigir magnífiques accions d'èpica grandiositat.

Ibíd.

L'objectiu de la guerra no és un altre que conservar les forces pròpies i destruir les enemigues (destruir les forces enemigues significa desarmar-les o privar-les de la seva capacitat per resistir, i no significa anihilar-les totes físicament). En les guerres antigues, s'usaven la llança i l'escut: la llança per atacar i destruir les forces enemigues, i l'escut per defensar-se i conservar-se a si mateix. Fins avui, les armes no són més que una extensió de la llança i l'escut. El bombarder, la metralladora, el canó de llarg abast i els gasos tòxics són desenvolupaments de la llança, en tant que el refugi antiaeri, el casc d'acer, les defenses de formigó i la careta antigàs, ho són de l'escut. El tanc és una nova arma que combina les funcions de la llança i l'escut. L'atac és el mitjà principal per destruir les forces enemigues, però no es pot prescindir de la defensa. L'atac es realitza amb l'objectiu immediat d'anihilar les forces de l'enemic, però al mateix temps per conservar les forces pròpies, perquè si no anihiles a l'enemic, seràs anihilat. La defensa té com a objectiu immediat conservar les forces pròpies, però al mateix temps és un mitjà de complementar l'atac o preparar-se per passar a l'atac. La retirada pertany a la categoria de la defensa i és una continuació d'aquesta, en tant que la persecució és una continuació de l'atac. Cal assenyalar que la destrucció de les forces enemigues és l'objectiu primari de la guerra i la conservació de les forces pròpies, el secundari, perquè només es pot conservar eficaçment les forces pròpies destruint les enemigues en gran nombre. Per tant, l'atac, com a mitjà principal per destruir les forces de l'enemic, és el primari, en tant que la defensa, com mitjà auxiliar per destruir les forces enemigues i com un dels mitjans per conservar les forces pròpies, és el secundari. És cert que en la pràctica de la guerra, la defensa exerceix el paper principal moltes vegades, mentre que en les altres l'exerceix l'atac, però si la guerra es considera en el seu conjunt, l'atac continua sent el primari.

*Sobre la guerra prolongada
(maig de 1938),
Obres Escollides, t. II.*

Tots els principis orientadors de les operacions militars provenen d'un sol principi bàsic: esforçar-se al màxim parell conservar les forces pròpies i destruir les de l'enemic. (...) Com explicar llavors la promoció de l'esperit heroic d'autosacrifici en la guerra? Tota guerra imposa un preu, de vegades summament elevat. No es contradiu això amb el principi de conservar les forces pròpies? En rigor no hi ha cap contradicció; per dir-ho amb major exactitud, els dos aspectes són contraris que es complementen. Perquè el sacrifici és necessari no sols per anihilar les forces de l'enemic, sinó també per conservar les pròpies; la no conservació (sacrifici o pagament del preu) parcial i temporal és indispensable per a la conservació permanent de les forces pròpies en el seu conjunt. D'aquest principi bàsic es desprèn la sèrie de principis que guien totes les operacions militars, des dels principis de tret (posar-se a cobert per conservar-se i emprar al màxim la potència de foc per anihilar a l'enemic) fins als principis estratègics: tots ells estan impregnats de l'esperit d'aquest principi fonamental. Tots els principis relatius a la tècnica militar, a la tàctica, a les campanyes i a l'estratègia, estan

orientats a assegurar la realització d'aquest principi bàsic. El principi de conservar les pròpies forces i destruir les de l'enemic és la base de tots els principis militars.

*Problemes estratègics de la guerra de guerrilles contra el Japó
(maig de 1938),
Obres Escollides, t. II.*

Heus aquí els nostres principis militars:

1. Assestar cops primer a les forces enemigues disperses i aïllades, i després a les forces enemigues concentrades i poderoses.

Prendre primer les ciutats petites i mitjanes i les vastes zones rurals, i després les grans ciutats.

Tenir per objectiu principal l'anihilament de la força viva de l'enemic i no el manteniment o conquesta de ciutats o territoris. El manteniment o conquesta d'una ciutat o un territori és el resultat de l'anihilament de la força viva de l'enemic, i, sovint, una ciutat o territori pot ser mantingut o conquerit en definitiva només després de canviar de mans nombroses vegades.

En cada batalla, concentrar forces absolutament superiors (dos, tres, quatre i a vegades fins a cinc o sis vegades les forces de l'enemic), assetjar totalment les forces enemigues i procurar anihilar-les per complet, sense deixar que ningú s'escapi de la xarxa. En circumstàncies especials, usar el mètode d'assestar cops demolidors a l'enemic, això és, concentrar totes les nostres forces per fer un atac frontal i un atac sobre un o ambdós flancs de l'enemic, amb el propòsit d'anihilar una part de les seves tropes i desbaratar l'altra, de manera que el nostre exèrcit pugui traslladar ràpidament les seves forces per aixafar altres tropes enemigues. Fer el que es pugui per a evitar les batalles de desgast, en les que allò que s'ha guanyat no compensa el que perd o només resulta equivalent. D'aquesta manera, encara que som inferiors en el conjunt (parlant en termes numèrics), som absolutament superiors en cada cas i en cada batalla concreta, i això ens assegura la victòria en les batalles. Amb el temps, arribarem a ser superiors en el conjunt i finalment liquidarem a totes les forces enemigues.

No donar cap batalla sense preparació, ni donar cap batalla sense tenir la seguretat de guanyar-la; fer tots els esforços per estar ben preparats per a cada batalla, fer tot el que es pugui perquè la correlació existent entre les condicions de l'enemic i les nostres ens assegurï la victòria.

Posar en ple joc nostre estil de lluita: valentia en el combat, esperit de sacrifici, menyspreu a la fatiga i tenacitat en els combats continus (és a dir, entaular combats successius en un curt lapse i sense prendre reposi).

Esforçar-se per anihilar a l'enemic en la guerra de maniobres. Al mateix temps, donar importància a la tàctica d'atac a posicions amb el propòsit d'apoderar-se dels punts fortificats i ciutats a les mans de l'enemic.

Respecte a la presa de les ciutats, apoderar-se resoludament de tots els punts fortificats i ciutats feblement defensades per l'enemic. Apoderar-se, en el moment convenient i si les circumstàncies ho permeten, de tots els punts

fortificats i ciutats que l'enemic defensi amb mitjanes forces. Quant als punts fortificats i ciutats poderosament defensats per l'enemic, prendre'ls quan les condicions per a això hagin madurat.

Reforçar el nostre exèrcit amb totes les armes i la major part dels homes capturats a l'enemic. La font principal dels recursos humans i materials per al nostre exèrcit està al front.

Aprofitar bé l'interval entre dues campanyes perquè nostres tropes descansin, s'ensinstrin i consolidin. Els períodes de descans, ensinistrament i consolidació no deuen, en general, ser molt prolongats per no donar, fins on sigui possible, cap respir a l'enemic. Aquests són els principals mètodes que emprà l'Exèrcit Popular d'Alliberament per derrotar Txiang Kai-shek. Han estat forjats per l'Exèrcit Popular d'Alliberament en llargs anys de lluita contra els enemics nacionals i estrangers, i corresponen completament a la nostra situació actual. (...) La nostra estratègia i tàctica es basen en la guerra popular i cap exèrcit antipopular pot utilitzar-les.

***La situació actual i les nostres tasques
(25 de desembre de 1947),
Obres Escollides, t. IV.***

Sense preparació, la superioritat de forces no és superioritat real ni pot haver-hi tampoc iniciativa. Sabent aquesta veritat, una força inferior però ben preparada, sovint pot derrotar a una força enemiga superior mitjançant atacs per sorpresa.

***Sobre la guerra prolongada
(maig de 1938),
Obres Escollides, t. II.***

IX. L'EXÈRCIT POPULAR

Sense un exèrcit popular, res tindrà el poble.

***Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),***

Obres Escollides, t. III.

Aquest exèrcit és fort perquè tots els seus homes posseeixen una disciplina conscient; ells s'han unit i lluiten, no pels interessos privats d'uns quants individus o d'un estret grup, sinó pels interessos de les àmplies masses populars i de tota la nació. L'únic propòsit d'aquest exèrcit és mantenir-se fermament junt al poble xinès i servir-lo de tot cor.

Ibíd.

L'Exèrcit Roig de Xina és una organització armada que executa les tasques polítiques de la revolució. Especialment en el moment actual, l'Exèrcit Roig de cap mode ha de limitar-se a combatre; a més de combatre per destruir les forces militars de l'enemic, ha de prendre sobre si importants tasques, tals com fer propaganda entre les masses, organitzar a les masses, armar-les, ajudar-les a establir el Poder revolucionari, i fins a establir organitzacions del Partit Comunista. L'Exèrcit Roig no combat merament per combatre, sinó per fer propaganda entre les masses, organitzar a les masses, armar-les i ajudar-les a establir el Poder revolucionari. Sense aquests objectius, el combat perdrà el seu sentit, i l'Exèrcit Roig, la seva raó de ser.

**Sobre la rectificació de les idees errònies en el Partit
(desembre de 1929),
Obres Escollides, t. I.**

L'Exèrcit Popular d'Alliberament és sempre un destacament de combat. Fins i tot després de la victòria nacional, continuarà sent-ho durant el període històric en què encara no hagin estat abolides les classes al nostre país i existeixi en el món el sistema imperialista. Respecte a aquest punt no ha d'haver-hi cap malentès ni vacil·lació.

**Informe davant la II Sessió Plenària del Comitè Central elegit
en el VII Congrés Nacional del Partit Comunista de Xina
(5 de març de 1949),
Obres Escollides, t. IV.**

Tenim un exèrcit de combat i un exèrcit de treball. El nostre exèrcit de combat el constitueixen el VIII Exèrcit i el Nou 4. Cos d'Exèrcit. No obstant això, fins i tot aquest exèrcit de combat compleix dues tasques: combat i es dedica a la producció. Comptant amb aquests dos exèrcits, i sent l'exèrcit de combat destre en ambdues tasques i en el treball de masses, superarem les nostres dificultats i derrotarem a l'imperialisme japonès.

**Organitzem-nos
(29 de novembre de 1943),
Obres Escollides, t. III.**

La nostra defensa nacional serà consolidada i no permetrem que cap imperialista torni a envair el nostre territori. Les nostres forces armades populars han de ser conservades i ampliades sobre la base del valerós i provat Exèrcit Popular d'Alliberament. Disposarem no sols d'un poderós exèrcit, sinó també d'una aviació i una marina poderoses.

**Discurs d'obertura en la I Sessió Plenària de la
Conferència Consultiva Política del Poble Xinès**

(21 de setembre de 1949).

El nostre principi és: el Partit mana al fusell, i mai permetrem que el fusell mani al Partit.

*Problemes de la guerra i de l'estratègia
(6 de novembre de 1938),
Obres Escollides, t. II.*

Tots els nostres comandaments i combatents han de tenir sempre en compte que som el gran Exèrcit Popular d'Alliberament, exèrcit dirigit parell el gran Partit Comunista de Xina. A condició que observem constantment les directius del Partit, aconseguirem la victòria.

*Manifest de l'Exèrcit Popular d'Alliberament de Xina
(octubre de 1947),
Obres Escollides, t. IV.*

X. LA DIRECCIÓ DELS COMITÈS DEL PARTIT

El sistema de comitès del Partit és una important institució partidària que garanteix la direcció col·lectiva i impedeix que una només persona acapari la gestió dels afers. Recentment, s'ha esbrinat que en alguns organismes dirigents (per descomptat, no en tots) és pràctica habitual que cap persona acapari la gestió dels afers i resolgui els problemes importants. En comptes de fer-ho la reunió del comitè del Partit, cap persona decideix la solució dels problemes importants, i els membres del comitè estan allí únicament per cobrir les formalitats. Les divergències entre els membres del comitè no aconsegueixen resoldre's i es deixen pendents per llarg temps. Els membres del comitè del Partit mantenen entre si una unitat només formal, i no real. Cal canviar aquesta situació. En endavant, és necessari establir un sa sistema de reunions del comitè del Partit en totes parts, des dels burons del Comitè Central fins als comitès de prefectura del Partit, des dels comitès de front fins als comitès de brigada, així com en els òrgans del Partit de les zones militars (subcomissions de la Comissió Militar Revolucionària o grups dirigents) i en els grups dirigents del Partit en els organismes governamentals, organitzacions populars, agència de notícies i periòdics. Tots els problemes d'importància (no, per descomptat, els problemes "insignificants" ni aquells la solució dels quals, ja discutida i acordada en les reunions, només necessita posar-se en pràctica) han de sotmetre's al comitè per a la seva discussió, de manera que els membres del comitè presents expressin sense reserves la seva opinió i arribin a clares i precises decisions, que després seran executades pels membres corresponents. (...) Les reunions del comitè del Partit han de ser de dues classes, que no cal confondre: reunions del comitè permanent i sessions plenàries. A més a més, és necessari cuidar que entre la direcció col·lectiva i la responsabilitat personal no s'exageri una d'elles desatenent l'altra. En l'exèrcit, els caps tenen dret a prendre decisions d'urgència durant les operacions i quan les circumstàncies ho exigeixen.

***Sobre l'enfortiment del sistema de comitès del Partit
(20 de setembre de 1948),
Obres Escollides, t. IV.***

El secretari d'un comitè del Partit ha de saber actuar com un bon cap d'esquadra. Un comitè del Partit té de deu a vint membres; és com una esquadra de l'exèrcit, i el secretari, com el cap de l'esquadra. Per cert, no és fàcil dirigir bé aquesta esquadra. Cada buró o subburó del Comitè Central dirigeix actualment una vasta regió i assumeix tasques molt pesades. Dirigir no significa tan sols decidir l'orientació general i les mesures polítiques específiques, sinó també establir els mètodes de treball correctes. Encara que siguin correctes l'orientació general i les mesures polítiques específiques, poden sorgir complicacions si es desatenen els mètodes de treball. Per complir la seva tasca de direcció, un comitè del Partit ha de recolzar-se en els homes de l'esquadra i fer-los exercir plenament el seu paper. Per ser un bon cap d'esquadra, el secretari ha d'estudiar molt i investigar a fons. Al secretari o sotssecretari li serà difícil dirigir bé als homes de l'esquadra si no es preocupa de realitzar una feina de propaganda i organització entre ells, si no sap mantenir bones relacions amb els membres del comitè ni estudia com conduir amb èxit les reunions. Si els homes de l'esquadra no marxen a compàs, que ni pensin a dirigir desenes de milions de persones en el combat i en la construcció! Clar està que les relacions entre el secretari i els membres del comitè es funden sobre el principi que la minoria ha de sotmetre's a la majoria i, per tant, difereixen de les relacions entre un cap d'esquadra i els seus homes. Diem això només a manera d'analogia.

***Mètodes de treball dels comitès del Partit (13 de març de 1949),
Obres Escollides, t. IV.***

Col·locar els problemes sobre la taula. Això ho han de fer no sols el cap de l'esquadra, sinó també els membres del comitè. No s'ha de parlar a esquena de la gent. Quan sorgeix algun problema, cal celebrar una reunió, col·locar el problema sobre la taula per discutir-ho i prendre decisions, i el problema serà resolt. Si hi ha problemes i no es col·loquen sobre la taula romandran sense resoldre per llarg temps i fins seguiran pendents durant anys. Entre el cap de l'esquadra i els membres del comitè ha d'haver-hi mútua comprensió. Res hi ha més important que la comprensió, el suport i l'amistat entre el secretari i els membres del comitè, entre el Comitè Central i els seus burons, així com entre aquests i els comitès regionals del Partit.

Ibíd.

Intercanviar informacions. Això vol dir que els membres d'un comitè del Partit han de mantenir-se mútuament informats i intercanviar opinions sobre els afers que hagin arribat al seu coneixement. Això és de gran importància per aconseguir un llenguatge comú. Alguns no ho fan així i, com els veïns de què parla Laotxi, no es visiten durant tota la vida, encara que cadascú sent el cant dels galls i el lladruc dels gossos dels altres. El resultat és que no tenen un llenguatge comú.

Ibíd.

Consultar als subordinats sobre el que no es compregui o no es conegui,

i no expressar amb lleugeresa aprovació o desaprovació. (...) Mai hem de fingir saber el que no sabem; no cal sentir vergonya de consultar als de sota, al contrari, hem d'escoltar les opinions dels quadres dels nivells inferiors. Ser alumne abans d'arribar a ser mestre. Consultar als quadres de sota abans de donar ordres. (...) El que diuen els quadres inferiors pot ser correcte i pot no ser-ho; és necessari analitzar-ho. Hem d'escoltar les opinions justes i actuar en concordança amb elles. (...) Cal escoltar també les opinions equivocades de sota i és erroni no prestar-los cap atenció; però, en comptes de seguir-les, és necessari criticar-les.

Ibíd.

Aprendre a tocar el piano. En tocar el piano es mouen els deu dits; no es pot moure només alguns i no els altres. No obstant això, si polsem el teclat amb els deu dits alhora, no sortirà cap melodia. Per produir bona música, els deu dits han de moure's de manera rítmica i coordinada. El comitè del Partit ha d'agafar fermament la tasca central i, al mateix temps, desplegar entorn d'aquesta el treball en altres terrenys. En l'actualitat, hem de preocupar-nos de molts camps; hem d'atendre al treball en totes les regions, unitats militars i departaments, i no fixar la nostra atenció únicament en alguns problemes, deixant de costat els altres. Onsevulla que hi hagi un problema, hem de polsar la tecla corresponent: aquest és un mètode que hem de dominar. Alguns toquen bé el piano i altres mal, i hi ha una gran diferència entre les melodies que produeixen els uns i els altres. Els camarades dels comitès del Partit han d'aprendre a tocar el piano bé.

Ibíd.

Agafar fermament. És a dir, el comitè del Partit no sols ha d'agafar les seves tasques principals sinó que les ha d'agafar fermament. Es pot empunyar quelcom només quan se l'agarra amb fermesa, sense afluixar en gens ni mica. Agafar, però no fermament, és el mateix que no agafar. Naturalment, no es pot empunyar res amb la mà oberta. Tampoc s'empunya res quan es tanca la mà com per prendre alguna cosa, sense estrènyer-la amb força. Alguns dels nostres camarades prenen en els seus manes les tasques principals, però no ho fan amb força i, per això, no poden realitzar un bon treball. No agafar, no es pot; agafar sense fermesa, tampoc.

Ibíd.

Tenir les xifres en el cap. És a dir, hem de prestar atenció a l'aspecte quantitatiu d'una situació o problema i fer una anàlisi quantitativa bàsica. Tota qualitat es manifesta en una quantitat determinada, sense quantitat no pot haver-hi qualitat. Fins avui, molts dels nostres camarades encara no comprenen que han de prestar atenció a l'aspecte quantitatiu de les coses: les estadístiques bàsiques, els principals percentatges i els límits quantitatius que determinen les qualitats de les coses. No tenen les xifres en el cap i, en conseqüència, no poden evitar errors.

Ibíd.

Ban a la població. Cal anunciar amb anticipació les reunions; això és com col·locar un ban a la població, perquè tothom sàpiga què es va a discutir i quins problemes cal resoldre i pugui preparar-se amb temps. En alguns llocs es

convoquen reunions de quadres sense tenir llestos per endavant els informes ni els projectes de resolució, i se'ls improvisa, mal que bé, quan ja han arribat els participants; això recorda el dita: Han arribat les tropes i els cavalls, però no està preparada l'àpat ni el farratge. Això no és bo. No cal apressar-se a convocar una reunió si no s'ha preparat bé.

Ibíd.

Menys però millors tropes, i una administració més simple. Xerrades, discursos, articles i resolucions, tot ha de ser clar i concís. De la mateixa manera, les reunions no han de ser massa llargues.

Ibíd.

Prestar atenció a unir-se en el treball amb els camarades les opinions dels quals difereixen de les pròpies. Cal tenir present aquest principi tant en els organismes locals com en l'exèrcit. Això també s'aplica a les nostres relacions amb les persones no pertanyents al Partit. Hem vingut des de tots els racons del país i hem de saber unir-nos en el treball no sols amb els camarades que comparteixen les nostres opinions, sinó també amb els que sostenen opinions diferents.

Ibíd.

Guardar-se de l'arrogància. Aquest és un problema de principi per a tot dirigent, i és també una important condició per mantenir la unitat. No han de ser arrogants ni tan sols els qui no hagin comès errors greus i hagin aconseguit grans èxits en el seu treball.

Ibíd.

Traçar dues línies divisòries. Primer, entre la revolució i la contrarevolució, entre Yenán i Sían*. Alguns no comprenen que és necessari traçar aquesta línia divisòria. Per exemple, quan combaten el burocratisme, parlen de Yenán com si aquí no hagués gens bo, i no fan la comparació ni la distinció entre el burocratisme en Yenán i el burocratisme en Sían. Cometen així un error fonamental. Segon, dins les files de la revolució és necessari fer una clara distinció entre el més just i l'erroni, entre els èxits i les deficiències, i, a més a més, posar en clar quin dels dos aspectes és el principal i quin el secundari. Per exemple, representen els èxits el 30 o el 70 per cent? No està bé subestimar-los, tampoc ho està exagerar-los. Cal avaluar en forma global el treball d'una persona i establir si els seus èxits representen el 30 per cent i els seus errors el 70 per cent, o al revés. Si els èxits arriben al 70 per cent, el treball de la dita persona ha de ser aprovat en l'essencial. Seria enterament incorrecte considerar els errors com el principal quan ho són, en realitat, els èxits. En examinar els problemes mai hem d'oblidar-nos de traçar aquestes dues línies divisòries: entre la revolució i la contrarevolució, entre els èxits i les deficiències. Si tenim presents aquestes dues línies divisòries, les coses marxaran bé; d'una altra manera confondrem la natura dels problemes. Per descomptat, establir bé aquestes línies divisòries requereix estudi i anàlisis acurades. Hem d'adoptar una actitud d'anàlisi i estudi cap a cada persona i cada qüestió.

Ibíd.

[* Yenán va ser la seu del Comitè Central del Partit Comunista de Xina des de gener de 1937 a març de 1947; Sian era el centre de la dominació reaccionària del Kuomintang al Nord-oest de Xina. El camarada Mao Tsetung cita aquí les dues ciutats com a símbols de la revolució i de la contrarevolució.]

En el pla orgànic, s'assegurarà la democràcia sota una direcció centralitzada. Això es realitzarà conforme a les línies següents:

1. Els organismes dirigents del Partit, a fi d'erigir-se en autèntics centres de direcció, han de traçar una línia correcta d'orientació i trobar solucions quan sorgeixen problemes.

Els organismes superiors han de conèixer bé la situació dels organismes inferiors i la vida de les masses, a fi de tenir una base objectiva per dirigir amb encert.

Cap organisme del Partit, sigui quin sigui el seu nivell, ha de resoldre els problemes a la lleugera. Tota decisió, un cop adoptada, ha de posar-se en pràctica amb fermesa.

Totes les decisions d'alguna importància dels organismes superiors del Partit, seran transmeses al més aviat possible als organismes inferiors i als militants de files del Partit. (...).

Els organismes inferiors i els militants de files del Partit han de discutir en detall les directives dels organismes superiors, amb l'objecte de comprendre a fons el seu significat i determinar els mètodes per portar-les a efecte.

*Sobre la rectificació de les idees errònies en el Partit
(desembre de 1929),
Obres Escollides, t. I.*

XI. LÍNEA DE MASSES

El poble, i només el poble, és la força motriu que fa la història mundial.

*Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.*

Les masses són els vertaders herois, en tant que nosaltres som sovint puerils i ridículs; sense comprendre això, no podrem adquirir ni els coneixements més elementals.

*Prefaci i epíleg a 'Investigació rural'
(març i abril de 1941),
Obres Escollides, t. III.*

Les masses populars posseeixen un poder creador il·limitat. Poden organitzar-se i dirigir els seus esforços cap als llocs i sectors de treball on puguin posar en ple joc la seva energia; poden dirigir els seus esforços, tant en extensió com en profunditat, cap a la producció i crear per a si un creixent nombre d'institucions de benestar.

**Nota d'introducció a l'article
"L'excedent de mà d'obra ha trobat una sortida"
[Setembre i desembre de] (1955),
L'auge socialista al camp xinès
[Obres Escollides, t. V].**

L'actual ascens del moviment camperol és un esdeveniment grandios. Dins poc, centenars de milions de camperols a les províncies del centre, el Sud i el Nord de Xina s'aixecaran com una tempestat, un huracà, una força tan impetuosa i violenta que res, per poderós que sigui, podrà contenir. Trencaran totes les traves i es llançaran pel camí de l'alliberament. Sepultaran tots els imperialistes, cabdills militars, funcionaris corruptes, dèspotes locals i shenshi malvats*. Tots els partits i camarades revolucionaris seran sotmesos a prova davant els camperols i hauran de decidir a quin costat col·locar-se. Hi ha tres alternatives. Posar-se al capdavant d'ells i dirigir-los? Quedar-se a la seva saga gesticulant i criticant? Sortir-los al pas i combatre'ls? Cada xinès és lliure d'optar entre aquestes tres alternatives, però els esdeveniments l'obligaran a elegir ràpidament.

[* Els dèspotes locals i els shenshi malvats eren els terratinents camperols rics, funcionaris retirats o homes rics en la vella societat xinesa els qui, aprofitant-se de la seva influència i poder, feien i desfeien al seu antull al camp o la ciutat. Com a representants polítics de la classe terratinent a les localitats controlaven el Poder local i es manejaven els plets judicials, s'entregaven a la corrupció i portaven una vida dissoluta, cometien tota mena de malifetes i oprimien cruelment al poble.]

**Informe sobre la investigació del moviment camperol en Junán
(març de 1927),
Obres Escollides, t. I.**

L'auge de la transformació social al camp, de la cooperativització agrícola, s'observa ja en algunes zones i aviat s'estendrà a tot el país. Es tracta d'un vast moviment revolucionari socialista que comprèn a més de cinc-cents milions d'habitants rurals, moviment de singular importància mundial. Hem de dirigir-ho de manera activa, entusiasta i sistemàtica, i no fer-ho retrocedir per un mitjà o un altre. En el curs del moviment es produeixen inevitablement certes desviacions, la qual cosa és comprensible, i no serà difícil corregir-les. Els defectes o errors que s'observin entre els quadres i els camperols, poden ser superats o esmenats per ells si els brindem una ajuda activa.

**Sobre el problema de la cooperativització agrícola
(31 de juliol de 1955),
[Obres Escollides, t. V].**

Hi ha latent en les masses un entusiasme inesgotable pel socialisme. Els que només saben seguir els camins rutinaris fins i tot en un període revolucionari,

són absolutament incapaços de percebre aquest entusiasme. Estan cecs, tot és tenebres al davant seu. De vegades arriben fins a dir erroni al més just i confondre el negre amb el blanc. Potser són poques les persones d'aquest tipus amb què ens hem trobat? Els que només saben seguir els camins trillats subestimen invariablement l'entusiasme del poble. Quan apareix una cosa nova, la desaproven i es precipiten a combatre-la per admetre més tard la seva derrota i fer-se una mica d'autocrítica. Però, davant la pròxima cosa nova, repeteixen de punta a cap el mateix procés. Aquesta és la seva manera d'actuar enfront de tota cosa nova. Tals persones es veuen sempre en la passivitat, mai avancen en els moments crítics, i sempre cal propinar-los una forta empenta perquè donen una passa endavant.

***Nota d'introducció a l'article
"Aquest cantó va consumir la cooperativització en dos anys"
[Setembre i desembre de] (1955),
L'auge socialista al camp xinès
[Obres Escollides, t. V].***

Durant més de vint anys, el nostre Partit ha portat endavant diàriament el treball de masses, i des de fa més de deu anys, ve parlant diàriament de la línia de masses. Sempre hem sostingut que la revolució ha de recolzar-se en les masses populars i comptar amb la participació de tots, i ens hem oposat que es confiï només en unes quantes persones que dicten ordres. No obstant això, alguns camarades encara no apliquen a fons la línia de masses en el seu treball; encara es recolzen només en unes poques persones i treballen en un fred i quiet aïllament. Una de les raons és que, qualsevol cosa que facin, mai es mostren disposats a explicar-la als que ells dirigeixen, i no saben com despertar la seva iniciativa i energia creadora. Subjectivament, volen que tots participin en el treball, però no els donen a conèixer el que han de fer ni la forma de fer-ho. D'aquesta manera, com pot esperar-se que tots es posin en moviment i que les coses es facin bé? Per resoldre aquest problema, l'essencial és, naturalment, dur a terme una educació ideològica en l'esperit de la línia de taules; al mateix temps, és necessari ensenyar a aquests camarades molts mètodes concrets de treball.

***Xerrada als redactors del "Diari de Shansí-Suiyuán"
(2 d'abril de 1948),
Obres Escollides, t. IV.***

L'experiència dels últims vint-i-quatre anys ens demostra que tota tasca, política i estil de treball correctes responen a les demandes de les masses en un temps i lloc determinats i ens uneixen amb elles, i que tota tasca, política i estil de treball incorrectes van en contra de les demandes de les masses en determinat temps i lloc i ens aparten d'elles. Malalties tals com el dogmatisme, l'empirisme, l'autoritarisme, el seguidisme, el sectarisme, el burocratisme i l'arrogància en el treball són indefectiblement perjudicials i intolerables i tota persona que les pateixi ha de superar-les, perquè elles ens allunyen de les masses.

***Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.***

Per mantenir-nos vinculats amb les masses, hem d'actuar d'acord amb les seves necessitats i desitjos. En tot treball que es realitzi per a les masses, es requereix partir de les seves necessitats i no del bon desig d'un individu. Sucedeeix

ben sovint que objectivament les masses necessiten un canvi determinat, però que subjectivament no tenen encara consciència d'aquesta necessitat i no estan disposades o decidides a realitzar-ho. En tals circumstàncies, hem d'esperar amb paciència. No hem de realitzar el canvi fins que, per efecte del nostre treball, la major part de les masses hagi adquirit consciència de la necessitat aquest canvi i tingui el desig i la decisió de fer-ho. D'una altra manera, ens aïllarem de les masses. Tot treball que requereixi la participació de les masses resultarà ser una mera formalitat i acabarà en el fracàs si les masses no estan conscients de la necessitat aquest treball ni es mostren disposades a participar en ell. (...) Heus aquí dos principis: u és les necessitats reals de les masses, i no necessitats imaginades parell nosaltres, i l'altre, el desig de les masses i la decisió que prenen elles mateixes i no la que prenguem nosaltres al seu lloc.

***El front únic en el treball cultural
(30 d'octubre de 1944),
Obres Escollides. t. III.***

El nostre Congrés ha de cridar a tot el Partit a mantenir-se vigilant i vetllar perquè cap camarada en cap lloc de treball se a banda de les masses. És necessari ensenyar a cada camarada a estimar a les masses populars i escoltar-les atentament; a identificar-se amb les masses onsevulla que es trobi i, en comptes de situar-se per damunt, submergir-se en elles; a despertar a les masses i elevar la seva consciència política d'acord amb el seu nivell del moment, i ajudar-les, cenyint-se al principi de plena voluntarietat, a organitzar-se gradualment i a desplegar pas a pas totes les lluites necessàries que permetin les condicions internes i externes en un temps i lloc determinats.

***Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.***

Si tractéssim de passar a l'ofensiva quan les masses encara no desperten, això seria aventurerisme. Si insistíssim a conduir a les masses a fer quelcom contra la seva voluntat, aniríem inevitablement al fracàs. Si no avancéssim quan les masses exigeixen avançar, això seria oportuniste de dreta.

***Xerrada als redactors del "Diari de Shansí-Suiyuán"
(2 d'abril de 1948),
Obres Escollides, t. IV.***

L'autoritarisme és erroni en qualsevol mena de treball, perquè actua per sobre el nivell de consciència política de les masses i viola el principi de voluntarietat, reflectint el mal de la precipitació. Els nostres camarades no han de donar per fet que el que ells comprenen també és comprès per les masses. Per saber si les masses ho comprenen i estan disposades a actuar, hem d'anar a investigar en mig d'elles. Actuant així, podrem evitar l'autoritarisme. També és erroni el seguidisme en qualsevol mena de treball, perquè significa ressagar-se del nivell de consciència política de les masses i violar el principi doni dirigir-les en el seu avanç, reflectint el mal de la lentitud. Els nostres camarades no han de suposar que les masses se'ns avancen i estan ansioses d'avançar, mentre que els nostres camarades són incapaços d'actuar com a dirigents de les masses i, reflectint les opinions de certs elements retardats i considerant-les

equivocadament com si fossin de les masses, es converteixen en cua d'aquests elements.

***Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.***

Resumir les idees de les masses i portar-les després a les masses perquè aquestes perseverin en elles i les tradueixin en acció, i, d'aquesta manera, formular idees correctes de direcció: tal és el mètode fonamental de direcció.

***Algunes qüestions sobre els mètodes de direcció
(1er de juny de 1943),
Obres Escollides, t. III.***

En tot el treball pràctic del nostre Partit, tota direcció justa és necessàriament de les masses, a les masses. Això significa: recórrer les idees (disperses i no sistemàtiques) de les masses i resumir-les (transformar-les en idees sintetitzades i sistematitzades mitjançant l'estudi) per a després portar-les a les masses, propagar-les i explicar-les, de moda que les masses s'apropiïn d'elles, perseverin en elles i les tradueixin en acció; al mateix temps, comprovar en l'acció la justícia d'aquestes idees; després, tornar a resumir les idees de les masses i a portar-les a les masses perquè perseverin en elles. Això es repeteix infinitament, i les idees es tornen cada vegada més justes, més vives i més rics de contingut. Tal és la teoria marxista del coneixement.

Ibíd.

Hem d'anar a les masses, aprendre d'elles, sintetitzar les seves experiències i deduir d'aquestes principis i mètodes encara millors i sistemàtics i, després, explicar-los a les masses (fer propaganda entre elles) i cridar-les a posar-los en pràctica per resoldre els seus problemes i aconseguir l'alliberament i la felicitat.

***Organitzem-nos
(29 de novembre de 1943),
Obres Escollides, t. III.***

En els nostres organismes dirigents d'alguns llocs, hi ha els qui creuen que basta amb què els dirigents coneguin la política del Partit i que no hi ha necessitat donar-la a conèixer a les masses. Aquesta és una de les ruixons fonamentals per la qual part de la nostra feina no ha pogut realitzar-se bé.

***Xerrada als redactors del "Diari de Shansí-Suiyuán"
(2 d'abril de 1948),
Obres Escollides, t. IV.***

En tot moviment de masses, hem de fer una investigació i una anàlisi bàsica del nombre dels partidaris actius, dels opositors i dels que mantenen una posició intermèdia, i no prendre decisions sense fonament ni de manera subjectiva.

***Mètodes de treball dels comitès del Partit
(13 de març de 1949),
Obres Escollides, t. IV.***

En qualsevol lloc, les masses estan integrades, en general, per tres categories de persones: les relativament actives, les intermèdies i les relativament retardades. Per això, els dirigents han de saber unir al petit nombre d'activistes entorn de la direcció i, recolzant-se en ells, elevar l'entusiasme dels elements intermedis i guanyar-se als retardats.

***Algunes qüestions sobre els mètodes de direcció
(1er de juny de 1943),
Obres Escollides, t. III.***

Saber convertir la política del Partit en acció de les masses, saber aconseguir que no sols els quadres dirigents sinó també les grans masses coneguin i dominin cada moviment i cada lluita que emprenguem: aquest és un art de direcció marxista-leninista. És també el que permet determinar si cometem o no errors en la nostra feina.

***Xerrada als redactors del "Diari de Shansí-Suiyuán"
(2 d'abril de 1948),
Obres Escollides, t. IV.***

Per actiu que es mostri el grup dirigent, la seva activitat no passarà de ser l'infructuós esforç d'un grapat de persones, a menys que sigui combinada amb l'activitat de les masses. D'altra banda, l'activitat de les masses, sense un signatura grup dirigent que l'organitzi en forma apropiada, no pot mantenir-se gaire temps, ni desenvolupar-se en una direcció justa ni elevar-se a un nivell més alt.

***Algunes qüestions sobre els mètodes de direcció
(1er de juny de 1943),
Obres Escollides, t. III.***

La producció de les masses, els seus interessos, les seves experiències i el seu estat d'ànim: tot això ha de ser objecte de la constant atenció dels quadres dirigents.

***Inscripció per a l'exposició de producció patrocinada
parrall els organismes subordinats directament al Comitè
Central del Partit Comunista de Xina i a la seva Comissió
Militar, Jiefang Ribao de Yenán
(24 de novembre de 1943).***

Hem de prestar profunda atenció als problemes relatius a la vida de les masses, des dels problemes de la terra i el treball fins als del combustible, l'arròs l'oli i la sol. (...) Tots aquests problemes relatius a la vida de les masses han de figurar en el nostre ordre del dia. És precís discutir-los i adoptar decisions sobre ells, posar-les en pràctica i verificar els seus resultats. Hem d'ajudar a les masses a comprendre que ens altres representem els seus interessos i vivim la mateixa vida que elles. Hem d'ajudar-les que, partint d'aquestes coses, arribin a la comprensió de les tasques encara més elevades que hem plantejat, les de la guerra revolucionària, de manera que recolzin la revolució, l'estenguin per tot el país i, responent a les nostres crides polítiques, lluiten fins al fi per la victòria de la revolució.

***Preocupem-nos pel benestar de les masses,
prestem atenció als nostres mètodes de treball
(27 de gener de 1934),***

XII. TREBALL POLÍTIC

En aquell temps (durant la Primera Guerra Civil Revolucionària--1924-1927 - *N. de la Xarxa.*) va ser instituït en l'exèrcit el sistema de representants del Partit i de departaments polítics, sistema desconegut fins llavors en la història xinesa i que va canviar totalment la fisonomia de l'exèrcit. L'Exèrcit Roig, fundat el 1927, i el VIII Exèrcit actual han heretat i desenvolupat aquest sistema.

*Entrevista amb el corresponsal anglès James Bertram
(25 d'octubre de 1937),
Obres Escollides, t. II.*

Sobre la base de la guerra popular i dels principis d'unitat entre l'exèrcit i el poble, d'unitat entre els comandaments i els combatents i de desintegració de les tropes enemigues, l'Exèrcit Popular d'Alliberament ha desenvolupat la seva vigorosa feina polític revolucionària, que constitueix un important factor per obtenir la victòria sobre l'enemic.

*La situació actual i les nostres tasques
(25 de desembre de 1947),
Obres Escollides, t. IV.*

Aquest exèrcit (el VIII Exèrcit i el Nou 4t Cos d'Exèrcit - *N. de la Xarxa.*) ha creat un sistema de treball polític indispensable per a la guerra popular i l'objectiu de la qual és promoure la unitat en les seves pròpies files, la unitat amb les tropes amics i la unitat amb el poble, desintegrar les forces enemigues i garantir la victòria en el combat.

*Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.*

El treball polític és l'artèria vital de tot el nostre treball econòmic. Això és particularment cert en el període en què el sistema socioeconòmic experimenta un canvi fonamental.

*Nota d'introducció a l'article
"Una greu lliçó"
[Setembre i desembre de] (1955),
L'auge socialista al camp xinès
[Obres Escollides, t. V].*

La cèl·lula del Partit s'organitza a nivell de companyia; aquesta és una raó important de per què l'Exèrcit Roig es manté indestructible en una lluita tan dura.

*La lluita a les muntanyes Txingkang
(25 de novembre de 1928),
Obres Escollides, t. I.*

El treball polític del VIII Exèrcit es regeix per tres principis fonamentals. Primer, el principi d'unitat entre oficials i soldats, que significa eradicar les pràctiques feudals en l'exèrcit, prohibir els càstigs corporals i insults, implantar una disciplina conscient i crear una manera de vida en què oficials i soldats comparteixen penes i alegries. Gràcies a això, tot l'exèrcit es troba estretament unit. Segon, el principi d'unitat entre l'exèrcit i el poble, que suposa observar una disciplina que proscriu fins al més lleu perjudici als interessos del poble, fer propaganda entre les masses, organitzar-les i armar-les; alleujar els seus càrrecs econòmiques, i reprimir els traïdors a la pàtria, que causen dany a l'exèrcit i al poble. Així l'exèrcit es troba estretament unit amb el poble i és ben acollit en totes parts. Tercer, el principi de desintegrar a les tropes enemigues i tractar amb indulgència als presoners de guerra. La nostra victòria no depèn únicament de les operacions militars de les nostres tropes, sinó també de la desintegració de les tropes enemigues.

***Entrevista amb el corresponçal anglès James Bertram
(25 d'octubre de 1937),
Obres Escollides. t. II.***

Les nostres tropes han d'atenir-se als principis correctes que regeixen les seves relacions amb el poble, amb el govern i amb el Partit, així com les relacions entre els oficials i els soldats, entre el treball militar i el polític i entre els quadres; mai han de contaminar-se amb el cabdillisme militar. Els oficials han de preocupar-se pels seus soldats i no mostrar-se indiferents cap a ells ni recórrer a càstigs corporals. L'exèrcit ha de preocupar-se pel vaig poblar i no perjudicar mai els seus interessos; ha de respectar al govern i al Partit i mai independitzar-se d'ells.

***Organitzem-nos
(29 de novembre de 1943),
Obres Escollides, t. III.***

La nostra política cap als presoners capturats a les tropes japoneses, titelles o anticomunistes és posar-los en llibertat a tots, excepte als que hagin incorregut en l'odi profund de les masses, que no mereixin una altra cosa que la pena capital i la sentència de la qual hagi estat ratificada per les autoritats superiors. Hem de guanyar per al servei de les nostres forces a gran nombre de què han estat obligats a incorporar-se a les forces reaccionàries i que en major o menor grau se senten inclinats cap a la revolució, i a la resta dels presoners, deixar-los en llibertat. Si tornen a caure presoners, els donarem un altre cop la llibertat. No hem d'insultar-los, ni desposseir-los dels seus efectes personals ni arrencar-los confessions, sinó tractar-los sincerament i afablement. Aquesta és la nostra política respecte a tots ells, no importa quant reaccionaris siguin. Aquest és un mitjà molt eficaç per aïllar al camp reaccionari.

***Sobre la política
(25 de desembre de 1940),
Obres Escollides, t. II.***

Les armes són un factor important en la guerra, però no el decisiu. El factor decisiu és l'home, i no les coses. Determinen la correlació de forces no sols el poder militar i econòmic, sinó també els recursos humans i la moral. El poder militar i econòmic s'és manejat per l'home.

***Sobre la guerra prolongada
(maig de 1938),
Obres Escollides, t. II.***

La bomba atòmica és un tigre de paper que els reaccionaris nord-americans utilitzen per esglaiar a la gent. Sembla terrible, però de fet no ho és. Per descomptat, la bomba atòmica és una arma de matança en vasta escala, però el resultat d'una guerra el decideix el poble i no un o dos nous tipus d'armes.

***Conversa amb la corresponental
nord-americana Anna Louise Strong
(agost de 1946),
Obres Escollides, t. IV.***

Els soldats constitueixen els fonaments d'un exèrcit. Si l'exèrcit no està imbuït d'un esperit polític progressista, si no es realitza, amb aquest objectiu, un treball polític progressista, serà impossible aconseguir una autèntica unitat entre oficials i soldats, despertar al màxim el seu entusiasme per la Guerra de Resistència i proveir una bona base perquè nostra tècnica i la nostra tàctica posin en ple joc la seva eficàcia.

***Sobre la guerra prolongada
(maig de 1938),
Obres Escollides, t. II.***

El punt de vista purament militar està molt difós entre una part dels camarades de l'Exèrcit Roig. Es manifesta en el següent:

1. Aquests camarades consideren els afers militars i la política com oposats entre si i es neguen a reconèixer que els afers militars representen tan sols u dels mitjans per complir les tasques polítics. Alguns arriben fins a afirmar que si ho militar marxa bé, el polític naturalment marxarà bé; si el militar no marxa bé, tampoc marxarà bé el polític, així van tan lluny que concedeixen als afers militars una posició rectora sobre la política. (. . .)

***Sobre la rectificació de les idees errònies en el Partit
(desembre de 1929),
Obres Escollides, t. I.***

L'educació ideològica és la baula clau que hem d'empunyar fermament en la feina d'unir a tot el Partit per a la gran lluita política. De no procedir així, el Partit no podrà complir cap de les seves tasques polítiques.

***Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.***

En els últims temps, s'ha debilitat la feina ideològica i polític entre els intel·lectuals i joves estudiants, i han sorgit algunes tendències malsanes. Als ulls d'alguns, ja és innecessari preocupar-se de la política, del futur de la pàtria o els ideals de la humanitat, i el marxisme, que estava abans tan de moda, ja no ho està tant. Per contrarestar aquestes tendències, devem ara intensificar la nostra feina ideològica i polític. Tant els intel·lectuals com els estudiants han d'estudiar amb afany. A la parell de l'estudi de les seves especialitats, han de progressar

ideològica i políticament, i per a això han d'estudiar el marxisme i els problemes polítics i d'actualitat. No tenir una justa concepció política equival a no tenir ànima. (...) Tots els departaments i organitzacions han de responsabilitzar-se de la feina ideològica i polític. Això s'aplica al Partit Comunista, a la Lliga de la Joventut, als departaments governamentals encarregats d'aquesta feina i amb major motiu, als directors i professors dels centres docents.

***Sobre el tractament correcte de les contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].***

Gràcies a l'educació polític, els soldats de l'Exèrcit Roig han adquirit consciència de classe i coneixements elementals en el que afecta com distribuir la terra, establir els òrgans del Poder, armar els obrers i camperols, etc. Saben que estan lluitant per a si mateixos, per a la classe obrera i el camperolat. Per tant, suporten sense queixar-se les penalitats de la dura lluita. Cada companyia, batalló o regiment té el seu comitè de soldats, que representa els interessos d'aquests i realitza el treball polític i de masses.

***La lluita a les muntanyes Txing kang
(25 de novembre de 1928),
Obres Escollides, t. I.***

El correcte desenvolupament de la campanya de narració dels patiments (patiments infligits al poble treballador per la vella societat i pels reaccionaris) i de les tres verificacions (de l'origen de classe, del compliment del deure i de la voluntat de lluita), va elevar en gran manera la consciència política dels comandaments i combatents de tot l'exèrcit en la lluita per l'emancipació de les masses treballadores explotades, pel compliment de la reforma agrària en tot el país i per la destrucció de la colla de Txiang Kai-shek enemic comú del poble. Al mateix temps, va enfortir considerablement la ja signatura cohesió de tots els comandaments i combatents sota la direcció del Partit Comunista. Basant-se en això, l'exèrcit va adquirir un major grau de puresa, va enfortir la disciplina, va desplegar un moviment d'ensinistrament massiu de les tropes i va continuar desenvolupant, amb una direcció eficaç i en complet ordre, la democràcia als terrenys polític, econòmic i militar. D'aquesta manera, l'exèrcit s'ha unit com un sol home, aportant cadascú les seves idees i els seus esforços; no -te'm cap sacrifici, sap vèncer les dificultats materials i dona prova d'intrepidesa i heroisme col·lectius en la destrucció de l'enemic. Semblant exèrcit serà invencible.

***Sobre la Gran victòria al Nord-oest i el moviment de educació ideològica novament tipus en l'Exèrcit d'Alliberament
(7 de març de 1948),
Obres Escollides, t. IV.***

En els últims mesos, gairebé totes les unitats de l'Exèrcit Popular d'Alliberament han utilitzat els intervals entre les batalles per emprendre un vast treball d'ensinistrament i consolidació. Aquesta feina s'ha dut a terme amb una direcció eficaç, en complet ordre i de manera democràtica. Amb això s'ha estimulat el fervor revolucionari de les grans masses de comandaments i combatents, se'ls ha fet comprendre amb claredat l'objectiu de la guerra, s'han eliminat les tendències ideològiques incorrectes i els fenòmens indesitjables existents en l'exèrcit, s'ha educat als quadres i combatents i ha crescut

enormement la capacitat de combat de l'exèrcit. D'ara en endavant, hem de continuar realitzant aquest nou tipus de moviment democràtic de masses per a l'educació ideològica en l'exèrcit.

Discurs pronunciat en una conferència de quadres de la regió alliberada de Shansi-Suiyuán (1er d'abril de 1948), Obres Escollides, t. IV.

La política educacional de l'Institut Militar i Polític Antijaponès és: ferm i justa orientació política, abnegació i senzillesa en el treball, flexibilitat i agilitat en l'estratègia y la tàctica. Aquests són els tres elements indispensables per a la formació d'un soldat revolucionari antijaponès, i és en concordança amb ells com el personal de l'Institut ensenya i els alumnes estudien.

Ser atacat per l'enemic no és una cosa dolenta sinó una cosa bona (26 de maig de 1939).

La nostra nació ha tingut sempre un estil de lluita tenaç, que hem de desenvolupar. (...) El Partit Comunista, en particular, ha propugnat sempre una ferma i justa orientació política, (...) Aquesta orientació és inseparable de l'estil de lluita tenaç. Sense una orientació política signatura i justa, no és possible promoure aquest estil de lluita. I sense un estil així, tampoc és possible aplicar una signatura i justa orientació polític.

Discurs en l'acte públic de Yenán en celebració del Dia Internacional del Treball (1er de maig de 1939).

Unitat, dinamisme, serietat i vivacitat.

Lema per a l'Institut Polític i Militar Antijaponès.

El que realment compta en el món és ser conscienciosos, i el Partit Comunista s'esforça per ser el més conscienciosos.

Conversa amb estudiants i practicants xinesos a Moscou (17 de novembre de 1957).

XIII. RELACIONS ENTRE OFICIALS I SOLDATS

El nostre exèrcit s'adhereix invariablement a dos principis: el primer, hem de ser implacables amb l'enemic, aixafar-ho i anihilar-ho; el segon, hem de ser bondadosos i unir-nos amb els nostres, amb el poble, els camarades, els nostres superiors i subordinats.

***Discurs en la recepció oferta pel Comitè Central
del Partit en honor de la delegació de militars model
en l'estudi de les Unitats de Rereguarda
(18 de setembre de 1944).***

Venim de tots els racons del país i ens uneix un objectiu revolucionari comú. (...) Els nostres quadres han de preocupar-se per cada soldat, i tots els que integren les files revolucionàries han de cuidar-se, tenir-se afecte i ajudar-se mútuament.

***Servir al poble
(8 de setembre de 1944),
Obres Escollides, t. III.***

Cal desplegar, en cada unitat de l'exèrcit, un moviment de suport als quadres i preocupació pels soldats, cridant als quadres a preocupar-se pels soldats i a aquests a recolzar als quadres. Els uns i els altres han de fer-se veure de manera franca els defectes i errors, i corregir-los ràpidament. D'aquesta manera s'obtindrà una excel·lent unitat interna.

***Les tasques per a 1945
(15 de desembre de 1944).***

Molts creuen que són els mètodes erronis els que provoquen tensió en les relacions entre oficials i soldats, i entre exèrcit i poble; però jo sempre els he dit que la qüestió resideix en l'actitud fonamental (o el principi fonamental), que ha de ser de respecte als soldats i al poble. D'aquesta actitud neixen la política, els mètodes i les maneres apropiats. Si ens apartem d'aquesta actitud, la política, els mètodes i les maneres seran inevitablement erronis, i no s'aconseguiran de cap manera bones relacions entre oficials i soldats i entre exèrcit i poble. El nostre treball polític en l'exèrcit té tres principis cardinals: primer, unitat entre oficials i soldats; segon, unitat entre exèrcit i poble, i tercer, desintegració de les forces enemigues. Per aplicar eficaçment aquests principis, cal partir de l'actitud fonamental de respecte als soldats, al poble i a la dignitat humana dels presoners de guerra que hagin depositat les armes. Els qui pensen que no es tracta d'una actitud fonamental sinó d'una qüestió tècnica estan gaire equivocats i han de corregir el seu error.

***Sobre la guerra prolongada
(maig de 1938),
Obres Escollides, t. II.***

En actuar entre els treballadors, els comunistes han d'emprar el mètode democràtic de persuasió i educació i en cap cas adoptar una actitud autoritària o recórrer a la coacció. El Partit Comunista de Xina observi fidelment aquest principi marxista-leninista.

***Sobre el tractament correcte de les
contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].***

Els nostres camarades han de comprendre que la reeducació ideològica suposa un treball prolongat, pacient i minuciós, i no poden pretendre que, amb unes quantes conferències o reunions, la gent canviï la seva ideologia formada al

llarg de dècades de vida. L'única forma de convèncer és la persuasió, no la coacció. Aquesta última mai aconseguirà convèncer a ningú. És inútil tot intent de convèncer per la força. Semblant mètode pot utilitzar-se amb l'enemic, però de cap mode amb camarades o amics.

***Discurs davant la Conferència Nacional del Partit
Comunista de Xina sobre el Treball de Propaganda
(12 de març de 1957)
[Obres Escollides, t. V].***

Hem de traçar una línia divisòria entre l'enemic i nosaltres, i no adoptar una posició antagònica cap als nostres camarades tractant-los com a enemics. En parlar, hem de fer-ho amb l'ardent desig de defensar la causa del poble i d'elevat la seva consciència política, i en cap moment ridiculitzar-lo o atacar-lo.

Ibíd.

XIV. RELACIONS ENTRE EXÈRCIT I POBLE

L'exèrcit ha de fondre's amb el poble, de manera que aquest vegi en ell el seu propi exèrcit. Un exèrcit així serà invencible. (...)

***Sobre la guerra prolongada
(maig de 1938),
Obres Escollides, t. II.***

Cal fer comprendre cada camarada que, si ens recolzem al vaig poblar, creiem fermament en l'inesgotable poder creador de les masses populars i, per tant, confiem al vaig poblar i ens identifiquem amb ell, podrem superar tota dificultat, i qualsevol enemic, en comptes d'aixafar-nos, serà aixafat per nosaltres.

***Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.***

Onsevulla que vagin, els nostres camarades han d'establir bones relacions amb les masses, preocupar-se per elles i ajudar-les a vèncer les seves dificultats. Han d'unir-se amb les masses populars, i com més nombroses siguin les masses amb què s'uneixin, molt millor.

***Sobre les negociacions de Txungting
(17 d'octubre de 1945),
Obres Escollides, t. IV.***

A les regions alliberades, l'exèrcit ha de recolzar al govern i preocupar-se pel vaig poblar, i els òrgans del Poder democràtic, per la seva banda, han de dirigir al poble en el seu esforç per recolzar a l'exèrcit i preocupar-se per les famílies dels combatents de la Guerra de Resistència. D'aquesta manera, es faran encara millors les relacions entre exèrcit i poble.

***Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.***

En l'exèrcit s'ha d'efectuar-se un treball ideològic entre tots els comandaments i combatents perquè compreguin com cal la importància de recolzar al govern i preocupar-se pel vaig poblar. Si l'exèrcit compleix bé aquest deure, els òrgans del Poder locals i la població milloraran, al seu torn, les seves relacions amb l'exèrcit.

***Orientació del nostre treball per a 1946 a les regions alliberades
(15 de desembre de 1945),
Obres Escollides, t. IV.***

En les campanyes de recolzar al govern i preocupar-se pel vaig poblar i de recolzar a l'exèrcit i preocupar-se per les famílies dels combatents de la Guerra de Resistència, les unitats de l'exèrcit i els organismes del Partit i del govern han d'examinar a fons els seus respectius defectes i errors comesos el 1943, i corregir-los resoludament el 1944. D'ara en endavant, en el primer mes de cada any lunar, es desenvoluparan en totes les bases campanyes com aquestes. En el curs d'elles, es procedirà a llegir una vegada i una altra els compromisos de recolzar al govern i preocupar-se pel vaig poblar, i de recolzar a l'exèrcit i preocupar-se per les famílies dels combatents de la Guerra de Resistència, i s'efectuaran repetides autocrítiques davant les masses per tota arbitrarietat que hagin comès les tropes en les bases de suport contra els quadres del Partit i del govern o contra els civils, i per les insuficiències en l'atenció d'aquests cap a les tropes (cada part es criticarà a si mateixa i no a l'altra), perquè aquests defectes i errors s'esmenin definitivament.

***Desplegar en les bases de suport les campanyes de reducció
d'arrendaments, d'augment de la producció i de suport del
exèrcit al govern i preocupació pel vaig poblar
(1° d'octubre de 1943),
Obres Escollides, t. III.***

XV. DEMOCRÀCIA EN ELS TRES TERRENYS PRINCIPALS

És precís practicar en un grau apropiat la democràcia en l'exèrcit. El principal és abolir la pràctica feudal de càstigs corporals i insults, i vetllar perquè oficials i soldats comparteixin penes i alegries en la vida quotidiana. Un cop que això s'aconsegueixi, serà aconseguida la unitat entre oficials i soldats, augmentarà extraordinàriament la capacitat combatiu de l'exèrcit i no hi haurà motiu per inquietar-se per la nostra capacitat per sostenir aquesta llarga i aferrissada guerra.

***Sobre la guerra prolongada
(maig de 1938),
Obres Escollides, t. II.***

Malgrat les dures condicions de vida i els freqüents combats, l'Exèrcit Roig es manté tan ferm com abans; això ho explica, a més del paper del partit, la pràctica dels principis democràtics en l'exèrcit. Els oficials no copegen els soldats; oficials i soldats reben tracte igual; aquests últims gaudeixen de llibertat de reunió i de paraula; s'ha acabat amb les formalitats inútils, i les finances es manegen a la vista de tots. (...) En Xina, la democràcia la necessita no sols el poble, sinó també l'exèrcit. El sistema democràtic en l'exèrcit es una arma important per destruir aquells trets propis dels exèrcits mercenaris feudals.

***La lluita a les muntanyes Txingkang
(25 de novembre de 1928),
Obres Escollides, t. I.***

L'orientació del treball polític en el nostre exèrcit consisteix a desplegar sense reserves l'activitat dels soldats, els comandaments i la resta del personal, a fi d'aconseguir, mitjançant un moviment democràtic sota una direcció centralitzada, tres objectius principals: alt grau d'unitat política, millors condicions de vida i un nivell superior d'habilitat militar i preparació tàctica. Les tres verificacions i les tres rectificacions [*] que actualment es duen a terme amb entusiasme en les unitats del nostre exèrcit, s'orienten a aconseguir els dos primers objectius a través de la pràctica de la democràcia en el polític i econòmic.

La democràcia en l'econòmic requereix que s'asseguri als representants elegits pels soldats el dret de secundar al comandament de la companyia (sense passar per sobre de la seva autoritat) en l'administració de les vitualles i altres provisions.

La democràcia en ho militar requereix que es realitzi, en els períodes d'ensinistrament, una instrucció mútua entre oficials i soldats i entre els mateixos soldats, i que, en els períodes de combat, les companyies celebrin reunions grans i petites al front mateix. Sota la direcció del comandament de la companyia, cal estimular els soldats a discutir la manera d'atacar i prendre les posicions enemigues i de complir altres tasques del combat. Quan la lluita es prolonga parell alguns dies, cal celebrar diverses de tals reunions. Semblant democràcia en allò militar va ser practicada amb gran èxit en la batalla de Panlung, Nord de Shensí, i en la batalla de Shitxiatxuang, regió de Shansí-Txajar-Jopei. S'ha provat que aquesta pràctica només ocasiona beneficis i no causa cap perjudici.

---

* [Les tres verificacions i les tres rectificacions van constituir un important moviment per a la consolidació del Partit i el reforçament de l'educació ideològica en l'exèrcit, que el nostre Partit va efectuar en connexió amb la reforma agrària durant la Guerra Popular d'Alliberament. Les tres verificacions significaven, en les organitzacions locals del Partit, verificar l'origen de la classe, la ideologia i l'estil de treball i, en l'exèrcit, verificar l'origen de classe, el compliment del deure i la voluntat de lluita. Les tres rectificacions significaven la consolidació de l'organització, l'enfortiment de l'educació ideològica i la rectificació de l'estil de treball.]

***El moviment democràtic en l'exèrcit
(30 de gener de 1948),
Obres Escollides, t. IV.***

El Partit Comunista de Xina, que està entestat en una grandiosa lluita, exigeix a tots els seus organismes dirigents, membres i quadres que despleguin al màxim la seva iniciativa; només així serà possible la victòria. Aquesta iniciativa ha de manifestar-se concretament en el poder creador dels organismes dirigents,

els quadres i els membres del Partit, en el seu sentit de la responsabilitat, en el vigor que posin en el treball, en l'audàcia i habilitat amb què plantegin els problemes, exposin les seves opinions i critiquin els defectes, així com en la supervisió dels camarades que exerceixin sobre els organismes i quadres dirigents. D'un altre moda, la iniciativa no tindrà contingut. No obstant això, el desplegament de la dita iniciativa depèn del grau de democràcia existent en la vida del Partit. Sense suficient democràcia en la vida del Partit, resulta impossible desplegar aquesta iniciativa. Només en un ambient democràtic pot formar-se una gran quantitat d'homes capaços.

*El paper del Partit Comunista de Xina en la guerra nacional
(octubre de 1938),
Obres Escollides, t. II.*

A qualsevol, sempre que no sigui un element hostil ni recorri a atacs virulents, cal permetre-li parlar, i no importa que s'equivoqui. Els dirigents a tots els nivells tenen l'obligació d'escoltar als altres. És necessari observar dos principis: 1) dir tot el que se sap i dir-ho sense reserves, 2) no culpar a què parla sinó prendre les seves paraules com una advertència. A menys que s'observi autèntica i no falsament el principi de no culpar a què parla, serà impossible aconseguir que es digui tot el que se sap, i sense reserves.

*Les tasques per a 1945
(15 de desembre de 1944).*

Dins el Partit cal educar els militants en els problemes de la democràcia perquè compreguin què s'entén per vida democràtica, quina és la relació entre la democràcia i el centralisme i com posar en pràctica el centralisme democràtic. Només d'aquesta manera es pot desenvolupar efectivament la democràcia al si del Partit i, al mateix temps, evitar l'ultrademocràticisme i la tendència a deixar passar les coses, tendència que soccava la disciplina.

*El paper del Partit Comunista de Xina en la guerra nacional
(octubre de 1938),
Obres Escollides, t. II.*

Tant en l'exèrcit como en les organitzacions locals, la democràcia interna del Partit ha de servir per enfortir la disciplina i incrementar la capacitat combativa, i no per debilitar-les.

Ibíd.

Hem d'extirpar les arrels de l'ultrademocràticisme en el pla teòric. És precís assenyalar, en primer lloc, que l'ultrademocràticisme és perillós perquè danya i fins i tot esquartera per complet l'organització del Partit i debilita i fins i tot destrueix totalment la capacitat combativa del Partit, impossibilitant-lo per complir les seves tasques de lluita i causant, per consegüent, la derrota de la revolució. En segon lloc, és indispensable destacar que l'ultrademocràticisme té el seu origen en l'aversion individualista de la petita burgesia a la disciplina. Aquesta aversion, un cop introduïda en el Partit, es tradueix en idees ultrademocràtiques en el polític i l'orgànic, idees absolutament incompatibles amb les tasques de lluita del proletariat.

*Sobre la rectificació de les idees errònies en el Partit
(desembre de 1929),*

XVI. EDUCACIÓ I ENSINISTRAMENT MILITAR

La nostra política educacional ha de permetre a tots aquells que reben educació desenvolupar-se moral, intel·lectual i físicament i convertir-se en treballadors cultes i amb consciència socialista.

*Sobre el tractament correcte de les
contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].*

Quant a l'educació dels quadres en el treball o a les escoles per a quadres, s'establirà la política de prendre com a centre l'estudi dels problemes pràctics de la revolució xinesa i com guia els principis fonamentals del marxisme-leninisme, i s'ha de descartar el mètode d'estudiar el marxisme-leninisme de manera estàtica i sense connexió amb la vida.

*Reformem el nostre estudi
(maig de 1941),
Obres Escollides, t. III.*

El més important per a una acadèmia militar és elegir el director i els instructors i establir els principis d'ensenyament.

*Problemes estratègics de la
guerra revolucionària de Xina
(desembre de 1936),
Obres Escollides, t. I.*

Si en una escola de cent persones no hi ha un grup dirigent de diverses persones o una dotzena o més, format d'acord amb les circumstàncies reals (i no reunit artificialment) i compost dels professors, empleats i estudiants més actius, rectes i desperts, aquesta escola ha de marxar malament.

*Algunes qüestions sobre els mètodes de direcció
(1er de juny de 1943),
Obres Escollides, t. III.*

Tots els comandaments i combatents del nostre exèrcit han de perfeccionar el seu art militar, avançar valentament en aquesta guerra que serà coronada amb la nostra victòria, i liquidar tots els enemics en forma resolta, definitiva, com cal i completa.

Manifest de l'Exèrcit Popular d'Alliberament de Xina

*(octubre de 1947),
Obres Escollides, t. IV.*

S'atribuirà la mateixa importància als aspectes polític i militar del programa d'un any de consolidació i ensinistrament que acaba d'iniciar-se, i s'integraran ambdós aspectes. Al començament, es farà insistència en l'aspecte polític, el millorament de les relacions entre oficials i soldats, l'enfortiment de la unitat interna i la promoció d'un elevat entusiasme als quadres i els combatents. Només així es realitzaran amb facilitat la consolidació i l'ensinistrament militars i s'aconseguiran millors resultats.

*Les tasques per a 1945
(15 de desembre de 1944).*

Quant al mètode d'ensinistrament, és indispensable desplegar el moviment d'ensinistrament de masses en el qual l'oficial li ensenya al soldat, el soldat li ensenya a l'oficial i el soldat li ensenya al soldat.

*Orientació del nostre treball per a 1946 a les regions alliberades
(15 de desembre de 1945),
Obres Escollides, t. IV.*

La nostra consigna en l'ensinistrament de les tropes és: L'oficial li ensenya al soldat, el soldat li ensenya a l'oficial i el soldat li ensenya al soldat. Els soldats tenen molta experiència pràctica de combat. Els oficials han d'aprendre d'ells, i augmentaran la seva capacitat i la seva experiència aliena.

*Xerrada als redactors del "Diari de Shansí-Suiyuán"
(2 d'abril de 1948),
Obres Escollides, t. IV.*

Quant al programa d'ensinistrament, l'objectiu principal continua sent millorar les tècniques de tret, de càrrec a la baioneta, de llançament de granades, etc., i l'objectiu secundari, elevar la preparació tàctica; cal prestar particular atenció als exercicis de combat nocturn.

*Orientació del nostre treball per a 1946 a les regions alliberades
(15 de desembre de 1945),
Obres Escollides, t. IV.*

XVII. SERVIR AL POBLE

Hem de ser modestos i prudents, prevenir-nos contra l'estufament i la precipitació, i servir de tot cor al poble xinès. (...)

*Dos destins possibles de Xina
(23 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.*

Servir de tot cor al poble, sense apartar-nos de les masses ni per un instant; partir en cada cas dels interessos del poble i no dels interessos de cap individu o petit grup, i identificar la nostra responsabilitat davant el poble amb la nostra responsabilitat davant els organismes dirigents del Partit: tal és el nostre punt de partida.

***Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.***

Els organismes estatals practiquen el centralisme democràtic; han de recolzar-se en les masses populars i el seu personal ha de servir al poble.

***Sobre el tractament correcte de les
contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].***

L'esperit del camarada Bethune, la seva total dedicació als altres sense la menor preocupació de si mateix, s'expressava en el seu infinit sentit de responsabilitat en el treball i en el seu infinit afecte pels camarades i el poble. Cada comunista ha de seguir el seu exemple. (. . .)

Tots hem d'aprendre del seu desinterès absolut. Qui tingui aquest esperit pot ser molt útil al poble. La capacitat d'un home pot ser gran o petita, però basta amb què tingui aquest esperit per ser home d'elevats sentiments, home íntegre i virtuós, home desproveït d'interessos trivials, home de profit per al vaig poblar.

***En memòria de Norman Bethune
(21 de desembre de 1939),
Obres Escollides, t. II.***

El nostre Partit Comunista, així com el VIII Exèrcit i el Nou 4t Cos de l'Exèrcit dirigits pel Partit, són destacaments de la revolució. Aquests destacaments nostres estan dedicats del tot a l'alliberament del poble i treballen totalment pels interessos del poble.

***Servir al poble
(8 de setembre de 1944),
Obres Escollides, t. III.***

Tots nosaltres, els quadres, en qualsevol ja que estiguem, som servidors del poble, i quant fem va en servei del poble. Com, llavors, podem ser poc inclinats a desfer-nos dels nostres defectes?

***Les tasques per a 1945
(15 de desembre de 1944).***

Tenim el deure de ser responsables davant el poble. Ser responsables davant el poble significa que cada paraula, cada acte i cada mesura política els nostres han de concordar amb els interessos del poble, i si cometem errors, hem de corregir-los.

***La situació i la nostra política després de la
victòria en la Guerra de Resistència contra el Japó
(13 d'agost de 1945),
Obres Escollides, t. IV.***

Allí on hi ha lluita, hi ha sacrificis, i la mort és cosa corrent. Però, per a nosaltres, que tenim la ment posada en els interessos del poble i en els patiments de la gran majoria, és una mort digna morir pel vaig poblar. No obstant això, hem de reduir al mínim els sacrificis innecessaris.

*Servir al poble
(8 de setembre de 1944),
Obres Escollides, t. III.*

Tots els homes han de morir, però la mort pot tenir distints significats. L'antic escriptor xinès Avenc Txien deia: Encara que la mort arriba a tots, pot tenir més pes que la muntanya Taishan o menys que una ploma. Morir pels interessos del poble té més pes que la muntanya Taishan; servir els feixistes i morir pels que exploten i oprimeixen al poble té menys pes que una ploma.

Ibíd.

XVIII. PATRIOTISME I INTERNACIONALISME

Poden els comunistes, que són internacionalistes, ser al mateix temps patriotes? Sostenim que no sols poden sinó han de ser-ho. El contingut concret del patriotisme està determinat per les condicions històriques. Hi ha el patriotisme dels agressors japonesos i de Hitler, i hi ha el patriotisme nostre. Els comunistes han d'oposar-se resoludament al patriotisme dels agressors japonesos i de Hitler. Els comunistes japonesos i alemanys són derrotistes respecte a les guerres sostingudes pels seus països. Recórrer a tots els mitjans possibles per fer fracassar les guerres dels agressors japonesos i de Hitler, correspon als interessos dels pobles japonès i alemany, i com més completa sigui la derrota, molt millor. (...) Això s'explica perquè les guerres desencadenades pels agressors japonesos i Hitler perjudiquen els pobles dels seus propis països de la mateixa manera que als altres pobles del món. El cas de Xina és distint, perquè ella és mata de l'agressió. Per consegüent, els comunistes xinesos hem d'unir el patriotisme amb l'internacionalisme. Som alhora internacionalistes i patriotes, i la nostra consigna és, Lluitar en defensa de la pàtria contra els agressors. Per a nosaltres, el derrotisme és un crim, i lluitar per la victòria en la Guerra de Resistència contra el Japó, un deure ineludible. Perquè només lluitant en defensa de la pàtria podem derrotar els agressors i aconseguir l'alliberament nacional, i, només aconseguint l'alliberament nacional, el proletariat i els altres treballadors podran conquerir la seva pròpia emancipació. La victòria de Xina i la derrota dels imperialistes invasors constituïran una ajuda per als pobles dels altres països. D'aquí que el patriotisme sigui l'aplicació de l'internacionalisme en les guerres d'alliberament nacional.

*El paper del Partit Comunista de Xina en la guerra nacional
(octubre de 1938),
Obres Escollides, t. II.*

Quin esperit impulsa a un estranger a entregar-se desinteressadament a la causa de l'alliberament del poble xinès com a la seva pròpia? L'esperit de l'internacionalisme, l'esperit del comunisme, del qual tots els comunistes xinesos hem d'aprendre. (...) Hem d'unir-nos amb el proletariat de tots els països capitalistes, amb el proletariat de Japó, Anglaterra, Estats Units, Alemanya, Itàlia i la resta de països capitalistes; només així es podrà enderrocar a l'imperialisme, alliberar a la nostra nació i al nostre poble i alliberar a les altres nacions i pobles del món. Aquest és el nostre internacionalisme, l'internacionalisme que oposem al nacionalisme estret i al patriotisme estret.

***En memòria de Norman Bethune
(21 de desembre de 1939),
Obres Escollides, t. II.***

Per conquerir la seva completa alliberament, els pobles oprimits han de recolzar-se davant tot en la seva pròpia lluita i, només en segon lloc, en l'ajuda internacional. Els pobles que hem conquerit la victòria en la nostra revolució, hem d'ajudar als que encara estan lluitant per la seva emancipació. Aquest és el nostre deure internacionalista.

***Conversa amb amics africans
(8 d'agost de 1963).***

Els països socialistes són estats d'un tipus enterament nou, on les classes explotadores han estat enderrocades i el poble treballador té en els seus mans el Poder. En les relacions entre aquests països s'aplica el principi de l'internacionalisme unit amb el patriotisme. Estem estretament lligats per interessos i ideals comuns.

***Discurs en la reunió del Soviet Suprem de
l'URSS en commemoració del 40è aniversari
de la Gran Revolució Socialista d'Octubre
(6 de novembre de 1957).***

Els pobles dels països del camp socialista han d'unir-se; els pobles dels països d'Àsia, Àfrica i Amèrica Llatina han d'unir-se; els pobles de tots els continents han d'unir-se; tots els països amants de la pau han d'unir-se; tots els països sotmesos a l'agressió, control, intervenció o atropellament dels EUA han d'unir-se, per formar el més ampli front únic contra la política d'agressió i guerra de l'imperialisme nord-americà i en defensa de la pau mundial.

***Declaracions de suport al poble panameny en la seva justa
lluita patriòtica contra l'imperialisme nord-americà
(12 de gener, de 1964).***

Les coses es desenvolupen sense parar. Han transcorregut només 45 anys des de la Revolució de 1911, però l'aspecte de Xina ha canviat per complet. Al cap d'altres 45 anys, això és, per a l'any 2001, al començament del segle XXI, Xina haurà experimentat canvis encara majors. Serà un poderós país industrial socialista. I així ha de ser. Amb una superfície de 9.600.000 quilòmetres quadrats i una població de 600 milions de persones, Xina ha de fer una contribució comparativament gran a la humanitat. Durant un llarg període, el seu apori ha estat molt reduït, i això ens afligeix.

Però siguem modestos, no sols ara, sinó també després de 45 anys.

Siguem modestos sempre. En les nostres relacions internacionals, els xinesos hem de liquidar tota manifestació de xovinisme de gran potència en forma resolta, definitiva, com cal i completa.

*En memòria del Dr. Sun Yat-sen
(novembre de 1956)
[Obres Escollides, t. V].*

Mai hem d'adoptar una actitud altiva de xovinisme de gran potència, ni envanir-nos per la victòria de la nostra revolució o pels èxits aconseguits en la construcció. Tota nació, gran o petita, té els seus aspectes positius i negatius.

*Discurs d'obertura en el VIII Congrés Nacional del Partit Comunista de Xina
(15 de setembre de 1956).*

XIX. HEROISME REVOLUCIONARI

Aquest exèrcit té un esperit intrèpid; està decidit a vèncer a tot enemic i mai es deixarà sotmetre. Siguin quines siguin les dificultats i penalitats, mentre quedi un home, continuarà lluitant.

*Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.*

Posar en ple joc nostre estil de lluita; valentia en el combat, esperit de sacrifici, menyspreu a la fatiga i tenacitat en els combats continus (és a dir, entaular combats successius en un curt lapse i sense prendre repòs).

*La situació actual i les nostres tasques
(25 de desembre de 1947),
Obres Escollides, t. IV.*

Mils i milers de màrtirs han ofrenat heroicament la seva vida a fi d'assolir els interessos del poble. Mantinguem enlaire la seva bandera i avancem pel camí tenyit amb la seva sang!

*Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.*

Ser resolt, no témer a cap sacrifici i superar totes les dificultats per conquerir la victòria.

*El Vell Ximple que va remoure les muntanyes
(11 de juny de 1945),
Obres Escollides, t. III.*

En el moment decisiu de l'avanç de l'Expedició al Nord, la traïdora i antipopular política de depuració del partit i repressió sagnant adoptada per les

autoritats del Kuomintang va destruir aquest front únic nacional - front únic format pel Kuomintang, el Partit Comunista i tots els sectors del poble i que encarnava la causa de l'alliberament del poble xinès - i tota la seva política revolucionària. (...) Des de llavors, la unitat va ser reemplaçada per la guerra civil, la democràcia per la dictadura i la Xina lluminosa per una Xina sumida en tenebres. Però el Partit Comunista de Xina i el poble xinès no van ser acovardits, sotmesos ni exterminats. Es van posar dret, es van netejar les taques de sang, van enterrar els camarades caiguts i van tornar a la lluita. Enarborant la gran bandera de la revolució, van iniciar la resistència armada, i, en vastes zones del territori xinès, van establir òrgans del Poder popular, van dur a terme la reforma agrària, van crear un exèrcit popular - l'Exèrcit Roig de Xina - i van conservar i van augmentar les forces revolucionàries del poble xinès.

***Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.***

Vostès tenen moltes bones qualitats i han rendit grans serveis, però recordin sempre no caure en l'estufament. Tothom els respecta, i ho mereixen; no obstant això, això porta fàcilment a la presumpció. Si miren per sobre de l'espatlla, si abandonen la modèstia i l'esforç i si perden el respecte als altres, als quadres i a les masses, deixaran de ser herois i treballadors model. Hi ha hagut gent així en el passat, i espero que vostès no segueixin el seu exemple.

***Aprenem a fer el treball econòmic
(10 de gener de 1945),
Obres Escollides, t. III.***

En la lluita per anihilar a l'enemic i per restablir i desenvolupar la producció industrial i agrícola, vostès han superat moltes dificultats i penalitats i han donada mostres d'immens coratge, saviesa i iniciativa. Són model per a tota la nació xinesa, columna vertebral en l'avanç victoriós de la causa popular en els distints terrenys, segur sosteniment del Govern Popular i pont que uneix Al Govern Popular amb les grans masses.

***Missatge de salutació en nom del Comitè Central del Partit
Comunista de Xina a la Reunió Nacional de Representants
dels herois de Combat i Treballadors Model
(25 de setembre de 1950).***

La nostra nació, la nació xinesa, té coratge per combatre l'enemic fins a l'última gota de sang, determinació per recobrar amb les seves pròpies forces quant ha perdut, i capacitat per aixecar-se sobre els seus propis peus entre les altres nacions.

***Sobre la tàctica de la lluita contra l'imperialisme japonès
(27 de desembre de 1935),
Obres Escollides t. I.***

XX. CONSTRUIR EL NOSTRE PAÍS AMB LABORIOSITAT I ECONOMIA

Hem de vetllar perquè tots els nostres quadres i tot el nostre poble tinguin sempre present que Xina és un gran país socialista, però al mateix temps un país econòmicament retardat i pobre, i que això és una contradicció molt gran. Per convertir el nostre país en país ric i poderós, es requereixen diverses decennis d'intensos esforços, que suposen, entre d'altres coses, l'observança d'un rigorós règim d'economies i la lluita contra el balafament, o sigui, l'aplicació de la política de construir el nostre país amb laboriositat i economia.

***Sobre el tractament correcte de les
contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].***

Cal administrar amb laboriositat i economia les fàbriques, els establiments comercials, les empreses estatals i cooperatives així com les altres empreses i institucions. Cal observar el principi de laboriositat i economia en totes les activitats. Aquest principi d'economitzar és un dels fonamentals en l'economia socialista. Xina és un país gran, però encara molt pobre. Portarà dècades fer d'ella un país pròsper. Encara llavors, haurem de continuar aplicant el principi de laboriositat i economia. Però, és en les pròximes dècades, en el període dels primers plans quinquennals, quan hem de promoure particularment la laboriositat i l'economia, dedicar una atenció especial al règim d'economies.

***Nota d'introducció a l'article
"Administrar les cooperatives, amb laboriositat i economia"
[Setembre i desembre de] (1955),
L'auge socialista al camp xinès
[Obres Escollides, t. V].***

Allí on estiguem, hem d'utilitzar amb la major economia nostres recursos humans i materials, i de cap mode veure només el moment present, ni tolerar la dilapidació i el balafament. On ens trobem a partir del primer any de treball hem de pensar en els molts anys venidors, en la guerra prolongada per sostenir, en la contraofensiva i en la reconstrucció després d'expulsat l'enemic. Devem, d'una banda, guardar-nos de la dilapidació i el balafament i, per l'altre, esforçar-nos per desenvolupar la producció. En el passat, algunes regions van pagar car el no haver fet càlculs a llarg termini, el no haver prestat atenció a la utilització econòmica dels recursos humans i materials, ni al desenvolupament de la producció. Heus aquí una lliçó que ha de cridar la nostra atenció.

***Aprenem a fer el treball econòmic
(10 de gener de 1945),
Obres Escollides, t. III.***

Amb l'objecte d'accelerar la restauració i el desenvolupament de la producció agrícola, així com la producció industrial als poblats, devem, en el curs de la nostra lluita per abolir el sistema feudal, esforçar-nos al màxim per preservar, fins on sigui possible, tots els mitjans de producció i de subsistència utilitzables, prendre mesures enèrgiques contra els qui els destrueixin o malgastin, combatre els excessos en els àpats i observar una economia estricta.

Discurs pronunciat en una conferència de quadres de la regió alliberada de Shansí-Suiyuán (1 d'abril de 1948), Obres Escollides, t. IV.

En el que concerneix a les despeses governamentals, hem d'atenir-nos al principi d'economia. És necessari fer comprendre tot el personal dels organismes governamentals que la corrupció i el balafament són crims gravíssims. La lluita contra la corrupció i el balafament ha donat ja alguns resultats, però encara es requereixen nous esforços. Economitzar cada moneda per a les necessitats de la guerra, per a la causa revolucionària i per a la nostra construcció econòmica: tal és el principi que ha d'orientar la nostra comptabilitat.

La nostra política econòmica (23 de gener de 1934), Obres Escollides, t. I.

Entre molts dels nostres quadres creix ara una tendència perillosa: negativa a compartir alegries i penes amb les masses i preocupació per la fama i el profit personals. Això és molt dolent. En el curs de la campanya per augmentar la producció i practicar economia, hem de simplificar les nostres organitzacions i transferir quadres als nivells inferiors a fi que un nombre considerable dels quadres es reincorpora a la producció. Aquesta és una manera de vèncer aquesta tendència perillosa.

Sobre el tractament correcte de les contradiccions al si del poble (27 de febrer de 1957) [Obres Escollides, t. V].

Les feines productives realitzades per l'exèrcit amb mires a autoabastar-se no sols han millorat les seves condicions de vida, alleujat la càrrec del poble i possibilitat amb això l'ampliació de l'exèrcit, sinó que, a més a més, han donada immediatament molts subproductes:

- 1) Millorament de les relacions entre oficials i soldats. En treballar juntes en la producció, han arribat a una intimitat fraternal.
- 2) Una actitud més conscient cap al treball. (...) Des que l'exèrcit va començar la producció per al seu autoabastament, s'ha fet més conscient la seva actitud cap al treball i s'han eliminat els hàbits de l'oci.

Enfortiment de la disciplina. La disciplina del treball en la producció no debilita sinó que enforteix la disciplina dels soldats en el combat i en la seva vida quotidiana.

Millorament de les relacions entre l'exèrcit i el poble. Quan les pròpies tropes comencen a portar la casa, disminueixen i fins desapareixen els abusos contra els béns de la població civil. En el procés de la producció, l'exèrcit i la població civil intercanvien treball i s'ajuden mútuament, i l'amistat entre ells es veu enfortida.

Menys queixes en l'exèrcit respecto als òrgans del Poder i millors relacions mútues.

Impuls a la gran campanya popular pel desenvolupament de la producció. Quan l'exèrcit pren part en la producció, resulta més evident la necessitat que també ho facin els organismes governamentals i altres, i ho fan amb major energia. De la mateixa moda, com és natural, resulta més evident la necessitat una àmplia campanya, que compregui a tot el poble, per augmentar la producció, i aquesta campanya també es porta endavant amb major energia.

Sobre la producció en l'exèrcit para el seu autoabastament i la importància dels dos grans moviments per la rectificació de l'estil de treball i pel desenvolupament de la producció (27 d'abril de 1945), Obres Escollides, t. III.

Alguns sostenen que si les forces armades s'ocupen de la producció, no podran combatre ni ensinistrar-se, i que si els organismes governamentals i altres també ho fan, no podran realitzar la seva pròpia feina. Aquest argument és fals. En els últims anys, les nostres forces armades de la regió fronterera, entregant-se a activitats productives en gran escala, s'han proveït de suficients aliments i vestuari; al mateix temps, han realitzat, amb millors resultats que abans, el seu ensinistrament i els seus estudis polítics i culturals, i han enfortit més la unitat, tant dins les seves files com amb el poble. L'any passat, a les regions del front, no obstant això dur-se a terme una campanya per la producció en gran escala, es van registrar enormes èxits en el combat i es va iniciar una campanya extensiva d'ensinistrament. I gràcies a la producció, el personal dels organismes governamentals i altres ha millorat les seves condicions de vida i treball amb major dedicació i eficiència. Això ocorre tant a la regió fronterera com a les regions del front.

Aprenquem a fer el treball econòmic (10 de gener de 1945), Obres Escollides, t. III.

XXI. RECOLZAR-SE EN ELS PROPIS ESFORÇOS I TREBALLAR

Sobre quina base ha de descansar la nostra política? Ha de descansar en la nostra pròpia força, i això significa enrobustir-nos mitjançant els nostres propis esforços. No estem sols; tots els països i pobles del món que s'oposen a l'imperialisme són els nostres amics. No obstant això, fem insistència a recolzar-nos en els nostres propis esforços. Recolzant-nos en les forces que nosaltres mateixos organitzem, podem derrotar tots els reaccionaris xinesos i estrangers.

La situació i la nostra política després de la victòria en la Guerra de Resistència contra el Japó (13 d'agost de 1945), Obres Escollides, t. IV.

Som partidaris de recolzar-nos en els nostres propis esforços. Esperem obtenir ajuda estrangera, però no hem de dependre d'ella. Confiem en els nostres propis esforços, en el poder creador de tot l'exèrcit i de tot el poble.

Aprenem a fer el treball econòmic (10 de gener de 1945), Obres Escollides, t. III.

Triomfar en tot el país és només el primer pas d'una gran marxa de deu mil li. (...) La revolució xinesa és grandiosa, però després de la revolució, el camí serà encara més llarg i la nostra tasca encara més grandiosa i àrdua. És aquest un punt que cal explicar des d'ara en el Partit, perquè els camarades continuïn sent modestos, prudents i lliures d'arrogància i precipitació en el seu estil de treball, i perseverin en el seu estil de vida senzilla i lluita dura.

Informe davant la II Sessió Plenària del Comitè Central elegit en el VII Congrés Nacional del Partit Comunista de Xina (5 de març de 1949), Obres Escollides, t. IV.

Cal eliminar per complet tota idea existent entre els nostres quadres d'aconseguir victòries fàcils per obra de la bona sort, sense una lluita dura i acerba, sense suor i sang.

Crear sòlides bases de suport al Nord-est (28 de desembre de 1945), Obres Escollides, t. IV.

Hem de realitzar entre el poble una propaganda constant sobre els progressos del món i el seu futur lluminós, perquè adquireixi confiança en la victòria.

Al mateix temps, hem de fer saber al poble i als camarades que el nostre camí és zigzaguejant. Hi ha encara molts obstacles i dificultats al llarg del camí de la revolució. El VII Congrés del nostre Partit va suposar que les dificultats serien

moltes, perquè preferim suposar més dificultats de què poguessin sorgir. A alguns camarades no els agrada pensar gaire en les dificultats. Però les dificultats són una realitat, hem de reconèixer quantes hi hagi, i no adoptar una política de no reconeixement. Hem de reconèixer les dificultats, analitzar-les i combatre-les. No hi ha camins rectes en el món; hem d'estar preparats per seguir un camí zigzaguejant i no tractar d'aconseguir les coses a baix preu. No cal imaginar que una bona matí tots els reaccionaris cauran de genolls per pròpia voluntat. En una paraula, les perspectives són lluminoses, però el camí és zigzaguejant. Encara tenim davant nosaltres moltes dificultats, que no hem de passar per alt. Unint-nos amb tot el poble en un esforç comú, podrem sens dubte vèncer totes les dificultats i aconseguir la victòria.

***Sobre les negociacions de Txungtxing
(17 d'octubre de 1945),
Obres Escollides, t. IV.***

Qui veu només l'aspecte brillant, sense veure les dificultats, no pot lluitar eficaçment pel compliment de les tasques del Partit.

***Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.***

La riquesa de la societat és creada pels obrers, camperols i intel·lectuals treballadors. Si ells prenen el seu destí en les seves pròpies mans, segueixen una línia marxista-leninista i, en comptes d'eludir els problemes, adopten una actitud dinàmica per resoldre'ls, no hi haurà en el món dificultat insuperable per a ells.

***Nota d'introducció a l'article
"El secretari del Partit pren la direcció
i tots els membres del Partit ajuden a
administrar les cooperatives"
[Setembre i desembre de] (1955),
L'auge socialista al camp xinès
[Obres Escollides, t. V].***

Tots els membres del Partit han de tenir plenament en compte tot això i estar preparats per vèncer sistemàticament tota dificultat amb una voluntat indomable. Les forces reaccionàries tenen les seves dificultats, i nosaltres, les nostres. Però les dificultats doni les forces reaccionàries són insuperables, perquè són forces moribundes, sense avenir. Les nostres dificultats poden ser vençudes perquè som una força naixent i amb un brillant futur.

***Saludem el nou ascens de la revolució xinesa
(1er de febrer de 1947),
Obres Escollides, t. IV.***

En temps difícils, hem de veure els nostres èxits, veure la nostra brillant perspectiva i augmentar el nostre coratge.

***Servir al poble
(8 de setembre de 1944),
Obres Escollides t. III.***

Tota cosa nova experimenta dificultats i revessos en el seu creixement. Somia qui cregui que el socialisme és com bufar i fer ampolles, empresa d'èxit

fàcil en què no s'ensopega amb dificultats ni es pateixen revessos ni es requereixen immensos esforços.

***Sobre el tractament correcte de les
contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].***

En certes èpoques de la lluita revolucionària, les dificultats prevalen sobre les condicions favorables i constitueixen, llavors, l'aspecte principal de la contradicció mentre les condicions favorables formen l'aspecte secundari. No obstant això, els revolucionaris poden, mitjançant els seus esforços, superar gradualment les dificultats i crear una situació nova, favorable; així, una situació difícil cedeix el seu lloc a una situació favorable.

***Sobre la contradicció
(agost de 1937),
Obres Escollides, t. I.***

Què significa treballar? Treballar significa lluitar. En aquests llocs, hi ha dificultats i problemes que hem de vèncer i resoldre. Anem allí a treballar i lluitar per vèncer aquestes dificultats. Bon camarada és qui està més ansiós d'anar allí on les dificultats són majors.

***Sobre les negociacions de Txungtxing
(17 d'octubre de 1945),
Obres Escollides, t. IV.***

Hi ha una antiga faula xinesa anomenada El Vell Ximple que va remoure les muntanyes. Conta que fa molt temps vivia al Nord de Xina un ancià conegut com el Vell Ximple de les muntanyes del Nord. Casa seva mirava al Sud i enfront d'ella, obstruint la passada, s'alçaven dos grans muntanyes: Taijang i Wangwu. El Vell Ximple va prendre la decisió de portar als seus fills a remoure amb aixadelles les dues muntanyes. Un altre ancià, conegut com el Vell Savi, els va veure i va dir rient-se: Quina ximpleta! És absolutament impossible que vosaltres, tan poca gent, aconseguís remoure muntanyes tan grans. El Vell Ximple va respondre: Després que jo sal, seguiran els meus fills; quan ells morin, quedaran els meus néts, i després els seus fills i els fills dels seus fills, i així indefinidament. Encara que són molt altes, aquestes muntanyes no creixen i cada tros que els traiem les fa més petites. Per què no podem remoure-les? Després de refutar la idea errònia del Vell Savi, va continuar cavant dia després de dia, sense desistir en la seva decisió. Déu, commogut davant això, va enviar a la terra dos àngels, que es van emportar damunt ambdues muntanyes. Avui, sobre el poble xinès pesen dos grans muntanyes, una s'anomena imperialisme i l'altra, feudalisme. El Partit Comunista de Xina fa temps que va decidir eliminar-les. Hem de perseverar en la nostra decisió i treballar sense parar; també nosaltres commourem Déu. El nostre Déu no és un altre que les masses populars de Xina. Si elles s'alcen i caven junt amb nosaltres, per què no podem eliminar aquestes muntanyes?

***El Vell Ximple que va remoure les muntanyes
(11 de juny de 1945),
Obres Escollides, t. III.***

XXII. MÈTODES DE PENSAMENT I DE TREBALL

La història de la humanitat és la història del continu desenvolupament del regne de la necessitat al regne de la llibertat. Aquest procés no té terme. En les societats en què hi ha classes, la lluita de classes no té fi. En la societat sense classes, mai acabarà la lluita entre la novetat i el vell, i entre el més just i l'erroni. Als terrenys de la lluita per la producció i de l'experimentació científica, la humanitat està en constant progrés i la natura en constant desenvolupament; mai es queden en un nivell determinat. Per tant, l'home necessita sintetitzar constantment les seves experiències, i descobreix, inventa, crea i avança. Totes les idees en favor de l'estancament, el pessimisme, la inèrcia o la complaença són errònies. Ho són perquè no corresponen ni als fets històrics del desenvolupament de la societat humana al llarg de prop d'un milió d'anys, ni als fets històrics de la natura coneguts parell nosaltres fins avui (per exemple, la natura tal com es reflecteix en la història dels cossos celestes, de la terra, de la vida i d'altres fenòmens naturals).

Passatge citat en l'Informe del Primer Ministre Txu En-lai davant la I Sessió de l'Assemblea Popular Nacional (tercera legislatura) sobre la feina del Govern (21 i 22 de desembre de 1964).

Les ciències naturals són una de les armes de l'home en la lluita per la seva llibertat. A fi d'aconseguir la llibertat dins la societat, l'home utilitza la ciència social per comprendre-la, transformar-la i realitzar la revolució social. Amb l'objecte d'aconseguir la llibertat en la natura, l'home utilitza les ciències naturals per comprendre-la, conquerir-la i transformar-la, i així aconseguirà la llibertat en ella.

Discurs en la reunió inaugural de la Societat d'Investigacions de Ciències Naturals de la Regió Fronterera de Shensi-Kansú-Ningsia (5 de febrer de 1940).

La filosofia marxista - el materialisme dialèctic - té dues característiques excel·lents. Una és el seu caràcter de classe: afirma explícitament que el materialisme dialèctic serveix el proletariat. L'altra és el seu caràcter pràctic: subratlla la dependència de la teoria respecte a la pràctica, subratlla que la pràctica és la base de la teoria i que aquesta, al seu torn, serveix a la pràctica.

***Sobre la pràctica (juliol de 1937)
Obres Escollides, t. I.***

La filosofia marxista considera que el problema més important no consisteix a comprendre les lleis del món objectiu per estar en condicions d'interpretar-ho, sinó a aplicar el coneixement d'aquestes lleis per transformar activament el món.

Ibíd.

D'on provenen les idees correctes de l'home? Cauen del cel? No. Són

innates al seu cervell? No. Provenen únicament de la pràctica social, dels tres tipus de pràctica social: la lluita parell la producció, la lluita de classes i l'experimentació científica.

*D'on provenen les idees correctes?
(maig de 1963).*

L'ésser social de l'home determini el seu pensament. Les idees correctes característiques de la classe avançada, un cop dominades per les masses, es converteixen en una força material que transforma la societat i el món.

Ibíd.

En la seva pràctica social, l'home sosté tota mena de lluites i extreu rics experiències tant dels seus èxits com dels seus fracassos. Innumerables fenòmens del món exterior objectiu es reflecteixen al cervell de l'home per mitjà dels òrgans dels sentits - la vista, l'oïda, l'olfacte, el gust i el tacte -. Al començament, el coneixement és sensorial. En acumular-se suficient coneixement sensorial, es produeix un salt al coneixement racional, és a dir, a les idees. Aquest és un procés en el coneixement. És la primera etapa del procés global del coneixement, etapa que condueix de la matèria objectiva a la consciència subjectiva, de l'existència a les idees. En aquesta etapa, encara no s'ha comprovat si la consciència o les idees (incloent les teories, principis polítics, plans i mesures) reflecteixen correctament les lleis del món exterior objectiu, encara no pot determinar-se si són encertades o no. Després, ve la segona etapa del procés del coneixement: l'etapa que condueix de la consciència a la matèria, de les idees a l'existència, etapa en què s'aplica a la pràctica social el coneixement obtingut en la primera etapa per veure si aquestes teories, principis polítics, plans o mesures aconseguen els èxits esperats. En termes generals, el que obté èxit és correcte, i el que fracassa, erroni; això succeeix especialment en la lluita de l'home amb la natura. En la lluita social, les forces que representen a la classe avançada de vegades pateixen revessos, no perquè les seves idees siguin incorrectes, sinó perquè, en la correlació de les forces en lluita, no són, de moment, tan poderoses com les forces reaccionàries; en conseqüència, fracassen temporalment, però han de triomfar tard o d'hora. A través de la prova de la pràctica, es produeix un altre salt en el coneixement de l'home. Aquest és més important que l'anterior, perquè només aquest pot provar si és encertat o erroni el primer salt en el coneixement, o sigui, les idees, teories, principis polítics, plans o mesures formulades en el curs de la reflexió del món exterior objectiu. No hi ha un altre mitjà de comprovar la veritat.

Ibíd.

Sovint, només és possible arribar a un coneixement correcte després de moltes repeticions del procés que condueix de la matèria a la consciència i de la consciència a la matèria, és a dir, de la pràctica al coneixement i del coneixement a la pràctica. Aquesta és la teoria marxista del coneixement, la teoria materialista dialèctica del coneixement.

Ibíd.

Qui vulgui conèixer una cosa, no podrà aconseguir-ho sense entrar en contacte amb ella, és a dir, sense viure (practicar) en el mateix medi d'aquesta

cosa. (...) Si vols conèixer, has de participar en la pràctica, en la transformació de la realitat. Si vols conèixer el saber d'una pera, tens tu mateix que transformar-la menjant-la. (...) Si vols conèixer la teoria i els mètodes de la revolució, has de participar en la revolució. Tot coneixement autèntic neix de l'experiència directa.

***Sobre la pràctica
(juliol de 1937),
Obres Escollides, t. I.***

El coneixement comença per la pràctica, i tot coneixement teòric, adquirit a través de la pràctica, ha de tornar a la pràctica. La funció activa del coneixement no sols es manifesta en el salt actiu del coneixement sensorial al racional, *sine*, la qual cosa és més important, també ha de manifestar-se en el salt del coneixement racional a la pràctica revolucionària.

Ibíd.

És ben sabut que, en realitzar una cosa, sigui quin sigui, a menys que compreguem les seves circumstàncies reals, la seva natura i les seves relacions amb altres coses, no coneixerem les lleis que la regeixen, ni sabrem com fer-la, ni podrem portar-la a fi.

***Problemes estratègics de la guerra revolucionària de Xina
(desembre de 1936),
Obres Escollides, t. I.***

Si l'home vol culminar el seu treball amb èxit, és a dir, aconseguir els resultats esperats, ha de fer concordar les seves idees amb les lleis del món exterior objectiu; si no ho aconsegueix, fracassa en la pràctica. Després de patir una derrota, extreu lliçons d'ella, modifica les seves idees per fer-les concordar amb les lleis del món exterior i, d'aquesta manera, converteix el fracàs en èxit: heus aquí el que es vol dir amb la derrota és mare de l'èxit i cada fracàs ens fa més llestos.

***Sobre la pràctica
(juliol de 1937), Obres Escollides, t. I.***

Som marxistes, i el marxisme ens exigeix que en examinar qualsevol problema, partim dels fets objectius i no de definicions abstractes, i que formulem la nostra orientació, política i mesures sobre la base de l'anàlisi d'aquests fets.

***Intervencions al Fòrum de Yenán sobre Literatura i Art
(maig de 1942)
Obres Escollides, t. III.***

El mètode fonamental de treball que tots els comunistes hem de tenir ben present, consisteix a determinar la nostra línia de treball en funció de les condicions reals. Si examinem les causes dels nostres errors, veurem que tots se deuen al fet que ens apartem de les condicions reals existents en un moment i lloc donats i tracem subjectivament la nostra línia de treball.

***Discurs pronunciat en una conferència de
quadres de la regió alliberada de Shansi-Suiyuán
(1er de abril de 1948),
Obres Escollides, t. IV.***

L'idealisme i la metafísica són les coses més fàcils del món perquè permeten a la gent que disbarat a gust, sense basar-se en la realitat objectiva ni sotmetre's a la prova d'aquesta. En canvi, el materialisme i la dialèctica requereixen esforços. Es fonamenten en la realitat objectiva i se sotmeten al seu prova. Si un no fa esforços, caurà en l'idealisme i la metafísica.

Nota d'introducció a "Materials sobre la camarilla contrarevolucionària de Ju Feng" (maig de 1955) [Obres Escollides, t. V].

En tractar una cosa, hem d'examinar la seva essència i considerar la seva aparença ni més menys que com guia que condueix a l'entrada. I un cop que creuem el llindar hem d'agafar l'essència de la cosa. Aquest és l'únic mètode d'anàlisi segur i científic.

Cap espurna pot incendiar tota la praderia (5 de gener de 1930), Obres Escollides, t. I.

La causa fonamental del desenvolupament de les coses no és externa sinó interna; resideix en el seu caràcter contradictori intern. Totes les coses tenen contradiccions al seu interior, d'aquí el seu moviment i el seu desenvolupament. El caràcter contradictori intern d'una cosa és la causa fonamental del seu desenvolupament, en tant que la seva interrelació i interacció amb altres coses són causes secundàries.

Sobre la contradicció (agost de 1937), Obres Escollides, t. I.

La dialèctica materialista considera que les causes externes constitueixen la condició del canvi i les causes internes, la seva base; a més a més, considera que les causes externes actuen a través de les internes. A una temperatura adequada, un ou es transforma en pollastre, però cap temperatura pot transformar una pedra en pollastre, perquè les seves bases són diferents.

Ibíd.

La filosofia marxista entén que la llei de la unitat dels contraris és la llei fonamental de l'univers. Aquesta llei té validesa universal, tant en la natura i en la societat humana, com en el pensament de l'home. Els contraris en una contradicció formen una unitat alhora que lluiten entre si, la qual cosa impulsa el moviment i el canvi en les coses. En totes parts hi ha contradiccions, però tenen divers caràcter segons sigui la natura de les coses. En qualsevol cosa concreta, la unitat dels contraris és condicional, temporal, transitiva i, per això, relativa, mentre que la lluita entre els contraris és absoluta.

Sobre el tractament correcte de les contradiccions al si del poble (27 de febrer de 1957) [Obres Escollides, t. V].

El mètode analític és dialèctic. Per anàlisi entenem analitzar les contradiccions en les coses. Cap anàlisi encertada és possible sense un coneixement íntim de la vida ni una comprensió real de les contradiccions de què es tracta.

***Discurs davant la Conferència Nacional del Partit
Comunista de Xina sobre el Treball de Propaganda
(12 de març de 1957)
[Obres Escollides, t. V].***

Lenin diu que l'anàlisi concreta de la situació concreta és el més essencial del marxisme, l'ànima viva del marxisme. Molts dels nostres camarades, poc acostumats a pensar en forma analítica, no volen analitzar i estudiar repetida i profundament les coses complexes, sinó que prefereixen formular conclusions simplistes que són absolutament afirmatives o absolutament negatives. (...) Des d'ara, hem de remeiar aquest estat de coses.

***El nostre estudi i la situació actual
(12 d'abril de 1944),
Obres Escollides. t. III.***

La manera com aquests camarades enfoquen les qüestions és errònia. En comptes de considerar els seus aspectes essencials o principals, destaquen els no essencials o secundaris. És d'assenyalar que cal tractar aquests últims aspectes u per un sense subestimar-los, mes no hem de considerar-los com essencials o principals, perquè, en cas contrari, ens desorientarem.

***Sobre el problema de la cooperativització agrícola
(31 de juliol de 1955),
[Obres Escollides, t. V].***

Les coses en el món són complexes i les decideixen diversos factors. Hem d'examinar els problemes en els seus diferents aspectes i no en un només.

***Sobre les negociacions de Txungxing
(17 d'octubre de 1945),
Obres Escollides, t. IV.***

Només els qui aborden els problemes de manera subjectiva, unilateral i superficial dicten ordres presumptuosament a penes arriben a un nou lloc, sense considerar les circumstàncies, sense examinar les coses en la seva totalitat (la seva història i la seva situació actual en conjunt) ni penetrar en la seva essència (la seva natura i les relacions internes entre una cosa i altres). Semblants persones ensopeguen i cauen inevitablement.

***Sobre la pràctica
(juliol de 1937),
Obres Escollides. t. I.***

En estudiar un problema, hem de guardar-nos de la subjectivitat, la unilateralitat i la superficialitat. Per subjectivitat s'entén no saber abordar els problemes objectivament, és a dir, no saber abordar-los des del punt de vista materialista. Ja he parlat d'això en el meu treball Sobre la pràctica. Per unilateralitat s'entén no saber abordar els problemes en tots els seus aspectes. (...) O pot dir-se veure la part i no el tot, veure els arbres i no el bosc. D'aquesta manera, no és possible trobar el mètode per resoldre les contradiccions, ni complir les tasques de la revolució, ni portar a bon terme el treball encomanat, ni desenvolupar correctament la lluita ideològica al si del Partit. Quan deia Sun Wu en la seva exposició de l'art de la guerra: Coneix el teu adversari i coneix-te a tu mateix, i podràs lliurar cent batalles sense córrer cap risc de derrota, es referia a

les dues parts bel·ligerants. Wei Cheng, de la dinastia Tang, també comprenia com era d'errònia la unilateralitat quan deia: Si escoltes a ambdues parts, es farà en tu la llum; si escoltes a una sola, romandràs en tenebres. Però els nostres camarades sovint examinen els problemes de manera unilateral i, per aquest motiu, donen amb el cap al mur. (...) Lenin va dir: Per conèixer realment un objecte cal comprendre i estudiar tots els seus aspectes, tots els seus vincles i mediacions. Això mai ho aconseguirem per complet; però l'exigència d'estudiar les coses en tots els seus aspectes ens prevé contra els errors i la rigidesa. Hem de recordar les seves paraules. Per superficialitat s'entén no considerar ni les característiques de la contradicció en el seu conjunt ni les característiques de cadascun dels seus aspectes, no reconèixer la necessitat anar al fons d'una cosa i estudiar minuciosament les característiques de la seva contradicció, sinó limitar-se a mirar de lluny i, després d'una cop d'ull als contorns generals de la contradicció, tractar immediatament de resoldre-la (respondre una pregunta, concloure una disputa, conduir un afer o dirigir una operació militar). Semblant forma de procedir porta inevitablement a conseqüències funestes. (...) La unilateralitat i la superficialitat són també subjectivitat, perquè totes les coses objectives es troben en realitat lligades unes amb altres i es regeixen per lleis internes; no obstant això, hi ha persones que, en comptes de reflectir les coses tal com són, les consideren de manera unilateral o superficial, i ignoren les seves relacions recíproques i les seves lleis internes; per tant, el seu mètode és subjectivista.

***Sobre la contradicció
(agost de 1937),
Obres Escollides, t. I.***

Unilateralitat significa pensar en termes absoluts, és a dir, enfocar els problemes metafísicament. En la valoració del nostre treball, és unilateral considerar-ho o tot positiu o tot negatiu. (...) Considerar-ho tot positiu és veure només únicament els elogis i no les crítiques: Presentar el nostre treball com si fos bo en tots els seus aspectes és contradir els fets. No és cert que tot sigui bo; encara hi ha deficiències i errors. Tampoc és cert que tot sigui dolent; pensar així també contradiu els fets. D'aquí la necessitat analitzar. Negar-ho tot és creure, sense cap anàlisi que res s'ha fet bé i que la grandiosa empresa de la construcció socialista, la gran lluita en què participen centenars de milions de persones, és un embull sense gens digne d'elogi. Aquests punts de vista són summament erronis i perjudicials, i només poden descoratjar la gent, encara que moltes de les persones que els sostenen es distingeixen de les que són hostils al sistema socialista. En la valoració del nostre treball, és erroni tant el punt de vista que tot és positiu, com el que tot és negatiu.

***Discurs davant la Conferència Nacional del Partit
Comunista de Xina sobre el Treball de Propaganda
(12 de març de 1957)
[Obres Escollides, t. V].***

En examinar qualsevol qüestió, els marxistes han de veure no sols les parts sinó també el tot. Una granota en els fons d'un pou diu: El cel no és major que la boca del pou. Això no és cert, perquè el cel no és de la grandària de la boca d'un pou. Estaria en el ben cert si afirmés que una part del cel és de la grandària de la boca del pou, perquè això correspon a la realitat.

***Sobre la tàctica de la lluita contra l'imperialisme japonès
(27 de desembre de 1935),
Obres Escollides, t. I.***

Hem d'aprendre a examinar les qüestions en tots els seus aspectes, a veure no sols l'anvers de les coses sinó també el seu revers. En determinades condicions, una cosa dolenta pot conduir a bons resultats, i una cosa bona, a resultats dolents.

***Sobre el tractament correcte de les
contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].***

Junt de reconèixer que, en el curs general del desenvolupament històric, el material determina l'espiritual i l'ésser social determina la consciència social, també reconeixem i hem de reconèixer la reacció que exerceix l'espiritual sobre el material, la consciència social sobre l'ésser social i la superestructura sobre la base econòmica. Això no va en contra del materialisme, sinó que, justament, evita el materialisme mecanicista i defensa el materialisme dialèctic.

***Sobre la contradicció
(agost de 1937),
Obres Escollides, t. I.***

En una guerra, els comandaments no poden pretendre guanyar-la traspasant els límits imposats per les condicions objectives, però dins tals límits sí que poden i han de posar en ple joc la seva activitat conscient en la lluita per la victòria. L'escenari d'acció per als comandaments en una guerra ha de construir-se dins el que permeten les condicions objectives, però sobre aquest escenari poden dirigir magnífiques accions d'èpica grandiositat.

***Sobre la guerra prolongada
(maig de 1938),
Obres Escollides, t. II.***

L'home ha d'adaptar el seu pensament a les condicions que han canviat. Clar està que ningú ha de deixar-se portar per la fantasia, ni elaborar plans d'acció a despit de les condicions objectives, ni pretendre el que en realitat és impossible. Però el problema actual és que les idees conservadores de dreta encara ocasionen funestos trastorns en molts terrenys i impedeixen que el treball en aquests terrenys marxi a to amb el desenvolupament de les circumstàncies objectives. El problema actual és que molts consideren impossible el que podrien complir si s'esforcessin.

***Prefaci a "L'auge socialista al camp xinès"
(27 de desembre de 1955)
[Obres Escollides, t. V].***

Hem d'utilitzar el cervell i pensar cada cosa atentament. Com diu el refrany: Frunzida l'entrecella i se t'acudirà un estratagema. En altres paraules, la molta reflexió engendra saviesa. Per desfer-nos de l'hàbit d'actuar a cegues, tan difós en el nostre Partit, hem d'encoratjar als nostres camarades a pensar, aprendre el mètode analític i conrear l'hàbit de l'anàlisi.

El nostre estudi i la situació actual

*(12 d'abril de 1944),
Obres Escollides, t. III.*

Si en un procés hi ha diverses contradiccions, necessàriament una d'elles és la principal, la que exerceix el paper dirigent i decisiu, mentre que les altres ocupen una posició secundària i subordinada. Per tant, en estudiar qualsevol procés complex, amb dues o més contradiccions, hem d'esforçar-nos al màxim per trobar la seva contradicció principal. Un cop agafada la contradicció principal, tots els problemes es resolen fàcilment.

*Sobre la contradicció
(agost de 1937),
Obres Escollides, t. I.*

Dels dos aspectes contradictoris, un ha de ser el principal i l'altre, el secundari. L'aspecte principal és el que exerceix el paper dirigent en la contradicció. La natura d'una cosa està determinada fonamentalment per l'aspecte principal de la contradicció, aspecte que ocupa la posició dominant.

Però aquesta situació no és estàtica; l'aspecte principal i el no principal d'una contradicció es transformen l'un en l'altre i, en conseqüència, la natura de la cosa canvia.

Ibíd.

No n'hi ha prou amb plantejar tasques; cal resoldre, a més a més, el problema dels mètodes per complir-les. Si la nostra tasca és creuar un riu, no podrem fer-ho sense un pont o una embarcació. Mentre no es resolgui el problema del pont o l'embarcació, serà ocios parlar de travessar el riu. Mentre la qüestió dels mètodes no estigui resolta, serà inútil parlar de les tasques.

*Preocupem-nos pel benestar de les masses,
prestem atenció als nostres mètodes de treball
(27 de gener de 1934),
Obres Escollides, t. I.*

En relació a qualsevol tasca, si no es fa una crida general, serà impossible mobilitzar a les àmplies masses per a l'acció. No obstant això, si els dirigents es limiten a llançar una crida general - si no s'ocupen personalment i concretament, en algunes organitzacions, de l'execució com cal del treball que criden a realitzar, obren una bretxa en algun punt i adquireixen allí experiències per orientar a les altres entitats -, no podran comprovar si és just la crida general ni enriquir el seu contingut, i a més a més correran el perill que la crida quedi en lletra morta.

*Algunes qüestions sobre els mètodes de direcció
(18 de juny de 1943),
Obres Escollides, t. III.*

Cap dirigent pot donar orientació general a les entitats a càrrec seu, a menys que obtingui experiència pràctica de part de determinats individus i de certs afers en una entitat subordinada específica. Aquest mètode ha de ser generalitzat perquè els quadres dirigents a tots els nivells aprenguin a aplicar-ho.

Ibíd.

En cap lloc pot haver-hi al mateix temps moltes tasques centrals. Només pot realitzar-se, en un lapse determinat, una tasca central, complementada per altres de segon i tercer ordre. Per tant, el responsable principal d'una localitat ha de tenir en compte la història i circumstàncies actuals de la lluita allí, i ordenar apropiadament les diferents tasques. No ha d'actuar sense pla propi, saltant d'una tasca a una altra segons li arribin dels organismes superiors, perquè en cas contrari es veurà enfrontat a una multitud de tasques centrals i sumit en la confusió i el desordre. Cap organització superior deu tampoc assignar simultàniament moltes tasques a una organització inferior, sense indicar la seva importància i la seva urgència relatives ni especificar quina és la tasca central, perquè aquest mode de procedir portarà desordre al treball de l'organització inferior i li impedirà aconseguir els resultats previstos. El dirigent ha de tenir en compte la situació en el seu conjunt, elaborar el seu pla general a la llum de les condicions històriques i les circumstàncies existents en cada localitat, decidir amb justícia el centre de gravetat i l'ordre d'execució dels treballs per a cada període, realitzar amb tenacitat el que decideix i assegurar l'èxit de determinats resultats: això és part de l'art de dirigir.

Ibíd.

Ha de mantenir-se (cada buró o subburó del Comitè Central del Partit) constantment al corrent de la marxa del treball, intercanviar experiències i corregir els errors; no ha d'esperar diversos mesos, mig any o un any abans de celebrar reunions de balanç per fer una revisió general i una rectificació general dels errors. Dilatar condueix a grans pèrdues, mentre que corregir els errors a penes sorgeixen, redueix les pèrdues.

*Sobre la política concernent a la indústria i el comerç
(27 de febrer de 1948),
Obres Escollides, t. IV.*

No deixin que els problemes s'acumulin i causin gaires complicacions abans de resoldre'ls. Els dirigents han de marxar al capdavant del moviment i no a la saga.

*Nota d'introducció a l'article
"El contracte estacional"
[Setembre i desembre de] (1955),
L'auge socialista al camp xinès
[Obres Escollides, t. V].*

El que necessitem és un estat d'ànim entusiasta però serè, un treball intensificat però ordenat.

*Problemes estratègics de la guerra revolucionària de Xina
(desembre de 1936),
Obres Escollides, t. I.*

XXIII. INVESTIGACIÓ I ESTUDI

Tots aquells que s'encarreguin d'un treball pràctic han d'investigar les condicions en les bases. Semblant investigació es fa especialment necessària per als qui tenen coneixements teòrics però no es troben al corrent de les condicions reals; d'una altra manera, no podran vincular la teoria amb la pràctica. Qui no ha investigat no té dret a parlar. Encara que aquesta afirmació meua ha estat ridiculitzada com a empirisme estret, fins avui no em penedeixo doni haver-la fet; al contrari, continuo insistint en el fet que sense haver investigat ningú pot pretendre el dret a parlar. Hi ha molts que, a penes descendeixen de la seva carrossa, comencen a vociferar, a llançar opinions, criticant això i censurant allò; però, de fet, tots ells fracassen sense excepció, perquè els seus comentaris o crítiques, que no estan fonamentats en una investigació minuciosa, no són més que xerrameca. Incalculables són els danys que han causat al nostre Partit semblants enviats imperials, als que trobem aquí i allà, gairebé en totes parts. Amb raó diu Stalin que la teoria deixa de tenir objecte quan no es troba vinculada a la pràctica revolucionària. I amb raó agrega que la pràctica és cega si la teoria revolucionària no pareix el seu camí. Només es pot acusar d'empirisme estret als pràctics, que caminen a sondes i no tenen perspectiva i previsió.

***Prefaci i epilogo a "Investigació rural"
(març i abril de 1941),
Obres Escollides, t. III.***

Prendre aquesta actitud (la marxista-leninista) significa cercar la veritat en els fets. Per fets entenem totes les coses que existeixen objectivament; per veritat entenem les relacions internes de les coses objectives, és a dir, les lleis que les regeixen; i per cercar entenem estudiar. Hem de partir de les condicions reals dins i fora del país, la província, el districte o el territori, i deduir d'elles, com guia per a la nostra acció, les lleis inherents a aquestes condicions i no lleis imaginàries, és a dir, hem de trobar les relacions internes dels esdeveniments que succeeixen al nostre voltant. I per a això hem de basar-nos en els fets, que existeixen objectivament, i no en la nostra imaginació subjectiva, ni en un entusiasme momentani, ni en la lletra morta dels llibres; hem d'apropiar-nos del material en detall i, a la llum dels principis generals del marxisme-leninisme, extreure d'aquest material conclusions correctes.

***Reformem el nostre estudi
(maig de 1941),
Obres Escollides, t. III.***

Procedir com un home que caça pardals amb els ulls tancats o com un cec que agafa peixos a sondes, tractar les coses superficialment sense penetrar en els detalls, entregar-se a una verborrea jactanciosa i acontentar-se amb coneixements fragmentaris mal assimilats: tal és l'estil de treball, extremadament dolent, que encara s'observa entre molts camarades del nostre Partit, un estil totalment oposat a l'esperit fonamental del marxisme-leninisme. Marx, Engels, Lenin i Stalin ens ensenyen que és necessari estudiar conscienciosament la situació, partir de la realitat objectiva i no dels desitjos subjectius. Però molts dels

nostres camarades actuen en forma diametralment contrària a aquesta veritat.

Ibíd.

No pot vostè resoldre un problema? Doncs bé, posi's a investigar la seva situació actual i els seus antecedents! Quan hagi investigat com cal el problema, sabrà com resoldre-ho. Tota conclusió es treu després d'una investigació, i no abans. Únicament un ximple es debana els cervells, només o unit a un grup, per trobar una solució o elaborar una idea sense efectuar cap investigació. S'ha de subratllar que això no conduirà en absolut a cap solució eficaç ni a cap idea profitosa.

*Contra el culte als llibres
(maig de 1930).*

La investigació s'assembla als llargs mesos de gestació, i la solució del problema, al dia del naixement. Investigar un problema és resoldre'l.

Ibíd.

Amb l'actitud marxista-leninista, una persona aplica la teoria i el mètode marxista-leninistes a la investigació i estudi sistemàtics i minuciosos de la situació. En comptes de treballar només a dictat de l'entusiasme, combina, com diu Stalin, l'ímpetu revolucionari amb el sentit pràctic.

*Reformem el nostre estudi
(maig de 1941),
Obres Escollides, t. III.*

L'únic mitjà per conèixer una situació és fer una investigació social, una investigació sobre les condicions reals de les diverses classes socials. Per als qui estan encarregats del treball directiu, el mètode essencial per conèixer la situació és elegir, d'acord amb un pla, algunes ciutats i aldees per realitzar allí una sèrie de minucioses investigacions, utilitzant el punt de vista fonamental marxista, és a dir, el mètode d'anàlisi de classes.

*Prefaci i epilogo a "Investigació rural"
(març i abril de 1941),
Obres Escollides, t. III.*

Una reunió d'investigació no necessita ser gaire nombrosa; basta amb la presència de tres a cinc, o set o vuit persones. Per a cada reunió és necessari destinar suficient temps, preparar per endavant un qüestionari i, a més a més, fer personalment preguntes, anotar les respostes i discutir amb els assistents. Això vol dir que sense un gran entusiasme, sense la decisió de dirigir el mirat cap avall, sense la set de conèixer, sense la disposició a desposseir-se de tota presumpció per ser alumna modest, serà impossible realitzar cap investigació o fer-la bé.

Ibíd.

Qualsevol disposició correcta d'un comandament emana de la seva decisió justa; la decisió justa emana del seu judici just sobre la situació, i el judici just emana d'un reconeixement circumstanciat i indispensable i d'un examen acurat i sistemàtic de totes les informacions recollides a través del reconeixement. El comandament empra tots els mitjans de reconeixement possibles i necessaris,

i examini les informacions així recollides sobre l'enemic, rebutjant la clofolla per quedar-se amb el gra, descartant la falsedat per conservar la veritat, passant d'un aspecte a un altre i d'allò extern a allò intern; després, considerant les condicions del seu propi camp, fa un estudi comparativa de la situació d'ambdues parts i de les seves relacions mútues; d'aquesta manera, forma el seu judici, pren la seva decisió i elabora el seu pla. Aquest és el procés complet del coneixement d'una situació, procés que ha de recórrer un cap militar abans de formular el seu pla estratègic, de campanya o de combat.

*Problemes estratègics de la guerra revolucionària de Xina
(desembre de 1936),
Obres Escollides, t. I.*

XXIV. AUTOEDUCACIÓ IDEOLÒGICA

I encara que aconseguíssim èxits immensos en el nostre treball, no tindríem cap fonament per tornar-nos envanits i presumptuosos. La modèstia contribueix al progrés, i l'estufament condueix a l'endarreriment. Hem de tenir sempre present aquesta veritat.

*Discurs d'obertura en el VIII Congrés
Nacional del Partit Comunista de Xina
(15 de setembre de 1956)
[Obres Escollides, t. V].*

Amb la victòria, poden sorgir dins el Partit certs estats d'ànim: l'estufament, la presumpció de ser home meritori, la inèrcia i la falta de desig de progressar, l'afició als plaers i l'aversion a continuar una vida dura. Amb la victòria, el poble ens estarà agraït i la burgesia es presentarà a adular-nos. Ja està provat que l'enemic no pot vèncer-nos per la força de les armes. No obstant això, l'adulació de la burgesia pot vèncer als febles de caràcter que hi hagi en les nostres files. És possible que existeixin entre els comunistes alguns que l'enemic no ha pogut vèncer amb les armes i que enfront d'ell s'han fet mereixedors del títol d'herois, però que, incapaços de resistir als projectils almivarats, cauran derrotats per ells. Hem d'estar previnguts contra això.

*Informe davant la II Sessió Plenària del Comitè Central elegit
en el VII Congrés Nacional del Partit Comunista de Xina
(5 de març de 1949),
Obres Escollides, t. IV.*

Moltes coses poden convertir-se en farcells, en càrregues, si ens aferrem a elles cegament i inconscientment. Per exemple: qui hagi comès errors, pot

sentir-se irremeiablement aclaparat per ells i caure en l'abatiment; el que no hagi incorregut en errors, pot creure's irreprotxable i tornar-se vanitós. La falta d'èxits en el treball pot provocar pessimisme i depressió, en tant que els èxits poden engendrar arrogància i altivesa. Un camarada que tingui curta història de lluita pot amb aquest pretext eludir responsabilitats, i un veterà pot considerar-se infal·lible pel seu llarg passat de lluita. Els camarades obrers i camperols, orgullosos del seu origen de classe, poden mirar als intel·lectuals per sobre de l'espatlla, i els intel·lectuals, per posseir alguns coneixements, poden menystenir els camarades obrers i camperols. Qui posseeixi coneixements especialitzats pot considerar-los com a capital per envanir-se i menysprear als altres. Fins a l'edat podria servir de motiu per presumir: un jove que es tingui per intel·ligent i capaç, podria menysprear els vells, i un vell, per la seva rica experiència, podria menysprear els joves. Totes aquestes coses es converteixen en càrregues, en farcells, si se no té esperit crític.

***El nostre estudi i la situació actual
(12 d'abril de 1944),
Obres Escollides, t. III.***

Alguns camarades en l'exèrcit s'han tornat arrogants i es comporten de manera arbitrària amb els soldats, el poble, els organismes governamentals i les organitzacions del Partit. Sempre recreen als camarades encarregats del treball local i mai es recreen a si mateixos. Només veuen els seus propis èxits, però no les seves deficiències. Només volen escoltar adulacions, i no crítiques. (...) l'exèrcit ha d'esforçar-se per eradicar aquests mals hàbits.

***Organitzem-nos
(29 de novembre de 1943),
Obres Escollides, t. III.***

Un treball dur és com una càrrega que, col·locada enfront de nosaltres, ens desafia a posar-nos-la a l'espatlla. Algunes càrregues són lleugeres, altres, pesades. Hi ha els qui prefereixen les càrregues lleugeres a les pesades; escullen per a si les primeres i deixen les segones per als altres. Altres camarades actuen de manera diferent: deixen les comoditats als altres i prenen sobre els seus espatlles les càrregues pesades, són els primers a suportar les penalitats i els últims a gaudir de les comoditats. Aquests són bons camarades. Tots hem d'aprendre del seu esperit comunista.

***Sobre les negociacions de Txungxing
(17 d'octubre de 1945),
Obres Escollides, t. IV.***

No poques persones es mostren irresponsables en el seu treball, prefereixen el lleuger a allò que s'ha pesat deixen les càrregues pesades a altres i escullen per a si ;as lleugeres. En cada ocasió, pensen en si mateixes abans que en els altres. Quan arriben a fer alguna petita contribució, s'unflen d'orgull i la pregonen tement que algú quedi sense saber-ho. No senten afecte cap als camarades i el poble, i els tracten amb fredor indiferència i apatia. En realitat, aquestes persones no són comunistes, o, almenys, no poden ser considerades com a vertaders comunistes.

***En memòria de Norman Bethune
(21 de desembre de 1939),***

Obres Escollides, t. II.

Els que pretenen “independitzar-se” així, generalment s'aferren a la doctrina del “jo primer” i s'equivoquen en la qüestió de les relacions entre un militant i el Partit. Encara que respecten de paraula al Partit, en la pràctica es col·loquen a si mateixos en primer terme i releguen el Partit al segon. Què cerquen? Fama, posició i oportunitat de lluir-se. Sempre que se'ls encarrega d'alguna secció de treball, procuren independitzar-se. Per a aquest fi, entabanen a alguns, desplacen a altres i recorren, entre camarades, a la jactància, les adulacions i l'adulació, introduint en el Partit Comunista l'estil filisteu dels partits polítics burgesos. És la seva deshonestedat el que els fa passar-ho malament. Crec que hem de treballar honestament, perquè sense una actitud honesta res es pot realitzar en el món.

**Rectifiquem l'estil de treball en el Partit
(1er de febrer de 1942),
Obres Escollides, t. III.**

Els comunistes han de comprendre el principi de subordinar les necessitats de la part a les del tot. Si una proposició és factible per a una situació parcial però no per a la situació en el seu conjunt, és necessari subordinar la part del tot. Al revés, si la proposició no és factible per a la situació parcial, però sí que per a la situació en el seu conjunt, és precis igualment subordinar la part al tot. Això és el que s'entén per prendre en consideració els interessos del tot.

**El paper del Partit Comunista de Xina en la guerra nacional
(octubre de 1938),
Obres Escollides, t. II.**

Recerca d'una vida còmoda. En l'Exèrcit Roig existeixen no poques persones l'individualisme se manifesta del qual en les seves ànsies de comoditats. Esperen que la seva unitat marxi a les grans ciutats. Volen anar allí no a treballar sinó a passar-ho bé. El que més els desagrada és treballar a les regions vermelles, on la vida és dura.

**Sobre la rectificació de les idees errònies en el Partit
(desembre de 1929),
Obres Escollides, t. I.**

Cal combatre la tendència al seccionalisme, tendència a preocupar-se només pels propis interessos, sense atendre als interessos dels altres. Seccionalista és qui roman indiferent davant les dificultats dels altres i no vol cedir a cap quadre que li demanen altres seccions o, com el que prengui el camp del veí com a desguàs, cedeix només als quadres mediocres, sense mostrar la menor consideració cap a les altres seccions, localitats o persones. Qui precedeix així ha perdut totalment l'esperit comunista. Es caracteritza per la seva falta de consideració per la situació en el seu conjunt i la seva total indiferència cap a les altres seccions, localitats o persones. Hem de redoblar els nostres esforços per educar tals individus i fer-los veure en el seccionalisme una tendència sectària, que es tornarà perillosa si se Rectifiquem

**l'estil de treball en el Partit
(1er de febrer de 1942),**

El liberalisme es manifesta en diferents formes:

Tenir clara consciència que una persona està en un error, però com es tracta d'un conegut, paisà, condeixeble, amic íntim, ser estimat, vell col·lega o antic subordinat, no sostenir una discussió de principis amb ella i deixar passar les coses a fi de preservar la pau i l'amistat. O bé, en el desig de mantenir-se en bons termes amb aquesta persona, tractar superficialment l'afer en comptes d'anar fins al fons. Així, tant l'organització com l'individu resulten perjudicats. Aquest és el primer tipus de liberalisme.

Fer crítiques irresponsables en privat en comptes de plantejar activament suggeriments a l'organització. No dir res als altres en la seva presència, sinó caminar amb xafarderies a les seves espatlles; o callar en les reunions per murmurar després. No considerar per a res els principis de la vida col·lectiva, sinó deixar-se portar per les inclinacions personals. Aquest és el segon tipus.

Deixar passar tot el que no li afecti personalment; dir el menys possible encara que es tingui perfecta consciència del que és erroni; ser hàbil a mantenir-se a cobert i preocupar-se únicament d'evitar retrets. Aquest és el tercer tipus.

Desobeir les ordres i col·locar les opinions personals en primer lloc; sol·licitar consideracions especials de l'organització, però rebutjar la seva disciplina. Aquest és el quart tipus.

Entregar-se a atacs personals, armar baralles, desfogar rancors personals o cercar venjança en comptes de debatre els punts de vista erronis i lluitar contra ells en bé de la unitat, del progrés i del bon compliment del treball. Aquest és el cinquè tipus.

Escollar opinions incorrectes sense refutar-les, i fins i tot escoltar expressions contrarevolucionàries sense informar sobre elles, prenent-les tranquil·lament, com si res hagués passat. Aquest és el sisè tipus.

En trobar-se entre les masses, no fer propaganda ni agitació, no parlar en les seves reunions, no investigar ni fer-los preguntes, sinó romandre indiferent a elles, sense mostrar la menor preocupació pel seu benestar, oblidant que s'és comunista i comportant-se com una persona qualsevol. Aquest és el setè tipus.

No indignar-se en veure que algú perjudica els interessos de les masses, ni dissuadir-lo o impedir la seva acció, ni raonar amb ell, sinó deixar-lo continuar. Aquest és el vuitè tipus.

Treballar descuidadament, sense pla ni orientació definits; treballar només per complir amb les formalitats i passar els dies vegetant: mentre continuï sent monjo, tocaré la campana. Aquest és el novè tipus.

Considerar que s'ha rendit grans serveis a la revolució i donar-se aire de veterà; desdenyar les tasques petites però no estar a l'altura de les grans, ser descuidat en el treball i fluix en l'estudi. Aquest és el desè tipus.

Tenir consciència dels propis errors però no intentar corregir-los, prenent una actitud liberal amb si mateix. Aquest és l'onzè tipus.

**Contra el liberalisme
(7 de setembre de 1937),
Obres Escollides, t. II.**

En una col·lectivitat revolucionària, el liberalisme és extremadament perjudicial. És una mena de corrosiu, que corca la unitat, debilita la cohesió, causa apatia i crea dissensions. Priva a les files revolucionàries de la seva organització compacta i la seva estricta disciplina, impedeix l'aplicació com cal de la política i allunya a les organitzacions del Partit de les masses que aquest dirigeix. Es tracta d'una tendència summament perniciosa.

Ibíd.

Els addictes al liberalisme consideren els principis del marxisme com a dogmes abstractes. Aproven el marxisme, però no es mostren disposats a practicar-lo o a practicar-lo com cal; no intenten substituir el seu liberalisme pel marxisme. Tenen el seu marxisme i també el seu liberalisme: parlen del marxisme però practiquen el liberalisme; el marxisme és per als altres i el liberalisme per a ells mateixos. Porten ambdós en el seu bagatge i troben una aplicació per a cadascú. Així és com pensa certa gent.

Ibíd.

L'Estat popular protegeix al poble. Només quan hi ha un Estat popular, el poble es pot, en tot el país i amb participació de cadascú, educar i transformar per mètodes democràtics, i desembarassar-se així de la influència dels reaccionaris interns i externs (influència encara molt fort en l'actualitat i que subsistirà llarg temps i no pot ser eliminada ràpidament), alliberar-se dels mals hàbits i idees adquirits en la vella societat, evitar deixar-se desencarrilar pels reaccionaris, i continuar avançant, avançant cap a la societat socialista i la comunista.

**Sobre la dictadura democràtica popular
(30 de juny de 1949),
Obres Escollides, t. IV.**

Per a ningú resulta difícil fer una cosa de profit. El difícil és fer coses de profit durant tota la vida sense fer mai gens dolent; actuar sempre en interès de les grans masses, de la joventut i de la revolució, i entestar-se durant dècades en una lluita àrdua sense cedir mai. Això és el més difícil de tot!

**Missatge de salutació al camarada
Wu Yutxang en el seu 60è; aniversari
(15 de gener de 1940).**

XXV. UNITAT

La unificació del nostre país, la unitat del nostre poble i la unitat de totes les nostres nacionalitats constitueixen les garanties fonamentals per a la victòria segura de la nostra causa.

Sobre el tractament correcte de les contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].

Només amb la unitat del Partit Comunista es podrà aconseguir la unitat de tota la classe (obrera) i de tota la nació; només amb la unitat de tota la classe i de tota la nació es podrà vèncer a l'enemic i donar cim a la revolució nacional i democràtica.

Lluitem per incorporar a les masses per milions al front únic nacional antijaponès
(7 de maig de 1937),
Obres Escollides, t. I.

Unirem sòlidament a totes les forces del nostre Partit sota els principis d'organització i disciplina del centralisme democràtic.. Ens unirem amb tot camarada que estigui disposat a observar el Programa, Els Estatuts i Les decisions del Partit.

Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.

El 1942 resumim aquest mètode democràtic de resoldre les contradiccions al si del poble en la fórmula unitat - crítica --unitat. Això, expressat en forma més detallada, significa partir del desig d'unitat, resoldre les contradiccions mitjançant la crítica o lluita i aconseguir una nova unitat sobre una nova base. Segons la nostra experiència, aquest és el mètode correcte per resoldre les contradiccions al si del poble.

Sobre el tractament correcte de les contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].

El nostre exèrcit ha aconseguit una excel·lent unitat dins les seves pròpies files i amb aquells que estan fora d'elles. En l'ordre intern, hi ha unitat entre oficials i soldats, entre els nivells superiors i inferiors i entre el treball militar, el polític i el dels serveis de rereguarda. En l'ordre extern, hi ha unitat entre l'exèrcit i el poble, entre l'exèrcit i els organismes governamentals i entre les nostres tropes i les tropes amigues. Tot el que perjudiqui la unitat ha de ser eliminat.

Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.

XXVI. DISCIPLINA

Al si del poble, la democràcia és correlativa al centralisme, i la llibertat, a la disciplina. En ambdós casos es tracta de dos aspectes oposats d'un tot únic, contradictoris i alhora units; no hem de destacar unilateralment un d'ells, negant l'altre. Al si del poble, no es pot prescindir de la llibertat, ni tampoc de la disciplina; no es pot prescindir de la democràcia, ni tampoc del centralisme. Aquesta unitat de democràcia i centralisme, i de llibertat i disciplina, constitueix el nostre centralisme democràtic. sota aquest sistema, el poble gaudeix d'àmplia democràcia i llibertat, però al mateix temps ha de mantenir-se dins els límits de la disciplina socialista.

Sobre el tractament correcte de les contradiccions al si del poble (27 de febrer de 1957) [Obres Escollides, t. V].

És necessari reafirmar la disciplina del Partit, que consisteix en: 1) la subordinació del militant a l'organització; 2) la subordinació de la minoria a la majoria; 3) la subordinació del nivell inferior al superior, i 4) la subordinació de tot el Partit al Comitè Central. Qui viola aquestes regles de disciplina, soscavació la unitat del Partit.

El paper del Partit Comunista de Xina en la guerra nacional (octubre de 1938), Obres Escollides, t. II.

La disciplina del Partit exigeix, entre d'altres coses, que la minoria se sotmeti a la majoria. La minoria, si la seva opinió ha estat rebutjada, ha de recolzar la decisió aprovada per la majoria. Si ho estima necessari, pot tornar a presentar l'afer a la reunió següent per a la seva consideració, però de cap mode ha d'actuar en contra de la decisió ja adoptada.

Sobre la rectificació de les idees errònies en el Partit (desembre de 1929), Obres Escollides, t. I.

Les Tres Regles Cardinals de Disciplina són les següents:

- 1) Obeir les ordres en totes les accions.
- 2) No prendre a les masses ni una sola agulla ni una sola bri de fil.
- 3) Entregar totes les cases capturades.

Les Vuit Advertències són les següents:

- 1) Parlar amb cortesia.
- 2) Pagar amb honradesa el que es compri.
- 3) Tornar tota cosa sol·licitada en préstec.
- 4) Indemnitzar parell tot objecte danyat.
- 5) No pegar ni injuriar la gent.
- 6) No espatllar els sembrats.
- 7) No prendre's llibertats amb les dones.
- 8) No maltractar els presoners.

Instruccions de l'Alt Comandament de l'Exèrcit Popular de

**Alliberament de Xina sobre la nova promulgació de
Les Tres Regles Cardinals de Disciplina i Les Vuit
Advertències
(10 d'octubre de 1947),
Obres Escollides, t. IV.**

Han d'elevat (els oficials i soldats del nostre exèrcit) el seu sentit de la disciplina i, en forma resolta, complir les ordres, aplicar la nostra política, observar les Tres Regles Cardinals de Disciplina i les Vuit Advertències i enfortir la unitat entre l'exèrcit i el poble, entre l'exèrcit i el govern, entre els oficials i els soldats, i la unitat de tot l'exèrcit; no serà tolerada cap infracció de la disciplina.

**Manifest de l'Exèrcit Popular d'Alliberament de Xina
(octubre de 1947),
Obres Escollides, t. IV.**

XXVII. CRÍTICA I AUTOCRÍTICA

El Partit Comunista no -te'm la crítica perquè som marxistes, la veritat està del nostre costat i les masses bàsiques, els obrers i camperols, estan amb nosaltres.

**Discurs davant la Conferència Nacional del Partit
Comunista de Xina sobre el Treball de Propaganda
(12 de març de 1957)
[Obres Escollides, t. V].**

Els materialistes conseqüents són intrèpids; esperem que tots els que lluiten al nostre costat assumeixin valentament les seves responsabilitats, superin les dificultats i no tinguin por als revessos o les burles, ni vacil·lin a criticar-nos a nosaltres, els comunistes, i brindar-nos els seus suggeriments. Qui no -te'm morir tallat en mil trossos, s'atreveix a desmuntar a l'emperador: aquest és l'esperit intrèpid que necessitem en la nostra lluita pel socialisme i el comunisme.

Ibíd.

Tenim l'arma marxista-leninista de la crítica i l'autocrítica. Podem desfer-nos del mal estil i conservar el bo.

**Informe davant la II Sessió Plenària del Comitè Central elegit
en el VII Congrés Nacional del Partit Comunista de Xina
(5 de març de 1949),
Obres Escollides, t. IV.**

La conscienciosa pràctica de l'autocrítica és un altre tret que distingeix al nostre Partit dels altres partits polítics. Hem dit que l'habitació s'ha de netejar regularment, perquè d'una altra manera s'amuntegarà la pols, i que hem de rentar-nos la cara regularment, perquè d'una altra manera se'ns cobrirà de

brutícia. La ment dels nostres camarades i el treball del nostre Partit poden cobrir-se de pols i han de ser netejats i rentats. L'aigua corrent no es corromp i als golfos de la porta no els corquen els cucs. Aquest proverbi expressa com el moviment constant impedeix l'atac dels microbis i altres organismes. Revisar regularment el nostre treball, desenvolupar durant el procés de revisió l'estil democràtic de treball, no témer la crítica ni a l'autocrítica i aplicar aquelles màximes populars xineses tan bones com digues tot el que sàpigues i digues-ho sense reserves, no culpis a què parli, abans bé, pren les seves paraules com una advertència i corregeix els teus errors, si els has comès, i guarda't d'ells si no has comès cap: heus aquí l'única forma eficaç d'evitar que la pols i microbis polítics infectin la ment dels nostres camarades i el cos del nostre Partit.

***Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.***

Dins el Partit es produeixen constantment oposició i lluita entre diferents idees. Això és un reflex, en el Partit, de les contradiccions entre les classes i entre la novetat i el vell en la societat. Si en el Partit no hagués contradiccions ni lluites ideològiques per resoldre-les, la vida del Partit tocaria a la seva fi.

***Sobre la contradicció
(agost de 1937),
Obres Escollides, t. I.***

Estem per la lluita ideològica activa, perquè ella és l'arma que garanteix la unitat interna del Partit i la resta d'organitzacions revolucionàries en benefici del nostre combat. Tots els comunistes i revolucionaris han d'empunyar aquesta arma.

Però el liberalisme rebutja la lluita ideològica i propugna una pau sense principis, donant origen a un estil decadent i filisteu, que condueix a la degeneració política de certes entitats i membres en el Partit i la resta d'organitzacions revolucionàries.

***Contra el liberalisme
(7 de setembre de 1937),
Obres Escollides, t. II.***

En lluitar contra el subjectivisme, el sectarisme i l'estil de clixé del Partit, hem de tenir presents dos principis: primer, treure lliçons dels errors passats per evitar-los en el futur, i segon, tractar la malaltia per salvar el pacient. Cal posar al descobert, sense tenir consideracions amb ningú, tots els errors passats, i analitzar i criticar en forma científica tot el pitjor en el passat, perquè en el futur el treball es realitzi més atentament i millor. Això és el que vol dir treure lliçons dels errors passats per evitar-los en el futur. Però, en denunciar els errors i criticar els defectes, ho fem, igual que un metge tracta un cas, únicament per salvar el pacient i no per matar-lo. Una persona amb apendicitis se salvarà si el cirurgià li extreu l'apèndix. Si una persona que ha comès errors no oculta la seva malaltia per temor al tractament, ni persisteix en els seus errors fins a fer-se incurable, sinó que, honesta i sincerament, desitja curar-se i esmenar-se, hem d'acollir-la i curar-li la malaltia perquè es converteixi en un bon camarada. Mai podrem aconseguir èxit si ens deixem portar per un impuls momentani i la fustiguem sense mesura. No es pot tractar amb imprudència malalties ideològiques o

polítiques; cal adoptar l'únic mètode adequat i eficaç: tractar la malaltia per salvar el pacient.

***Rectifiquem l'estil de treball en el Partit
(1er de febrer de 1942),
Obres Escollides, t. III.***

Amb relació a la crítica al si del Partit, és necessari esmentar un altre punt: alguns camarades, en fer crítiques, passen per alt les qüestions importants i limiten la seva atenció a les mesquines. No comprenen que la tasca principal de la crítica és indicar els errors polítics i d'organització. Pel que fa als defectes personals, a menys que estiguin vinculats a errors polítics i d'organització, no cal censurar-los massa per no sumir els camarades en el desconcert. A més a més, si semblant crítica es desenvolupa l'atenció dels membres del partit es concentrarà exclusivament en defectes de poca importància, i tots es tornaran tímids i cautelosos i oblidaran les tasques polítics del Partit. Això és un greu perill.

***Sobre la rectificació de les idees errònies en el Partit
(desembre de 1929),
Obres Escollides, t. I.***

En la crítica al si del Partit, hem de guardar-nos del subjectivisme, els judicis arbitraris i la banalització de la crítica; tota afirmació ha de fundar-se en fets i tota crítica ha de tenir sentit polític.

Ibíd.

La crítica dins el Partit és una arma per enfortir les seves organitzacions i augmentar la seva capacitat de combat. No obstant això, en l'organització del Partit en l'Exèrcit Roig, la crítica no sempre té aquest caràcter: de vegades es converteix en atac personal. A conseqüència d'això, no sols es perjudica els individus, sinó també a l'organització del Partit. Aquesta és una manifestació d'individualisme petitburgès. El mètode per corregir-la és ajudar els membres del Partit a comprendre que la crítica té com a objecte augmentar la capacitat de combat del Partit a fi d'aconseguir la victòria en la lluita de classes, i que no s'ha d'utilitzar per realitzar atacs personals.

Ibíd.

Perquè servim al poble, no temem que se'ns assenyalin i critiquin els defectes que tinguem. Qualsevol, sigui qui fos, pot assenyalar els nostres defectes. Si té raó, els corregirem. Si el que es proposa beneficia al poble, actuarem d'acord amb això.

***Servir al poble
(8 de setembre de 1944),
Obres Escollides, t. III.***

Els comunistes xinesos, que en totes les nostres accions partim dels interessos suprems de les grans masses del poble xinès, estem convençuts de la completa justícia de la nostra causa, no ens detenim davant cap sacrifici personal i estem disposats en tot moment a donar les nostres vides per aquesta causa, com podríem llavors ser poc inclinats a desprendre'ns de les idees, punts de vista, opinions o mètodes que no responguin a les necessitats del poble? Com

podríem alegrar-nos que la pols i microbis polítics embrutin els nostres nets rostres i infectin els nostres sans cossos? Incomptables màrtirs revolucionaris han ofrenat les seves vides pels interessos del poble, i als vius se'ns omple de dolor el cor cada cop que els recordem. Hi haurà interès personal que no puguem sacrificar o error que no puguem superar?

*Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.*

Mai hem de sentir-nos satisfets amb els nostres èxits. Hem de refrenar l'autosatisfacció i criticar constantment els nostres defectes, igual que ens rentem la cara i escombrem el sòl diàriament per treure la pols i mantenir-los nets.

*Organitzem-nos
(29 de novembre de 1943),
Obres Escollides, t. III.*

La crítica ha de fer-se a temps; no cal deixar-se portar per l'hàbit de criticar només després de consumats els fets.

*Sobre el problema de la cooperativització agrícola
(31 de juliol de 1955),
[Obres Escollides, t. V].*

Alliçonats pels errors i revessos, hem agusat el nostre enginy i ens manegem millor els nostres afers. És difícil per a qualsevol partit polític o persona evitar els errors, però hem de tractar de cometre els menys possibles. Si cometem un error, hem de corregir-lo, i com més ràpidament i més a fons, millor.

*Sobre la dictadura democràtica popular
(30 de juny de 1949),
Obres Escollides, t. IV.*

XXVIII. COMUNISTES

El comunista ha de ser sincer i franc, lleial i actiu, considerar els interessos de la revolució com la seva pròpia vida i subordinar els seus interessos personals als de la revolució. En qualsevol moment i onsevulla que estigui, ha d'adherir-se als principis justos i lluitar infatigablement contra totes les idees i accions errònies, a fi de consolidar la vida col·lectiva del Partit i el seu lligam amb les masses; ha de preocupar-se més pel Partit i les masses que per cap individu, i més pels altres que per si mateix. Només una persona així és digna d'anomenar-se comunista.

Contra el liberalisme

*(7 de setembre de 1937),
Obres Escollides, t. II.*

Cal fer comprendre cada camarada que el criteri suprem per jutjar les paraules i actes d'un comunista resideix a precisar si aquests concorden amb els més alts interessos de l'aclaparadora majoria del poble i es guanyen el seu suport.

*Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.*

En cap moment i sota cap circumstància, pot el comunista posar en primer lloc els seus interessos personals; al contrari, ha de subordinar-los als interessos de la nació i de les masses populars. D'aquí que l'egoisme, la fluixedat, la corrupció, l'afany de figurar, etcètera, siguin el més menyspreable, mentre que l'entrega abnegada, l'entusiasme i l'energia en el treball, la dedicació de tot cor en deure públic i l'esforç consciencios i tenaç mereixin respecte.

*El paper del Partit Comunista de Xina en la guerra nacional
(octubre de 1938),
Obres Escollides, t. II.*

Els comunistes han d'estar disposats en tot moment a perseverar en la veritat, perquè la veritat conforme amb els interessos del poble; els comunistes han d'estar disposats en tot moment a corregir els seus errors, perquè tot error va en contra dels interessos del poble.

*Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.*

Els comunistes han de preguntar el perquè de totes les coses i valer-se del seu propi judici per examinar atentament si corresponen a la realitat i si estan ben fundades; no deuen en absolut seguir cegament a altres ni preconitzar l'obediència servil.

*Rectifiquem l'estil de treball en el Partit
(1 de febrer de 1942),
Obres Escollides, t. III.*

Hem d'encoratjar als camarades a tenir plenament en compte els interessos del tot. Cada membre del Partit, cada branca de treball, cada paraula i cada acció han de tenir com a punt de partida els interessos de tot el Partit. No es tolerarà en absolut violar aquest principi.

Ibíd.

Els comunistes han de ser exemplars tant pel seu sentit pràctic com per la seva previsió i clarividència, perquè únicament el sentit pràctic els permetrà complir les tasques assignades, i només la previsió i la clarividència els impediran extraviar-se en l'avanç.

*El paper del Partit Comunista de Xina en la guerra nacional
(octubre de 1938),
Obres Escollides, t. II.*

Els comunistes han de ser els més perspicaços, els més disposats a sacrificar-se, els més fermes i els més capaços d'apreciar les situacions sense idees preconcebudes; han de recolzar-se en la majoria de les masses i conquerir el seu suport.

*Les tasques del Partit Comunista de Xina
en el període de la resistència al Japó
(3 de maig de 1937),
Obres Escollides, t. I.*

Els comunistes deuen així mateix donar exemple en l'estudi. En tot moment, han de ser alumnes de les masses populars alhora que els seus mestres.

*El paper del Partit Comunista de Xina en la guerra nacional
(octubre de 1938),
Obres Escollides, t. II.*

Els comunistes, en treballar en els moviments de masses, han de comportar-se com a amics de masses populars i no com els seus superiors, com els seus mestres infatigables i no com politiqueros buròcrates.

Ibíd.

Els comunistes mai han de separar-se de la majoria de les masses, ni dirigir només a uns quants contingents progressistes en un avanç temerari, sense tenir en compte la situació de la majoria; han de preocupar-se per forjar estrets vincles entre els elements avançats i les grans masses. Això és el que significa pensar en la majoria.

Ibíd.

Els comunistes som com la llavor i el poble com la terra. Onsevulla que anem, hem d'unir-nos amb el poble, tirar arrels i florir en ell.

*Sobre les negociacions de Txungtxing
(17 d'octubre de 1945),
Obres Escollides, t. IV.*

En tot el que fem, els comunistes hem de saber vincular-nos amb les masses. Si els membres del nostre Partit es passen la vida entre quatre parets, a cobert de la tempestat i apartats del món, podran servir per a alguna cosa al poble xinès? No, en absolut; no necessitem semblants persones com a membres del Partit. Els comunistes hem de sortir a l'encontre de la tempestat i enfrontar el món: la poderosa tempestat i el gran món de la lluita de masses.

*Organitzem-nos
(29 de novembre de 1943),
Obres Escollides, t. III.*

El paper d'avantguarda dels comunistes i el seu exemple tenen una importància vital. En el VIII Exèrcit i el Nou 4t Cos d'Exèrcit, els comunistes han d'establir un exemple de valentia en el combat, un exemple en l'execució de les ordres, l'observança de la disciplina, la realització del treball polític i la consolidació de la cohesió i la unitat internes.

*El paper del Partit Comunista de Xina en la guerra nacional
(octubre de 1938),
Obres Escollides, t. II.*

El comunista mai ha de creure's infal·lible ni comportar-se en forma altiva, pensant que sobresurt en tot mentre els altres no tenen gens bo; mai ha de tancar-se en la seva petita habitació, ni fanfarronejar, ni actuar com un tirà..

*Discurs pronunciat davant l'Assemblea de Representants
de la Regió Fronterera de Shensi-Kansú-Ningsia
(21 de novembre de 1941),
Obres Escollides, t. III.*

Els comunistes han d'escoltar les opinions de les personalitats no pertanyents al Partit, i donar-los oportunitat d'expressar-se. Si el que diuen és correcte, hem d'aplaudir-ho i aprendre dels seus punts forts; fins i tot si no tenen raó, hem de deixar-los acabar les seves paraules i, després, donar-los amb paciència les explicacions necessàries.

Ibíd.

A aquells que han comès errors en el seu treball, excepte els elements incorregibles, els comunistes no han de deixar-los de costat, sinó al contrari, han de persuadir-los perquè es transformin i emprenguin un nou camí.

*El paper del Partit Comunista de Xina en la guerra nacional
(octubre de 1938),
Obres Escollides, t. II.*

Els comunistes no han de desdenyar o menystenir les persones políticament retardades, sinó acostar-se a elles, unir-se amb elles, convèncer-les i encoratjar-les a progressar.

Ibíd.

XXVIX. QUADRES

Per assegurar que el nostre Partit i el nostre país no canviïn de color, devem no sols tenir una línia i una política correctes, sinó també preparar i forjar desenes de milions de continuadors de la causa revolucionària del proletariat.

El problema de la formació de continuadors de la causa revolucionària del proletariat es refereix, en els fons, a si la causa revolucionària marxista-leninista iniciada pels revolucionaris proletaris de la vella generació comptarà amb els qui la continuïn portant endavant, si la direcció del nostre Partit i el nostre Estat seguirà a les mans dels revolucionaris proletaris, si els nostres descendents prosseguiran avançant pel just camí traçat pel marxisme-leninisme, això és, es refereix a si podrem prevenir-nos amb èxit contra l'aparició del revisionisme

jruschovista a Xina. En una paraula, es tracta d'un problema importantíssim que afecta el destí, a la mateixa existència del nostre Partit i el nostre Estat. Es tracta d'un problema d'importància fonamental per a la causa revolucionària del proletariat d'aquí a cent, mil i fins i tot deu mil anys. Basant-se en Els canvis operats en la Unió Soviética, els endevins imperialistes dipositen les seves esperances d'evolució pacífica en la tercera o quarta generació del Partit xinès. Farem fracassar completament aquest averany imperialista. En totes parts, des de les organitzacions més alts fins a la base, hem de prestar constant atenció al problema de preparar i forjar continuadors de la causa revolucionària.

Quins requisits han d'omplir els continuadors de la causa revolucionària del proletariat?

Han de ser vertaders marxistes-leninistes, i no, com Jruschov, revisionistes disfressats de marxista-leninistes.

Han de ser revolucionaris que serveixen de tot cor a la immensa majoria de les masses populars de Xina i del món, i no individus com Jruschov, que serveix als interessos d'una exigua capa social burgesa privilegiada al seu país, i als interessos de l'imperialisme i la reacció en el pla internacional.

Han de ser polítics proletaris capaços d'unir-se amb la immensa majoria per treballar amb ella. No sols han d'unir-se amb els qui comparteixin les seves opinions, sinó també saber unir-se amb els que sostinguin opinions diferents i fins i tot amb què s'hagin oposat a ells i els errors dels quals hagin estat provats per la pràctica. No obstant això, han d'estar especialment vigilants contra els arribistes i conspiradors com Jruschov, i evitar que tals malvats usurpin, sigui al nivell que fos, la direcció del Partit i de l'Estat.

Han d'aplicar de mode exemplar el centralisme democràtic del Partit, dominar el mètode de direcció basat en el principi de les masses, a les masses, conrear un estil democràtic de treball i saber escoltar la veu de les masses. No han de minar el centralisme democràtic del Partit, ser despòtics, organitzar atacs per sorpresa contra els camarades, ni actuar de manera arbitrari i dictatorial, com ho fa Jruschov.

Han de ser modestos i prudents, guardar-se de l'arrogància i la precipitació, estar penetrats de l'esperit autocrític, ser valents per corregir les deficiències i errors en el treball. Mai han d'encobrir els seus errors, atribuir-se a si mateixos tots els mèrits i imputar a altres totes les culpes, com ho fa Jruschov.

Els continuadors de la causa revolucionària del proletariat neixen de la lluita de masses i creixen i es forgen en les grans tempestats revolucionàries. Cal provar i valorar als quadres i seleccionar i formar els continuadors en el curs de la prolongada lluita de masses.

Passatge citat en "Sobre el fals comunisme de Jruschov i les seves lliçons històriques per al màs" (14 de juliol de 1964).

El nostre Partit ha d'estendre les seves organitzacions a tot el país, formar conscientment a desenes de milers de quadres i disposar de centenars de dirigents de masses de primera qualitat. Han de ser quadres i dirigents versats en

marxisme-leninisme, perspicaços en el polític i competents en el treball, imbuïts de l'esperit de sacrifici, capaços de resoldre independentment els problemes, indoblegables davant les dificultats i fidels en el seu servei a la nació, a la classe i al Partit. Recolzant-se en ells, el Partit s'assegurarà els vincles amb els seus militants i les masses, i recolzant-se en la signatura direcció d'ells sobre les masses, el Partit aconseguirà vèncer a l'enemic. Ser aliens a l'egoisme, a l'heroisme individualista i l'ostentació, a la indolència i la passivitat i al sectarisme altiu, i ser desinteressats herois de la seva nació i de la seva classe: heus aquí les qualitats i l'estil de treball que s'exigeix dels militants, quadres i dirigents del nostre Partit.

Lluitem per incorporar a les masses per milions al front únic nacional antijaponès (7 de maig de 1937), Obres Escollides, t. I.

Un cop determinada la línia política, els quadres constitueixen un factor decisiu. Per consegüent, és la nostra tasca de lluita preparar planificadament una gran quantitat de nous quadres.

El paper del Partit Comunista de Xina en la guerra nacional (octubre de 1938), Obres Escollides, t. II.

El criteri que ha d'aplicar el Partit Comunista en el seu polític de quadres és veure si aquests porten endavant amb fermesa la línia del Partit, observen la seva disciplina, mantenen vincles estrets amb les masses, posseeixen la capacitat d'orientar-se independentment en el treball i són actius, constants i desinteressats. Això és el que significa designar la gent segons les seves qualitats.

Ibíd.

Cal persistir fermament en el sistema de la participació dels quadres en el treball col·lectiu de producció. Els quadres del nostre Partit i el nostre Estat són treballadors comuns i no senyors que cavalquen sobre el poble. Participant en el treball col·lectiu de producció. Els quadres mantenen els vincles més amplis, constants i estrets amb el poble treballador. Aquesta és una mesura cardinal i d'importància fonamental en el sistema socialista, una mesura que contribueix a superar el burocratisme i a prevenir el revisionisme i el dogmatisme.

Passatge citat en "Sobre el fals comunisme de Jruschov i les seves lliçons històriques per al màs" (14 de juliol de 1964).

Hem de saber valorar als quadres. No els jutgem únicament per un breu període de la seva activitat o un sol fet en la seva vida, sinó també parell tot el seu passat i tot el seu treball. Aquest és el mètode principal per valorar als quadres.

El paper del Partit Comunista de Xina en la guerra nacional (octubre de 1938), Obres Escollides, t. II.

Hem de saber utilitzar als quadres. En resum, el dirigent té dues

responsabilitats principals: formular idees i utilitzar als quadres. Fer plans, prendre decisions, donar ordres i directives, etc., entren en el concepte de formular idees. Per posar en pràctica les idees, el dirigent ha d'unir als quadres i impulsar-los a l'acció. Això entra en el concepte d'utilitzar als quadres.

Ibíd.

Hem de saber preocupar-nos pels quadres. El mètode per fer-ho és el següent:

Primer, orientar-los en el seu treball. Això implica deixar-los desplegar la seva iniciativa en el treball perquè s'atreveixin a assumir responsabilitats i, al mateix temps, donar-los indicacions oportunes perquè, a la llum de la línia polític del Partit, puguin posar en ple joc el seu esperit creador.

Segon, elevar el seu nivell. Això significa brindar-los l'oportunitat d'estudiar i educar-los, de manera que elevin la seva preparació teòrica i la seva capacitat per al treball.

Tercer, controlar el seu treball i ajudar-los a sintetitzar les seves experiències, a desenvolupar els seus èxits i a corregir els seus errors. Confiar-los una tasca sense controlar la seva execució, i prestar-los atenció només quan cometen errors greus: aquesta no és la forma de preocupar-se pels quadres.

Quart, emprar, en general, el mètode de la persuasió amb els quadres que hagin comès errors i ajudar-los a corregir-los. Només es pot recórrer al mètode de la lluita amb què hagin comès errors greus i rebutgin tota guia. En tot això, la paciència és necessària. No és correcte qualificar a la lleugera d'oportunista a la gent ni començar precipitadament a organitzar lluites contra ella.

Cinquè, ajudar-los en les seves dificultats. Quan un quadre cau malalt o ensopega amb dificultats materials, familiars, etc., hem de prestar-los tota l'atenció possible.

Així és com hem de preocupar-nos parell els quadres.

Ibíd.

Un grup dirigent, veritablement unit i vinculat amb les masses, només pot formar-se gradualment en el procés de la lluita de masses, i no al marge d'ella. En el curs d'una gran lluita, la composició del grup dirigent no deu ni pot, en la majoria dels casos, romandre enterament invariable en les etapes inicial, mitja i final. És necessari promoure constantment els activistes sorgits en el curs de la lluita, per substituir els membres originals del grup dirigent que resultin inferiors en comparació amb ells o que hagin degenerat.

*Algunes qüestions sobre els mètodes de direcció
(1° de juny de 1943),
Obres Escollides, t. III.*

Si el nostre Partit no compta amb una plena cooperació entre les àmplies masses de quadres nous i els vells quadres, la nostra causa es detindrà a mitja camí. Per això, tots els vells quadres han d'acollir amb gran afecte als quadres nous i mostrar-los la major sol·licitud. És cert que els quadres nous tenen els seus

defectes. Com no fa gaire que participen en la revolució, els falta experiència i és lògic que alguns d'ells conservin rastres de la viciosa ideologia de la vella societat, residus de la ideologia individualista petitburgesa. Però aquests defectes poden ser eliminats gradualment a través de l'educació i el temps en la revolució. Les qualitats dels nous quadres resideixen, com va assenyalar Stalin, que tenen un agut sentit de la novetat i, parell el tant, posseeixen un gran entusiasme i una gran activitat, qualitats que manquen alguns quadres vells. Els quadres, nous i vells, s'han de respectar mútuament, aprendre els uns dels altres, superar les debilitats pròpies aprenent de les qualitats dels altres, per mantenir-se units com un sol home en bé de la causa comuna i prevenir les tendències sectàries.

***Rectifiquem l'estil de treball en el Partit
(1r de febrer de 1942),
Obres Escollides, t. III.***

Hem de preocupar-nos no sols pels quadres del Partit, sinó també pels que no militen en ell. Fora del Partit hi ha moltes persones capaces, i els comunistes no podem ignorar-les. És deure de cada comunista desfer-se de tota presumpció, saber treballar junt amb els quadres que no militen en el Partit, proporcionar-los una sincera ajuda, tractar-los amb color com a camarades i orientar la seva activitat cap a la gran causa de la guerra contra els agressors japonesos i de la construcció del país.

***El paper del Partit Comunista de Xina en la guerra nacional
(octubre de 1938),
Obres Escollides, t. II.***

XXX. JOVES

El món és de vostès, i també de nosaltres; però en última instància, és de vostès. Els joves, plens de vigor i vitalitat, es troben a la primavera de la vida, com el sol a les vuit o nou del matí. En vostès dipositem les nostres esperances.(. . .)

El món els pertany. El futur de Xina els pertany.

***Conversa amb estudiants i practicants xinesos a Moscou
(17 de novembre de 1957).***

És necessari fer comprendre a tota la joventut que el nostre país és encara molt pobre, que aquesta situació no es podrà canviar radicalment en un plaça breu i que només mitjançant els esforços mancomunats, que despleguin la jove generació i tot el poble treballant amb les seves pròpies mans, es podrà convertir Xina en un país pròsper i poderós en el curs de diversos decennis. La instauració del sistema socialista ens ha obert el camí que condueix a la societat ideal, però perquè aquesta es faci realitat hem de treballar durament.

***Sobre el tractament correcte de les
contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)***

[Obres Escollides, t. V].

Una bona part de la joventut, per falta d'experiència política i social, no sap comparar la nova Xina amb la vella; no li resulta fàcil comprendre a fons ni les incomptables penalitats que el nostre poble ha experimentat en la seva lluita per alliberar-se de l'opressió de l'imperialisme i de la reacció kuomintanista, ni el llarg període d'ardu treball necessari per construir una bella societat socialista. Heus aquí per què hem de realitzar constantment una educació política viva i eficaç entre les masses, dir-los sempre la veritat sobre qualsevol dificultat que sorgeixi i estudiar amb elles la manera de resoldre-la.

Ibíd.

La joventut és la força més activa i vital de la societat. Els joves són els més ansiosos d'aprendre, i els menys conservadors en el seu pensament. Així són especialment en l'època del socialisme. Esperem que les organitzacions del Partit a tot arreu en col·laboració amb les organitzacions respectives de la Lliga de la Joventut, estudiïn amb atenció la forma de desplegar en particular l'energia dels joves, i que no els tractin com qualsevol persona ni passin per alt les seves característiques peculiars. Per descomptat que els joves han d'aprendre dels vells i la resta d'adults i fer tot el que es pugui per emprendre, amb el consentiment d'aquests, tota mena d'activitats útils.

***Nota d'introducció a l'article
"Una brigada juvenil de xoc de la Cooperativa
de Producció Agrícola NÚM. 9 del cantó de Sinping,
districte de Txungshan"
[Setembre i desembre de] (1955),
L'auge socialista al camp xinès
[Obres Escollides, t. V].***

Com jutjar si un jove és revolucionari? Com discernir-ho? Només hi ha un criteri: si està disposat a fondre's, i es fon en la pràctica, amb les grans masses obreres i camperoles. És revolucionari si ho vol fer i ho fa; d'una altra manera és no-revolucionari o contrarevolucionari. Si s'identifica avui amb les masses obreres i camperoles, és avui revolucionari; si demà deixa de fer-ho o passa a oprimir la gent senzilla, es transformarà en no-revolucionari o en contrarevolucionari.

***L'orientació del moviment juvenil
(4 de maig de 1939),
Obres Escollides. t. II.***

Mentre no s'han incorporat de tot cor a les lluites revolucionàries de les masses i no es decideixen a servir als interessos de les masses i a fondre's amb elles, els intel·lectuals tendeixen sovint al subjectivisme i a l'individualisme, i es mostren poc pràctics en el seu pensament i vacil·lants en la seva acció. Per consegüent, encara que la gran massa d'intel·lectuals revolucionaris de Xina exerceixen un paper d'avantguarda i serveixen de pont amb les masses, no tots continuen sent revolucionaris fins al fi. Una part d'ells abandonen les files revolucionàries en els moments crítics i s'enfonsen en la passivitat, mentre que un petit nombre fins i tot es converteixen en enemics de la revolució. Els intel·lectuals només poden superar aquests defectes en la mateixa lluita prolongada de les masses.

La revolució xinesa i el Partit Comunista de Xina

*(desembre de 1939),
Obres Escollida, t. II.*

A més de continuar coordinant les seves activitats amb la tasca central del Partit, la Lliga de la Joventut ha de realitzar el seu propi treball, que respon a les característiques dels joves. La Nova Xina ha de pensar en la joventut i preocupar-se pel creixement de la jove generació. Els joves han d'estudiar i treballar, però, com es troben en edat del creixement físic, hem de prestar atenció tant al seu treball i estudi com a les seves activitats recreatives i esportives i al seu descans.

*Directives donades en la recepció al Presídium
del II Congrés Nacional de la Lliga de la Joventut
(30 de juny de 1953).*

XXXI. DONES

En Xina, els homes viuen dominats generalment per tres sistemes d'autoritat (l'autoritat política, la del clan i la religiosa - *N. de la Xarxa.*), (...) Quant a les dones, a més d'estar sotmeses a aquests tres sistemes d'autoritat, es troben dominades pels homes (l'autoritat marital). Aquestes quatre formes d'autoritat - política, del clan, religiosa i marital - encarnen la ideologia i el sistema feudal-patriarcal en el seu conjunt i són quatre grosses sagues que mantenen amarrat al poble xinès, en particular al camperolat. S'ha descrit més amunt com els camperols enderroquen l'autoritat política dels terratinents al camp, que constitueix el pilar dels altres sistemes d'autoritat. Amb l'enderrocament de l'autoritat política dels terratinents, es comencen a trontollar l'autoritat del clan, la religiosa i la marital. (...) En el que concerneix l'autoritat marital, sempre ha estat comparativament feble en les famílies dels camperols pobres perquè les dones d'aquestes famílies, per necessitat econòmica, han de fer més treball físic que les dones de les classes acomodades i, en conseqüència, tenen major dret a parlar i decidir en els afers familiars. En els últims anys, amb la creixent ruïna de l'economia rural, s'ha minat la base de la dominació de l'home sobre la dona. I recentment, amb el sorgiment del moviment camperol, les dones han començat en molts llocs a organitzar associacions femenines rurals; ha arribat per a elles l'hora d'aixecar el cap, i l'autoritat marital és sacsejada dia a dia. En una paraula, amb el creixement del poder dels camperols, estan trontollant la ideologia i el sistema feudo-patriarcal en el seu conjunt.

*Informe sobre la investigació del moviment camperol en Junán
(març de 1927),
Obres Escollides, t. I.*

Vaig unir-vos, preneu part en la producció i les activitats polítiques per millorar la situació econòmica i política de la dona.

*Epígraf per a la revista "Dones de la Nova Xina", N° 1,
20 de juliol de 1949.*

Protegir els interessos de la joventut, la dona i la infància - prestar ajuda als estudiants refugiats; ajudar els joves i les dones a organitzar-se per participar, en peü d'igualtat amb els altres, en totes les activitats que contribueixin a la guerra de resistència contra els invasors japonesos i al progrés social; assegurar la llibertat de matrimoni i la igualtat entre l'home i la dona, i donar als nens i joves una educació útil; (...)

***Sobre el govern de coalició
(24 d'abril de 1945),
Obres Escollides, t. III.***

La nostra tasca fonamental en la producció agrícola és reajustar en forma organitzada l'ocupació de la força de treball i encoratjar les dones a participar en la producció.

***La nostra política econòmica
(23 de gener de 1934),
Obres Escollides, t. I.***

A fi de construir una gran societat socialista, és de summa importància mobilitzar a les grans masses de dones perquè s'incorporin a les activitats productives. En la producció, homes i dones han de rebre el mateix salari per igual treball. Només en el procés de la transformació socialista de la societat en el seu conjunt es podrà aconseguir una autèntica igualtat entre ambdós sexes.

***Nota d'introducció a l'article
"Les dones s'integren al capdavant de treball"
[Setembre i desembre de] (1955),
L'auge socialista al camp xinès
[Obres Escollides, t. V].***

Després de consumada la cooperativització agrícola, moltes cooperatives es troben amb escassetat de mà d'obra. S'ha fet necessari mobilitzar a la gran massa de dones que no han treballat a la terra per incorporar-les al front laboral. (...) Les dones xineses constitueixen una important reserva de força de treball, reserva que ha de ser mobilitzada per a la lluita per construir un gran país socialista.

***Nota d'introducció a l'article
"S'ha solucionat l'escassetat de mà d'obra
mobilitzant les dones per a la producció"
[Setembre i desembre de] (1955),
L'auge socialista al camp xinès
[Obres Escollides, t. V].***

Tota dona capaç de treballar ha d'ocupar el seu lloc al front laboral segons el principi de al mateix treball, el mateix salari, exigència que ha de realitzar-se com més aviat millor.

***Nota d'introducció a l'article
"El programa de la Federació de Dones Democràtiques
del districte de Singtai per al treball entre les dones
en el curs del moviment de cooperativització agrícola"
[Setembre i desembre de] (1955),
L'auge socialista al camp xinès
[Obres Escollides, t. V].***

XXXII. CULTURA I ART

En el món actual, tota cultura, tota literatura i art pertanyen a una classe determinada i estan subordinats a una línia polític determinada. No existeix en realitat, art per l'art, ni art que estigui per sobre de les classes, ni art que es desenvolupi paral·lel a la polític o sigui independent d'ella. La literatura i l'art proletaris són part de la causa de la revolució proletària en el seu conjunt; són, com deia Lenin, engranatges i caragols del mecanisme general de la revolució.

*Intervencions al Fòrum de Yenán sobre Literatura i Art
(maig de 1942)
Obres Escollides, t. III.*

La cultura revolucionària és una poderosa arma revolucionària per a les grans masses del poble. Abans que es produeixi la revolució, prepara ideològicament el terreny, i durant ella, constitueix una part necessària i important del front general de la revolució.

*Sobre la nova democràcia
(gener de 1940)
Obres Escollides, t'II.*

La nostra literatura i el nostre art serveixen a les grans masses del poble, i en primer lloc als obrers, camperols i soldats; es creen per a ells i són utilitzats per ells.

*Intervencions al Fòrum de Yenán sobre Literatura i Art
(maig de 1942)
Obres Escollides, t. III.*

Els nostres treballadors de la literatura i l'art han de complir aquesta tasca; han de canviar de posició, passar-se gradualment al costat dels obrers, camperols i soldats, al costat del proletariat, endinsant-se en ells, incorporant-se a la lluita pràctica i estudiant el marxisme i la societat. Només així podrem crear una literatura i un art veritablement al servei dels obrers, camperols i soldats, una literatura i un art veritablement proletaris.

Ibíd.

El nostre propòsit és assegurar que la literatura i l'art encaixin bé en el mecanisme general de la revolució, es converteixin en una arma poderosa per unir i educar al poble i per atacar i anihilar a l'enemic, i ajudin al poble a lluitar amb una mateixa voluntat contra l'enemic.

Ibíd.

La crítica literària i artística té dos criteris: el polític i l'artístic. (...)

Hi ha un criteri polític i hi ha un criteri artístic. Quina és la relació entre ells?

La política no equival a l'art, ni una concepció general del món equival a un mètode de creació i crítica artístiques. No sols neguem que hi hagi cap criteri polític abstractament i absolutament invariable, sinó que també neguem que hi hagi cap criteri artístic abstractament i absolutament invariable; en tota societat de classes, cada classe té els seus propis criteris polític i artístic. Però tota mena, en totes les societats de classes, sempre col·loquen el criteri polític en el primer lloc i l'artístic en el segon. (...) El que exigim és la unitat de la política i l'art, la unitat del contingut i la forma, la unitat del contingut polític revolucionari i el més alt rascli possible de perfecció de la forma artística. Una obra d'art que no té valor artístic, per progressista que sigui en el polític, no té força. Per això ens oposem tant a les obres artístiques que continguin punts de vista polítics erronis com a la tendència a crear obres a l'estil de cartell i consigna, obres encertades al punt de vista polític, però faltats de força artística. En el problema de la literatura i l'art, hem de sostenir una lluita en dos fronts.

Ibíd.

Que s'obrin cent flors i competeixin cent escoles de pensament és l'orientació per promoure el desenvolupament de l'art i el progrés de la ciència, per fer florir la cultura socialista del nostre país. Poden desenvolupar-se lliurement distintes formes i estils en l'art, i competir lliurement diferents escoles en la ciència. Considerem que és perjudicial al desenvolupament de l'art i de la ciència recórrer a mesures administratives per imposar un particular estil d'art o escola de pensament i prohibir un altre. El problema del correcte i l'erroni en l'art i en la ciència ha de resoldre's mitjançant discussions lliures als cercles artístics i científics, a través de la pràctica de l'art i de la ciència, i no de manera simplista.

*Sobre el tractament correcte de les
contradiccions al si del poble
(27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].*

Un exèrcit sense cultura és un exèrcit ignorant, i un exèrcit ignorant no pot derrotar l'enemic.

*El front únic en el treball cultural
(30 d'octubre de 1944),
Obres Escollides, t. III.*

XXXIII. ESTUDI

En la transformació de la Xina agrària i retardada en una Xina industrialitzada i avançada, se'ns plantegen tasques àrdues, i la nostra experiència és molt reduïda. Per això, és necessari que sapiguem aprendre.

*Discurs d'obertura en el VIII Congrés
Nacional del Partit Comunista de Xina
(15 de setembre de 1956)
[Obres Escollides, t. V].*

Les condicions canvien permanentment, i per adaptar el seu pensament a

les noves condicions, un ha d'aprendre. Fins i tot els qui tenen una major comprensió del marxisme i es mantenen comparativament fermes en la posició proletària, han de continuar aprenent, assimilar coses noves i estudiar problemes nous.

Discurs davant la Conferència Nacional del Partit Comunista de Xina sobre el Treball de Propaganda (12 de març de 1957)
[Obres Escollides, t. V].

Podem aprendre el que ignoràvem. No sols sabem destruir el món vell, sinó que també sabem construir un nou.

Informe davant la II Sessió Plenària del Comitè Central elegit en el VII Congrés Nacional del Partit Comunista de Xina (5 de març de 1949),
Obres Escollides, t. IV.

Hi ha dues maneres d'aprendre d'altres. Una és la dogmàtica, que significa copiar-ho tot, sigui o no aplicable a les condicions del nostre país. Aquesta no és una bona actitud. L'altra és fer funcionar els nostres caps i aprendre el que s'adapti a les nostres condicions, és a dir, assimilar quanta experiència ens sigui útil. Aquesta és l'actitud que hem d'adoptar.

Sobre el tractament correcte de les contradiccions al si del poble (27 de febrer de 1957)
[Obres Escollides, t. V].

La teoria de Marx, Engels, Lenin i Stalin és aplicable universalment. No cal considerar-la com un dogma, sinó com una guia per a l'acció. Estudiar el marxisme-leninisme no és simplement aprendre la seva terminologia, sinó estudiar-ho com a ciència de la revolució. No sols cal comprendre les lleis generals establides per Marx, Engels, Lenin i Stalin com a resultat del seu estudi extensiu de la vida real i de l'experiència revolucionària, sinó també aprendre la posició i el mètode que adoptaven en examinar i resoldre els problemes.

El paper del Partit Comunista de Xina en la guerra nacional (octubre de 1938),
Obres Escollides, t. II.

Si tenim una teoria justa, però ens acontentem de fer d'ella un tema de conversa i la deixem arxivada en comptes de posar-la en pràctica, semblant teoria, per bona que sigui, no tindrà significació.

Sobre la pràctica (juliol de 1937),
Obres Escollides, t. I.

Cal dominar la teoria marxista i saber aplicar-la; dominar-la amb l'únic objectiu d'aplicar-la. Si vostè pot aclarir un o dos problemes pràctics des del punt de vista marxista-leninista, mereixerà elogis i podrà dir-se que ha aconseguit alguns èxits. Mentre més problemes aclareixi i més àmplia i profundament ho faci, majors seran els seus èxits.

Rectifiquem l'estil de treball en el Partit (1er de febrer de 1942),

Com unir la teoria marxista-leninista amb la pràctica de la revolució xinesa? Dit en llenguatge corrent, això s'aconsegueix disparant la fletxa en el blanc. Quan un dispara una fletxa, ha d'apuntar-la a un blanc. La fletxa és al blanc com el marxisme-leninisme a la revolució xinesa. Alguns camarades, no obstant això, disparen les seves fletxes sense cap blanc, o llencen a l'atzar; aquestes persones poden perjudicar fàcilment la revolució.

Ibíd.

Els que tenen experiència en el treball pràctic han d'estudiar la teoria i llegir conscienciosament. Només així podran sistematitzar i sintetitzar les seves experiències per elevar-les al nivell de la teoria, i no prendran les seves experiències parcials per veritats universals, ni cauran en l'error de l'empirisme.

Llegir és aprendre; practicar també és aprendre, i és una forma més important d'aprendre. El nostre mètode principal és aprendre a combatre en el curs mateix de la guerra. Una persona que no ha tingut oportunitat d'anar a escola també pot aprendre a combatre, aprendre en el curs mateix de la guerra. La guerra revolucionària és una empresa del poble; en ella ocorre ben sovint que la gent, en comptes de combatre després d'haver après, comença per combatre i després aprèn. Combatre és aprendre.

**Problemes estratègics de la guerra revolucionària de Xina
(desembre de 1936),
Obres Escollides, t. I.**

Entre un civil corrent i un militar hi ha certa distància, però no una Gran Muralla, i aquesta distància pot ser eliminada amb rapidesa. Participar en la revolució i en la guerra: heus aquí com eliminar-la. En dir que aprendre i aplicar no és fàcil, ens referim que no és fàcil aprendre a fons i aplicar amb habilitat. En dir que els civils poden convertir-se amb rapidesa en militars, ens referim que no és difícil creuar el llindar. Per resumir aquestes dues afirmacions, recordem la vella sentència xinesa: Res en el món és difícil per al que es proposa fer-ho. Iniciar-se en l'art de la guerra no és difícil i perfeccionar-se també és possible; només es necessiten gelosia i habilitat per aprendre.

Ibíd.

Hem d'aprendre de totes les persones enteses (siguin els qui fossin) a treballar al terreny econòmic. Hem de voler-les com a mestres, aprenent d'elles respectuosament i conscienciosament. No aparentem saber quan no sabem.

**Sobre la dictadura democràtica popular
(30 de juny de 1949),
Obres Escollides, t. IV.**

El coneixement és problema de la ciència i no admet la menor deshonestedat ni la menor presumpció; la qual cosa exigeix és certament el contrari: honestedat i modèstia.

**Sobre la pràctica
(juliol de 1937),
Obres Escollides, t. I.**

La complaença és enemiga de l'estudi. Si volem realment aprendre alguna cosa, hem de començar per desfer-nos de la complaença. La nostra actitud cap a nosaltres mateixos ha de ser aprendre sense sentir-nos mai satisfets, i cap als altres, no cansar-nos d'ensenyar.

*El paper del Partit Comunista de Xina en la guerra nacional
(octubre de 1938),
Obres Escollides, t. II.*

Alguns han llegit uns quants llibres marxistes i es creuen molt doctes, però, com el que han llegit no els ha penetrat ni sobrepost a la ment, no saben utilitzar-ho i els seus sentiments de classe segueixen com abans. Altres són molt envanits i, havent après algunes frases llibresques, es fan passar parell notabilitats i s'unflen d'orgull, però, cada cop que s'aixeca una tempestat, prenen una posició molt diferent de la dels obrers i la majoria dels camperols. Vacil·len mentre aquests romanen fermes, es mostren equívocs mentre aquests són francs i directes.

*Discurs davant la Conferència Nacional del Partit
Comunista de Xina sobre el Treball de Propaganda
(12 de març de 1957)
[Obres Escollides, t. V].*

Per adquirir una vertadera comprensió del marxisme, cal aprendre-ho no sols dels llibres, sinó principalment a través de la lluita de classes, del treball pràctic i del contacte íntim amb les masses obreres i camperoles. Si, a més de llegir llibres marxistes, els nostres intel·lectuals aconseguen certa comprensió del marxisme a través del contacte amb les masses obreres i camperoles i del seu propi treball pràctic, parlarem tots el mateix llenguatge: no sols tindrem el llenguatge comú del patriotisme i del sistema socialista, sinó que podrem també tenir el llenguatge comú de la concepció comunista del món. En aquest cas, tots treballarem molt millor.

Ibíd.

Edicions

Bandera Roja

Catalunya, març, 2008